

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

TERESA MEDEIROS

A ta până în zori

Oare femeia din viața lui este un înger
coborât din Ceruri sau un demon deghizat?

Vitejia de care dăduse dovadă contele Gabriel Fairchild în timpul bătăliei de la Trafalgar îi adusese renumele de erou, însă îl costase vederea și orice speranță pentru viitor. Părăsit de logodnica pe care o adora, bărbatul care odinioară se purta asemenea unui prinț în societatea londoneză se izolează în conacul familiei sale, blestemându-și existența în fiecare zi lipsită de lumină și în fiecare noapte cufundată în beznă.

Iuscuita infirmieră Samantha Wickersham sosește la Fairchild Park și își găsește noul pacient comportându-se mai mult ca o fiară decât ca o ființă umană. După prima lor confruntare aprigă, ea îl implică pe arogantul conte într-o luptă incitantă a inteligenței și a voințelor. Cu toate că el o consideră o creatură nemiloasă, lipsită de feminitate, în secret este intrigat de simțul ei sec al umorului, de lipsa dorinței de a-l compătimi și de maniera îndrăzneată în care nu acceptă nici un capriciu de-al lui. Și ori de câte ori el se află în preajma ei, este cuprins de fiorii unei dorințe pe care nu crezuse că avea să o mai simtă vreodată.

Pe măsură ce Samantha începe să readucă lumina în viața lui Gabriel și în inima acestuia, amândoi află că unele secrete – și unele plăceri – sunt cel mai bine descoperite pe întuneric.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-038-9

9 786067 410389

Yours Until Dawn
Teresa Medeiros
Copyright © 2004 Teresa Medeiros

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

A ta până în zori
Teresa Medeiros
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Andreea Radu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
A ta până în zori / Teresa Medeiros. trad.: Cristina Kuti
–București: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-038-9
I. Kuti, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

A ta până în zori

Traducere din limba engleză
Cristina Kuti

*****
Alma

„Cine a iubit vreodată, cu o dragoste care să nu fie la
prima vedere?”¹

Christopher Marlowe

---

¹ Versul face parte din poemul „Hero și Leandru” (*Hero and Leander* – 1593), început de către Christopher Marlowe (1564–1593) și continuat de către George Chapman (1559–1634). Traducere de Lucian Blaga, *Din lirica engleză*, București, 1970. (n.tr.)

Capitolul 1

Anglia, 1806

Draga mea domnișoară March, sper că mă veți ierta pentru că am fost destul de trufaș încât să mă adresez dumneavoastră într-o asemenea manieră neconvențională...

– Așadar, spuneți-mi, vă rog, domnișoară Wickersham, aveți experiență?

De undeva dintr-un colț îndepărtat al somptuosului conac în stil iacobin răzbătu un trosnet înspăimântător. Chiar dacă majordomul corpolent care conducea interviul tresări vizibil, iar menajera care stătea cu o atenție încordată lângă măsuța pentru ceai scoase un țipăt ascuțit, Samantha refuză să-și permită măcar să clipească.

În schimb, scoase un teanc îngrijit de hârtii din buzunarul lateral al valizei din piele tăbăcită care se afla la picioarele ei și i le întinse.

– Sunt sigură că veți găsi potrivite scrisorile mele de recomandare, domnule Beckwith.

Deși era ora prânzului, lumina din modestul salon pentru micul dejun era difuză. Razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile dintre draperiile grele de catifea, împletindu-se în țesătura bogată, de un roșu rubiniu, a covorului turcesc. Lumânările de ceară împrăștiat pe câteva mese făceau să danseze umbre tremurătoare pe la colțuri. În încăpere se simțea un miros de mucegai și de aer închis, de parcă nu mai fusese aerisită de ani întregi. Dacă nu ar fi lipsit ornamentele negre mortuare de la ferestre și de pe oglinzi, Samantha ar fi jurat că un membru foarte drag al familiei murise de curând.

Majordomul luă hârtiile din mână ei acoperită de o mânășă albă și le desfăcu. Cum menajera își întinse gâtul lung pentru a privi peste umărul lui, Samantha nu putu decât să se roage ca lumina slabă să îi vină în ajutor, împiedicându-i să cerceteze prea amănunțit semnăturile mazăgălite. Doamna Philpot era o femeie frumoasă, a cărei vârstă nu o putea stabili, pe atât de slabă și de subțire, pe cât de pântecos era majordomul. Cu toate că nici un rid nu îi străbătea chipul, șuvițe argintii îi brăzdau cocul negru strâns la ceafă.

– După cum puteți vedea, am lucrat doi ani ca guvernantă pentru Lord și Lady Carstairs, îl informă Samantha pe domnul Beckwith, pe măsură ce acesta răsfoia pripit hârtiile. Odată ce războiul a reînceput, m-am alăturat altor câtorva guvernante care s-au oferit voluntare pentru a-i îngriji pe marinarii și pe soldații care se întorceau de pe mare sau de pe front cu răni ce îi făceau neputincioși.

Menajera nu reuși să ascundă prea bine ușoara strângere din buze. Samantha știa că încă mai existau persoane în societate care considerau că femeile care îi îngrijeau pe soldați erau puțin mai mult decât niște însoțitoare de trupe, creaturi lipsite de modestie, care nici măcar nu ar fi roșit dacă ar fi privit goliciunea unui bărbat străin. Simțind cum fierbințeala îi cuprindea obrajii, Samantha își înalță mai mult bărbia.

Domnul Beckwith o privi cu atenție pe deasupra ochelarilor lui cu rame din sârmă.

– Trebuie să recunosc, domnișoară Wickersham, că sunteți puțin cam... *tânăra* față de ceea ce căutam noi. O îndatorire atât de obositoare ar putea solicita prezența unei femei mai... mature. Poate că una dintre celelalte candidate...

Își întrerupse cuvintele imediat ce Samantha își arcui sprâncenele.

– Nu văd nici o altă candidată, domnule Beckwith, sublinie ea, ridicându-și pe nas, cu un deget, propriii ochelari, care nu i se potriveau deloc. Dat fiind salariul generos, ba chiar extravagant, pe care îl menționați în anunțul dumneavoastră, mă așteptam să le gălesc aliniat în fața porților.

Se auzi încă un trosnet, de această dată mai aproape decât celălalt. Era ca și cum un fel de bestie uriașă își croia cu greu drum spre culcușul ei.

Doamna Philpot ocoli grăbită scaunul, într-un foșnet de ju-poane scrobite.

– Mai vrei puțin ceai, draga mea?

În timp ce turna din ceainicul de porțelan, mâna începu să îi tremure atât de tare, încât ceaiul se vărsă peste marginea farfuri-oarei, direct în poala Samanthei.

– Mulțumesc, șopti Samantha, tamponând discret, cu mânușa, pata care se tot întindea.

Podeaua de sub picioarele lor tremură în mod vădit – așa cum se întâmplă și cu doamna Philpot. Răgetul înfundat care urmă fu presărat cu un șir de blesteme, din fericire de neînțeles. Nu se mai putea nega ceea ce era evident. Cineva – sau ceva – se apropia.

Aruncând o privire îngrozită spre ușa dublă, aurită, care ducea spre încăperea alăturată, domnul Beckwith se ridică șovăind, fruntea bombată strălucindu-i din cauza picăturilor de sudoare.

– Probabil că nu este cel mai potrivit moment...

În timp ce el îi înapoia precipitat scrisorile de recomandare Samanthei, doamna Philpot îi smulse ceașca și farfurioara din cealaltă mână și le așeză la loc pe tavă, cu un zângănit sonor.

– Beckwith are dreptate, draga mea. Va trebui să ne ierți. Poate că ne-am grăbit prea mult...

Femeia o ridică pe Samantha în picioare și începu să o tragă departe de ușă, în direcția ferestrelor în stil francez, acoperite cu draperii grele, care dădeau spre terasă.

– Dar, bagajul meu! se împotrivi Samantha, aruncând valizei o privire deznădăjduită, peste umăr.

– Nu-ți face griji, copilă, o asigură doamna Philpot, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet binevoitor. Îl vom trimite pe unul dintre valeți să ți-o aducă la trăsura pe care ai închiriat-o.

Cum trosnetele răsunătoare și blestemele se înteteau, femeia își înfipse unghiile în lâna aspră, cafenie, a mânecii Samanthei și o obligă să se miște. Domnul Beckwith se năpusti pe lângă ele și deschise brusc una dintre ferestrele înalte până la tavan, alungând întunecimea cu razele strălucitoare ale soarelui de aprilie.

Însă înainte ca doamna Philpot să o poată grăbi pe Samantha peste prag, larma misterioasă încetă.

Cei trei se întoarseră în același timp să se uite la ușile aurite din partea opusă a camerei.

Preț de o clipă, nu se mai auzi absolut nici un sunet, în afară de ticăitul delicat al ceasului francez aurit de pe șemineu. Apoi se distinse un zgomot foarte ciudat, ca și când cineva ar fi băjbăit, sau chiar ar fi zgâriat, ușile. Ceva mare. Și furios. Fără să își dea seama, Samantha făcu un pas înapoi; menajera și majordomul schimbă o privire plină de înțelesuri.

Ușile zbură în lături, lovindu-se de pereți cu o bufnitură asurzitoare. În cadrul lor nu stătea o bestie, ci un bărbat – sau ceea ce mai rămăsese dintr-unul, după ce toată poleiala eleganței sociale fusese îndepărtată. Părul lui cu nuanțe arămii, aspru din cauza neglijării, îi cădea mult peste umeri. Umeri care aproape acopereau lățimea pragului. O pereche de pantaloni din piele de căprioară i se strângeau pe șoldurile înguste și îi îmbrățișau fiecare curbă a picioarelor lungi și a coapselor. Bărbia îi era umbrită de o barbă nerasă de câteva zile, oferindu-i chipului său un aspect de pirat. Dacă ar fi ținut un pumnal strâns între dinții dezgoliți, Samantha ar fi fost tentată să o ia la goană din casă, temându-se pentru virtutea ei.

Purta ciorapi, dar nu și cizme. O lavalieră șifonată îi atârna lejer la gât, ca și cum cineva ar fi încercat de câteva ori să îi facă nod și apoi renunțase, frustrat. Cămașa de un verde pal nu era închisă și avea jumătate dintre nasturi lipsă, lăsând la vedere o porțiune din pieptul tulburător de musculos, acoperit cu o pulbere fină de păr auriu.

Încremenit acolo, în umbra pragului, își înclină capul într-un unghi nefiresc, ca și când ar fi ascultat ceva ce numai el putea auzi. Nările lui aristocratice fremătară.

Samanthei i se zburli părul pe ceafă. Nu putea să își alunge senzația că mirosul ei îl căuta, că *pe ea* o urmărea. Aproape reușise să se convingă că era ridicolă, când el începu să pășească înainte cu grația unui prădător înnăscut, îndreptându-se direct spre ea.

Dar un divan tapițat îi stătu în cale. Chiar în momentul în care ea își înăbuși un strigăt de avertizare, el se împiedică de divan și se prăbuși pe podea.

Mult mai rea decât căzătura în sine era felul în care zăcea, pur și simplu, acolo, ca și când nu ar fi avut nici un rost să se ridice. Niciodată.

Samantha nu izbuti să facă nici o mișcare, iar Beckwith alergă lângă el.

– Milord! Și noi care credeam că vă făceați siesta de după-amiază!

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, răspunse afectat contele de Sheffield, cu vocea înăbușită în covor. Cineva trebuie să fi uitat să mă învelescă în pătuț.

În timp ce respingea ajutorul servitorului său și se ridica, nesigur pe picioare, razele de soare care se strecurau prin ușa deschisă îi luminară din plin chipul.

Samantha suspină.

O cicatrice proaspătă, încă roșie și inflamată, îi pornea din colțul ochiului stâng și îi cobora de-a lungul obrazului, într-o linie șerpuitoare și crestată care îi întindea pielea din jur. Acela fusese cândva chipul unui înger, având acea frumusețe masculină specifică numai prinților și serafimilor. Însă de-acum înainte avea să poarte pentru totdeauna însemnul diavolului. Poate că nu fusese diavolul, își spuse Samantha, ci Dumnezeu însuși, care devenise gelos că o simplă ființă umană putea aspira la o asemenea perfecțiune. Știa că ar fi trebuit să simtă repulsie, dar nu își putea feri privirea. Frumusețea lui pierdută era cumva mai atrăgătoare decât ar fi putut fi vreodată perfecțiunea.

El își purta desfigurarea ca pe o mască, ascunzându-și orice urmă de vulnerabilitate în spatele ei. Însă nu ar fi putut face nimic pentru a-și tăinui uimirea stăruitoare din ochii verzi ca spuma mării, ochi care nu o priveau pe Samantha, ci priveau *prin* ea.

Nările îi fremătară din nou.

– Este o femeie aici, afirmă el cu o convingere de nestrămutat.

– Bineînțeles că este, milord, răspunse vioi doamna Philpot. Eu și Beckwith tocmai ne bucuram de ceaiul de după-amiază.

Menajera trase iarăși de brațul Samantha, implorând-o în tăcere să se retragă. Numai că privirea lipsită de vedere a lui Gabriel Fairchild o țintuise pe aceasta de podea. El începu să se apropie de ea, mai încet, dar nu cu mai puțină hotărâre decât înainte. Samantha își dădu seama în acel moment că ar fi fost o proastă să confunde prudența lui cu slăbiciunea. Disperarea îl făcea și mai periculos. În special pentru ea.

Înainte spre ea cu o asemenea fermitate, încât până și doamna Philpot se dădu înapoi și se contopi cu umbrele, lăsând-o pe Samantha să îl înfrunte de una singură. Cu toate că primul ei impuls fu să se dea la o parte din calea lui, își impuse să rămână locului, neclintită. Teama ei de la început, că ar fi putut da peste ea – sau chiar că ar fi putut trece peste ea –, era nefondată.

Cu o intuiție ieșită din comun, el se opri la un pas de ea și adulmecă aerul cu băgare de seamă. Samantha nu i-ar fi trecut prin cap că parfumul revigorant, proaspăt, de lămâie și verbină, pe care și-l aplicase în spatele urechilor, putea fi atât de ispititor pentru un bărbat. Însă expresia de pe fața lui în timp ce își umplea plămânii cu mirosul ei o făcu să se simtă ca o cadână sumar îmbrăcată dintr-un harem, supusă dorințelor sultanului. Numai la acest gând simți furnicături pe piele. Era ca și cum ar fi atins-o peste tot în același timp, fără să ridice măcar un deget.

Când începu să o înconjoare, se întoarse odată cu el, dintr-un anume instinct primar neputând să se încreadă în el atât timp cât se afla în spatele ei. În sfârșit, se opri atât de aproape de ea, încât îi putea simți căldura animalică emanându-i din piele și îi putea număra fiecare fir din genele lungi și aurii care îi încadrau acei ochi extraordinari.

– Cine este ea? tună el, pironindu-și privirea exact deasupra umărului ei stâng. Și ce dorește?

Înainte ca vreunul dintre cei doi servitori să apuce să îngaime un răspuns, Samantha zise fără șovăire:

– *Ea*, milord, este domnișoara Samantha Wickersham și *ea* a venit să candideze pentru postul de infirmieră a dumneavoastră.

Contele își îndreptă privirea goală în jos, încrețindu-și buzele de parcă ar fi fost amuzat să constate că prada lui era atât de mică. Lăsă să îi scape un mormăit.

– Îngrijitoare, vrei să spui? Cineva care să îmi cânte la ora de culcare pentru a mă adormi, care să-mi bage în gură terci de ovăz cu lingura și care să îmi șteargă – se opri suficient de mult pentru a-i face pe ambii servitori să se chircească de groază – *bărbie*, dacă îmi curg balele?

– Nu am voce pentru cântece de leagăn și sunt sigură că sunteți mai mult decât capabil să vă ștergeți singur pe... *bărbie*, îi replică Samantha cu calm. Sarcina mea ar fi să vă ajut să vă obișnuiți cu noile împrejurări.

El se aplecă mai mult spre ea.

– Și dacă nu vreau să mă obișnuiesc? Dacă nu vreau decât să fiu lăsat naibii în pace, ca să putrezesc aici în liniște?

Doamna Philpot gemu, dar Samantha nu se lăsă intimidată de blasfemia rostită cu nepăsare.

– Nu trebuie să roșiți pentru mine, doamnă Philpot. Vă pot asigura că sunt obișnuită să mă confrunt cu răbufniri copilărești. În timp ce îmi făceam datoria de guvernantă, tinerii mei protejați se distrau deseori testându-mi limitele răbdării, recurgând la accese de furie când nu le făceam pe plac.

Când se pomeni comparat cu un copil încăpățânat de vreo trei ani, contele își imblânzi tonul vocii până a ajuns la un mârâit amenințător.

– Și bănuiesc că i-ai vindecat de acel obicei?

– În timp. Și cu răbdare. Se pare că, pentru moment, dumneavoastră sunteți binecuvântat cu unul dintre avantajele, iar eu – cu celălalt.

O surprinse când se întoarse în direcția domnului Beckwith și a doamnei Philpot.

– Ce te face să crezi că aceasta va fi diferită de celelalte?

– Celelalte? repetă Samantha, ridicând o sprânceană.

Majordomul și menajera schimbară o privire vinovată. Contele se roti la loc pe călcâie.

– Presupun că au neglijat să-ți povestească despre predecesoarele dumitale. Să vedem, mai întâi a fost bătrâna Cora Gringott. Era aproape la fel de surdă pe cât sunt eu de orb. Am făcut o pereche nemaipomenită, într-adevăr. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului bâjbâind după pâlnia ei pentru ureche, ca să

pot urla în ea. Dacă memoria nu mă înșală, cred că a rezistat mai puțin de două săptămâni.

Începu să se plimbe înainte și înapoi prin fața Samanthei – picioarele lui lungi purtându-l exact patru pași înainte, patru pași înapoi. Îi era foarte ușor să și-l inchipuie pășind pe puntea unei corăbii, comandând cu perfectă lejeritate, cu părul auriu răvășit de vânt, cu privirea pătrunzătoare fixată undeva la linia orizontului.

– Apoi a urmat acea tinerică din Lancashire. Încă de la început s-a dovedit a fi o creatură destul de timidă. Tonul vocii ei de-abia se ridica mai sus de un murmur. Nu s-a deranjat nici măcar să își ia salariul datorat sau să își facă bagajele când a plecat. A rupt-o la fugă în noapte, pur și simplu, strigând de parcă un nebun s-ar fi ținut după ea.

– Ca să vezi, șopti Samantha.

El se opri pentru scurt timp, apoi continuă să se plimbe.

– Și de-abia săptămâna trecută am pierdut-o pe draga văduvă Hawkins. Părea să aibă o constituție mai robustă și un spirit mai ager decât celelalte. Înainte să plece de aici ofensată, a sugerat ca Beckwith să angajeze nu o infirmieră, ci o îngrijitoare de la grădina zoologică, din moment ce locul stăpânului lui era, evident, într-o cușcă.

Samantha aproape se bucură că el nu putea vedea cum i se ridicau colțurile buzelor.

– Așadar, vezi bine, domnișoară Wickersham, că nu pot fi ajutat, mai ales de dumneata. Așa că ai putea foarte bine să te întorci degrabă la școală sau la infirmerie, sau în oricare alt loc de unde ai venit. Nu este nevoie să-ți irosești și mai mult din timpul duminicilor prețios. Ori din al meu.

– Zău așa, milord! protestă Beckwith. Nu este deloc necesar să fiți necuviincios cu domnișoara.

– Domnișoară? Ha! Contele ridică o mână, aproape decapitând un ficus dintr-un ghiveci, care arăta de parcă nu ar mai fi fost udat de peste zece ani. Pot să afirm, luându-mă numai după vocea ei, că este o creatură nemiloasă, acră, fără un dram de blândețe feminină în ea. Dacă aveți de gând să angajați o altă femeie pentru

mine, mai bine ați fi găsit una de pe Fleet Street¹, care mi s-ar fi potrivit mult mai bine. Nu am nevoie de o infirmieră! Am nevoie în schimb de o bună...

– Milord! țipă doamna Philpot.

Poate că stăpânul ei era orb, dar nu era surd. Obiecția scandalizată a femeii îl reduce la tăcere mai eficient decât o lovitură. Cu o vagă urmă din farmecul care odinioară trebuie că fusese ca o a doua natură pentru el, se răsuci pe un călcâi și se înclină către fotoliul din stânga locului în care se afla Samantha.

– Sper că-mi vei ierta *răbufnirea copilărească*, domnișoară. Îți doresc o zi bună! Și o viață bună.

Reorientându-se în direcția ușilor salonului, o porni înainte, refuzând să meargă cu pași mai mici sau să își găsească drumul pe pipăite. Și probabil că ar fi ajuns la destinație dacă nu s-ar fi lovit cu genunchiul de colțul unei mese joase din mahon, cu destulă putere încât să o determine pe Samantha să se crispeze, compătimindu-l. Bombănind o înjurătură, lovi masa cu sălbăticie, izbind-o de peretele opus. Găsi clanța de culoarea fildeșului după trei încercări, însă reuși, în final, să trănțească ușile în urma lui, cu un bubuit impresionant.

Pe măsură ce se îndepărta în casă, trosnetele și blestemele întâmplătoare se topiră până la urmă în liniște. Doamna Philpot închise ușor fereastra în stil francez, apoi se întoarse la tavă și își turnă o ceașcă de ceai. Se așeză pe marginea canapelei ca și cum ea însăși ar fi fost un oaspete, ceașca ei zornăind cu putere pe farfurioară.

Domnul Beckwith se lăsă să cadă lângă ea, cu greutate. Scoțând o batistă scrobită din buzunarul vestei, își șterse fruntea transpirată înainte de a-i arunca Samanthei o privire plină de remușcare.

– Mă tem că vă datorăm niște scuze, domnișoară Wickersham. N-am fost pe de-a-ntregul sinceri.

Samantha se așeză pe fotoliu și își împreună mâinile acoperite de mănuși în poală, surprinsă să descopere că și ea tremura.

¹ Stradă foarte cunoscută din Londra, care, în secolul al XIX-lea, era renumită, printre altele, pentru taverne și dame de companie. (n.tr.)

Simțindu-se recunoscătoare pentru refugiul pe care i-l ofereau umbrele, spuse:

– Ei bine, contele nu este chiar invalidul blând pe care l-ați descris în anunț.

– Nu a mai fost el însuși de când s-a întors din nenorocita aceea de bătălie. Dacă ați fi putut să-l cunoașteți pe dragul nostru flăcău înainte...

Doamna Philpot înghiți cu greutate, ochii ei cenușii scânteind din cauza lacrimilor. Beckwith îi întinse batista lui.

– Lavinia are dreptate. Era un gentilom făcut din aluatul cel mai fin, un adevărat prinț printre bărbați. Câteodată mă tem ca lovitura care l-a orbit să nu-i fi afectat și judecata.

– Sau, cel puțin, purtarea, comentă Samantha sec. Mi se pare că spiritul lui nu a avut de suferit prea mult.

Menajera își tamponă ușor nasul ascuțit.

– A fost întotdeauna un băiat atât de isteț! Era mereu pregătit să răspundă cu o vorbă de duh sau să facă un calcul complicat. Ra-reori l-am văzut fără o carte la subraț. Când era mic, eram nevoită destul de des să îi iau lumânarea la ora de culcare, de teamă să nu ascundă vreo carte prin pat și să nu își dea foc la așternuturi.

Samantha se cutremură dându-și seama că îi fusese răpită până și acea plăcere. Era dificil să își imagineze o viață lipsită de mângâierea pe care o puteau oferi cărțile.

Beckwith încuviință din cap cu dragoste, cu ochii sclipind la amintirea vremurilor mai bune.

– A fost dintotdeauna mândria și bucuria părinților lui. Când a luat acea hotărâre absurdă de a se înrola în Flota Regală, mama și surorile lui au devenit isterice și l-au implorat să nu plece, iar tatăl lui, marchizul, l-a amenințat cu dezmoștenirea. Însă când a sosit momentul să se imbarce, s-au strâns cu toții pe chei pentru a-i striga binecuvântări și pentru a-i face semne de rămas-bun cu batistele.

Samantha își ciupî dosul mânușilor.

– Este destul de neobișnuit pentru un nobil, mai ales pentru fiul cel dintâi născut, să încerce să își clădească o carieră în marină, nu-i așa? Eu credeam că armata îi atrage pe cei bogați care

și dețin un titlu nobiliar, în timp ce Flota Regală reprezintă refugiul celor săraci și ambițioși.

— Nu a vrut să-și explice decizia, interveni doamna Philpot. Atunci a spus numai că trebuia să-și urmeze inima, oriunde l-ar fi dus aceasta. A refuzat să își cumpere numirea în grade mai înalte, așa cum făceau majoritatea bărbaților, și a insistat să ajungă la ele prin meritele proprii. Când au primit vestea că fusese promovat la gradul de locotenent la bordul navei *Victoria*, mama lui a vărsat lacrimi de bucurie, iar tatăl lui s-a umflat în pene de fericire atât de mult, încât aproape că i-au sărit nasturii de la vestă.

— *Victoria*, murmură Samantha.

Numele navei se dovedise a fi profetic. Cu ajutorul corăbiilor surori, pusese pe fugă flota lui Napoleon la Trafalgar, distrugând visul împăratului de a governa mările. Dar prețul victoriei fuse mare. Amiralul Nelson câștigase bătălia, însă își pierduse viața, împreună cu mulți dintre tinerii care luptaseră cu atâta curaj alături de el.

Ei își achitaseră complet datoria, dar Gabriel Fairchild avea să plătească pentru tot restul vieții. Simți cum o cuprindea mânia.

— Dacă familia îi este atât de devotată, unde se află acum membrii acesteia?

— Călătoresc peste hotare.

— Stau la reședința lor din Londra.

Servitorii își rostiră răspunsurile în același timp, apoi schimbă priviri rușinate. Doamna Philpot oftă.

— Conte și-a petrecut cea mai mare parte a tinereții la Fairchild Park. Dintre toate proprietățile tatălui său, a fost dintotdeauna preferata lui. Are propria lui casă în Londra, desigur, însă, dată fiind natura severă a rănilor sale, familia s-a gândit că i-ar fi mai ușor să se refacă în casa copilăriei lui, departe de ochii scrutători ai societății.

— Mai ușor pentru cine? Pentru el? Sau pentru ei?

Beckwith își feri privirea.

— În apărarea lor pot spune că, ultima dată când au venit în vizită, puțin a lipsit să nu-i izgonească de pe domeniu. Atunci, preț de o clipă, mi-a fost teamă că avea să îi ordone pădurarului-șef să asmută câinii asupra lor.

- Mă îndoiesc că au fost chiar atât de greu de descurajat. Samantha închise pentru scurt timp ochii, luptându-se să-și păstreze calmul. Nu era ca și cum avea vreun drept să îi judece pe membrii familiei lui pentru lipsa lor de loialitate. Au trecut mai bine de cinci luni de când a fost rănit. Medicul său v-a oferit vreo speranță că și-ar putea recăpăta vederea într-o bună zi?

Majordomul clătină din cap cu tristețe.

- Foarte slabă. S-au înregistrat numai unul sau două cazuri documentate, în care o astfel de pierdere s-a dovedit a fi reversibilă.

Samantha își plecă fruntea.

Domnul Beckwith se ridică, obrajii lui cărnosi și trăsăturile căzute făcându-l să semene cu un buldog melancolic.

- Sper din tot sufletul că ne veți ierta pentru că v-am făcut să vă pierdeți timpul, domnișoară Wickersham. Îmi dau seama că a trebuit să închiriați o trăsură care să vă aducă până aici. Aș fi mai mult decât fericit să vă plătesc drumul de întoarcere în oraș din buzunarul meu.

Samantha se ridică.

- Nu va fi nevoie, domnule Beckwith. Deocamdată nu mă voi întoarce în Londra.

Majordomul se uită năucit la doamna Philpot.

- Mă scuzați?

Samantha se duse lângă scaunul pe care stătuse la început și își culese valiza de pe jos.

- Voi rămâne chiar aici. Accept postul de infirmieră a contelui. Acum, dacă veți fi atât de amabil încât să-l trimiteți pe unul dintre valeți să-mi ia cufărul de la trăsură și să mă conducă în camera mea, mă voi pregăti pentru a-mi îndeplini sarcinile.

Încă îi putea simți aroma.

Ca pentru a-l tachina, amintindu-i de ceea ce pierduse, mirosul lui Gabriel devenise mai ascuțit în ultimele câteva luni. Ori de câte ori rătăcea pe lângă bucătării, putea spune, după ce adulmece o singură dată, dacă Étienne, bucătarul francez, pregătea friptură de vițel sau un sos béchamel cremos pentru a-i stârni pofta de mâncare. Cea mai slabă adiere de fum de lemn ars îi indica dacă focul din biblioteca părăsită fusese ațâțat de curând sau dacă

se stingea, transformându-se în tăciuni. Prăbușindu-se pe patul din camera care îi devenise mai degrabă bârlog decât dormitor, fu copleșit de mirosul stătut al propriei transpirații, răspândit de cearșafurile șifonate.

Aici se întorsese pentru a-și vindeca rănilile și cicatricile, aici își petrecea nopțile, care se deosebeau de zile numai prin tăcerea lor sufocantă. În orele liniștite dintre amurg și zori, i se părea uneori că el rămăsese singurul suflet viu din acea lume.

Gabriel își trecu dosul palmei peste frunte, închizând, din obișnuință, ochii. Când năvălise în salon, identificase imediat apa de lavandă preferată de către doamna Philpot și pomada de mosc pentru păr, pe care Beckwith o risipea pe cele câteva șuvițe care îi mai rămăseseră. Însă nu recunoscuse esența proaspătă, înviorătoare, de lămâie, care persista în aer. Era un parfum totodată dulce și acrișor, delicat și îndrăzneț.

Cu siguranță domnișoara Wickersham nu mirosea ca o infirmieră. Bătrâna Cora Gringott mirosea a naftalină, văduva Hawkins a parfum înțepător de migdale, în care îi plăcea teribil de mult să se învâluiască. Domnișoara Wickersham nu mirosea nici ca fata bătrână și uscățivă pe care și-o imaginase când ea vorbea. Dacă s-ar fi luat după indiciile oferite de tonul ei mohorât, porii ei ar fi trebuit să degaje o ceață otrăvitoare cu iz de varză stătută și praf de pe mormânt.

Când se apropiase mai mult de ea, făcuse o descoperire și mai uluitoare. Ascunsă sub acel miros purificator de citrice, era o mireasmă care îl înnebunise, care îi întunecase puținul care îi mai rămăsese alert din simțuri și din bunul-simț.

Mirosea ca o femeie.

Gabriel mormăi printre dinții încleștați. Nu mai simțise nici un fior de dorință de când se trezise în acel spital din Londra și realizase că lumea lui devenise cu totul neagră. Totuși, aroma caldă, dulce, a pielii domnișoarei Wickersham îi trezise un vârtej amețitor de amintiri, unele vii, altele încetoșate – săruturi furate într-o grădină luminată de razele lunii, șoapte răgușite, pielea încinsă, ca de satin, a unei femei sub buzele lui. Toate plăcerile pe care niciodată nu avea să le mai cunoască.

Își deschise ochii numai pentru a descoperi o lume încă năpădită de umbre. Poate că vorbele pe care i le aruncase lui Beckwith erau adevărate. Poate că trebuia să solicite serviciile unui cu totul alt gen de femeie. Dacă ar fi plătit-o suficient de bine, poate că ar fi fost în stare până și să se uite la fața lui distrusă fără să simtă scârbă.

Dar ce ar fi contat, dacă ar fi făcut-o? se întrebă Gabriel, lăsând să îi scape un hohot de râs aspru, ca un lătrat. Nu avea să afle niciodată. Poate că, în timp ce ea și-ar fi închis bine ochii și ar fi pretins că el era gentilomul visurilor ei, el s-ar fi putut preface că ea era genul de femeie care i-ar fi rostit numele printre suspine și i-ar fi șoptit jurăminte de devotament etern.

Jurăminte pe care nu avea nici cea mai mică intenție de a le onora.

Gabriel sări de pe pat ca ars. Naiba să o ia pe acea femeie Wickersham! Nu avea nici un drept să îl ia peste picior într-un mod atât de înverșunat și, cu toate acestea, să miroasă atât de dulce. Din fericire, îi ordonase lui Beckwith să o trimită de acolo. În ceea ce îl privea, ea nu avea să îl mai deranjeze vreodată.

Capitolul 2

Draga mea domnișoară March, în ciuda reputației mele, vă pot asigura că nu obișnuiesc să mă aventurez într-o corespondență clandestină cu fiecare tânără încântătoare care îmi atrage atenția...

În dimineața următoare, în timp ce cobora băjbâind pe scara în spirală ce ducea spre inima domeniului Fairchild Park, Samantha avu impresia că orbise dintr-odată. Nici măcar o singură fereastră a conacului nu fusese lăsată neacoperită. Era ca și când întreaga casă, asemenea stăpânului ei, s-ar fi aflat pe un tărâm întunecat al unei nopți veșnice.

Un singur lampadar era aprins la baza scării, luminând numai atât încât să poată vedea că urmele degetelor pe care le lăsase de-a lungul balustradei erau înconjurată de praf. Strâmbându-se, se șterse pe fustă. Datorită nuanței de un cenușiu-închis a materialului din lână, se îndoia că ar fi observat cineva.

În pofida întunecimii înăbușitoare, legendara bogăție a neamului Fairchild, care îi adusese nobilei familii invidia înaltei societăți, era imposibil de ascuns în întregime. Încercând să nu se lase intimidată de secolele întregi de privilegii etalate ostentativ, Samantha lăsă în urmă scara și pași în foaier. Casa fusese de mult renovată, renunțându-se la lambriurile închise la culoare și la arcadele în stil Tudor caracteristice sumbrelor ei origini iacobine. Umbrele dansau pe suprafețele strălucitoare ale marmurei italiene străbătute de vinișoare purpurii de sub picioarele ei. Fiecare arc grațios al mulurilor și cornișelor, fiecare model în relief de pe tapet, închipuind flori sau vase, fusese acoperit cu bronz sau aur. Până și dormitorul modest pe care doamna Philpot i-l pusese la dispoziție Samanthei avea o fereastră cu vitralii, în formă de evantai, deasupra ușii, iar pereții erau îmbrăcați în mătase cu modele din Damasc.

Beckwith insistase că stăpânul său fusese odinioară „un prinț printre bărbați“. Privind în jurul ei, la opulența exagerată, Samantha pufni. Probabil că nu era prea greu să aspiri la un asemenea titlu, când erai crescut într-un palat.

Hotărâtă să își găsească noul protejat, se decise să se folosească de unul dintre talentele arsenalului ei. Aplecându-și capul într-o parte, rămase nemișcată și ascultă.

Nu auzi nici un trosnet și nici un urlet, însă auzi clinchetul melodios al farfuriilor și al paharelor de cristal. Un sunet care deveni mult mai puțin melodios când o explozie de sticlă spartă fu urmată de o înjurătură sălbatică. Chiar dacă Samantha tresări, un zâmbet triumfător i se contură pe buze.

Adunându-și fustele, traversă salonul pentru micul dejun, unde susținuse interviul, și ieși pe ușa din partea opusă, urmând zgomotul. Pe măsură ce înainta grăbită dintr-o cameră părăsită în alta, se văzu nevoită să ocolească diferite semne ale trecerii contelui. Botinele ei robuste zdrobiră bucăți de porțelan spart

și așchii de lemn. Când se opri pentru a ridica ușor un delicat scaun Chippendale, fața crăpată din porțelan a unei figurine Meissen îi surâse de pe jos.

Distrugerile nu erau surprinzătoare, luând în considerare înclinația lui Gabriel de a cutreiera cu nesăbuintă prin casă, fără să îi pese că nu putea vedea.

Trecu pe sub o arcadă grațioasă. Lipsa ferestrelor din sufragerie nu permitea să ajungă nici măcar o lumină în camera cavernoasă. Dacă nu ar fi existat sfeșnicile ramificate, încărcate cu lumânări, aprinse la fiecare capăt al mesei maiestuoase, Samantha s-ar fi temut că nimerise în cripta familiei.

Doi valeți îmbrăcați în livrele albastre străjuiau bufetul din mahon, așteptând încordați sub privirea iscoditoare a lui Beckwith. Nici unul dintre ei nu păru să remarce că Samantha stătea în prag. Erau prea ocupați să observe fiecare mișcare pe care o făcea stăpânul lor. Cum cotul contelui împingea o cupă de cristal spre marginea mesei, Beckwith le făcu un semn discret. Unul dintre valeți se rezezi în față, prinzând cupa, care se afla într-un echilibru precar, înainte să cadă. Cioburi de porțelan și de sticlă acopereau podeaua din jurul mesei, mărturii ale eșecurilor lor de mai devreme.

Samantha admiră umerii lați ai lui Gabriel și antebrațele lui musculoase, uimită din nou de cât de impunător fusese acel bărbat. Probabil că ar fi putut să îi frângă gâtul delicat între degetul mare și arătător. Asta în cazul în care ar fi reușit să o găsească.

Părul îi strălucea în lumina lumânărilor, încâlceala sălbatică a acestuia nefiind pieptănată cu altceva în afară de niște degete nerăbdătoare, când coborâse din pat, în acea dimineață. Era îmbrăcat cu aceeași cămașă boțită pe care o purtase seara trecută, dar acum era pătată cu grăsime și împroșcată cu ciocolată. Fără să țină cont de etichetă, își suflecăse mânecile până la coate, împiedicând manșetele șifonate să îi ajungă în farfurie.

Își duse o felie de șuncă la gură, rupând o bucată din carnea fragedă cu dinți, apoi orbecăi prin farfuria din fața lui. Samantha se încruntă în direcția mesei. Nu se zărea nici urmă de tacâm pe acolo. Ceea ce ar fi putut explica de ce Gabriel aduna ouăle prajite dintr-un bol de porțelan cu mâna făcută căuș, apoi și le arunca

în gură. Termină ouăle și își îndesă în gură o brioașă aburindă. Se lînce pe buze, însă reuși să nu culeagă o picătură de miere din colțul gurii.

Deși se simțea ca unul dintre cei mai răi spioni, Samantha nu își putu dezlipi privirea de pe acea singură picătură aurie de miere. În ciuda lipsei dezgustătoare de maniere la masă, era ceva nerușinat de senzual în felul în care mânca, în hotărârea lui crudă de a-și potoli foamea, lăsând la o parte convenționalismul. Când smulse un cotlet proaspăt și începu să roadă carnea direct de pe os, sosul i se scurse pe bărbie. Semăna cu un războinic din Antichitate, care de-abia își izgonise dușmanii și le siluise femeile. Samantha aproape că se aștepta să fluture osul înspre ea și să strige: „Mai mult mied, muiere!“

El înlemni dintr-odată și adulmecă aerul, expresia devenindu-i cruntă. Samantha încercă să își folosească propriul nas, dar nu putu mirosi decât aroma îmbătătoare de șuncă.

Lăsând încet cotletul pe farfurie, el spuse cu un calm rău prevestitor:

– Beckwith, ai face bine să mă anunți că tocmai ai adus lămâi proaspete pentru ceaiul meu.

Când o observă pe Samantha, majordomul făcu ochii mari.

– Mă tem că nu, milord. Dar, dacă vreți, mă voi duce imediat să aduc câteva.

Gabriel se întinse peste masă, încercând orbește să îl înhațe pe majordom, însă Beckwith se făcuse deja nevăzut pe ușa din partea opusă, coada hainei lui fluturând în urma sa.

– Bună dimineața, milord, spuse Samantha pe un ton mângâietor, alunecând într-un scaun din fața lui, dar la o distanță sigură de el. Va trebui să îl iertați pe domnul Beckwith. Este evident că avea alte îndatoriri mai urgente.

Încruntându-se, Gabriel se așeză la loc pe scaun.

– Să sperăm că printre acestea se numără și formularea unor scrisori de recomandare și strânsul bagajelor. Apoi, voi doi vă puteți întoarce împreună în Londra.

Ignorând provocarea, Samantha le zâmbi politicoșii valeților înmărmuriți. Cu obrajii lor îmbujorați, nasurile pistruite și bucelele castanii ciufulite, nici unul dintre ei nu părea să aibă mai mult

de șaisprezece ani. La o cercetare mai atentă, ea își dădu seama că nu erau numai frați, ci frați gemeni.

– Sunt lihnită de foame în această dimineață, zise ea. Aș putea mânca micul dejun?

Chiar și fără să vadă, Gabriel trebuie să le fi simțit ezitarea. La urma urmei, nu prea era *de rigueur* ca un servitor să ia masa împreună cu stăpânul său.

– Serviți-o pe domnișoara, proștilor! lătră el. Nu am da dovadă de prea multă ospitalitate dacă am trimite-o la drum pe domnișoara Wickersham cu stomacul gol.

Valeții se întrecură în a-i îndeplini ordinul, fiind cât pe ce să se lovească cap în cap în timp ce așezau o farfurie de porțelan și tacâmuri din argint în fața Samantha și umpleau o tavă de pe bufet. Dăruindu-i unuia dintre ei un zâmbet împăciuitoar peste umăr, acceptă platoul cu ouă papară, o brioașă și câteva felii de șuncă. Presimțea că urma să aibă nevoie de întreaga ei putere.

În timp ce al doilea valet îi turna o ceașcă de ceai fierbinte, i se adresă lui Gabriel:

– Mi-am petrecut noaptea trecută aranjându-mi lucrurile în cameră. Am crezut că nu vă va deranja dacă așteptam până dimineață pentru a-mi începe îndatoririle.

– Nu ai nici o îndatorire, îi răspunse el, ducându-și din nou cotletul la gură. Ești concediată.

Ea își așeză un șervet de in în poală și luă elegant o înghițitură din ceaiul fierbinte.

– Mă tem că nu dispuneți de autoritatea de a mă concedia. Nu lucrez pentru dumneavoastră.

Gabriel lăsă deoparte cotletul, sprâncenele sale, care păreau acoperite cu o pulbere de aur, formând un nor prevestitor de tunete deasupra nasului.

– Mă scuzi? Cred că mă părăsește și auzul.

– Se pare că devotatul dumneavoastră domn Beckwith m-a angajat la instrucțiunile tatălui dumneavoastră. Adică ale marchizului de Thornwood, pe numele său Theodore Fairchild, patronul meu. Până când nu mă va anunța că nu mai este nevoie de serviciile mele ca infirmieră a dumneavoastră, mă voi strădui să îmi

îndeplinesc îndatoririle, astfel încât să îl mulțumesc pe dumnealui, nu pe dumneavoastră.

- Ei bine, ce noroc pentru dumneata, nu-i așa? Pentru că singurul lucru care m-ar mulțumi pe mine ar fi plecarea *dumitale* iminentă.

Folosind cuțitul și furculița, Samantha își tăie o bucată fragedă de șuncă dintr-o felie.

- Atunci, mi-e teamă că sunteți condamnat să rămâneți nemulțumit.

- Mi-am dat seama de acest lucru din clipa în care ți-am auzit vocea, bombăni el.

Refuzând să onoreze insulta provocatoare cu o replică, își duse bucată de șuncă la buze.

Încrușându-și coatele pe masă, el oftă furtunos.

- Așadar, spune-mi, domnișoară Wickersham, cu ce îndatorire ai dori să începi mai întâi, în calitate de noua mea infirmieră? Ai dori să mă hrănești, poate?

Trăgând cu coada ochiului la scânteierea albă, ca a colților unui lup, a dinților lui în timp ce smulgea altă bucată de carne de pe cotlet, Samantha răspunse:

- Luând în considerare... hmm... *entuziasmul* dumneavoastră *neînfrânat* pentru hrană, aș fi puțin mai reținută în a-mi apropia atât de mult degetele de gura dumneavoastră.

Unul dintre valetți fu cuprins de un acces brusc de tuse, câștigându-și un cot în coaste din partea fratelui său încruntat.

Gabriel savură ultima bucată de carne de pe os și îl aruncă pe masă, nimerind mult pe lângă farfurie.

- Să presupun că ți-ai făcut impresia că îmi lipsesc cu desăvârșire manierele la masă?

- Pur și simplu nu mi-am închipuit niciodată că orbirea ar putea înlătura folosirea șervetelor și a tacâmurilor. Ați putea la fel de bine să mâncați și cu picioarele.

Gabriel încremeni. Pielea întinsă din jurul cicatricei i se albi, însemnul diavolului devenind și mai amenințător. În acel moment, Samantha se bucură că el nu avea un cuțit la îndemână. Lăsându-și brațul lung pe spătarul scaunului de lângă el, își arcui întregul corp în direcția vocii ei. Cu toate că știa că nu o putea

vedea, Samantha trebui totuși să își înăbușe imboldul de a se ascunde de privirea lui atât de iscoditoare.

– Trebuie să recunosc că îmi trezești curiozitatea, domnișoară Wickersham. Din tonul dumitale îmi dau seama că ești educată, însă nu îți pot distinge prea bine accentul. Ai fost crescută la oraș?

– În Chelsea, afirmă ea, îndoindu-se că el avusese ocazia să viziteze modestul orașel din nordul Londrei.

Luă o înghițitură mult prea generoasă de ceai, arzându-și astfel limba.

– Sunt destul de curios să aflu cum o femeie cu... hmm... *caracterul* dumitale a ajuns să solicite un astfel de post. Ce anume te-a împins să răspunzi unei asemenea solicitări? Mila creștinească? O dorință copleșitoare de a-ți ajuta aproapele? Sau, poate, compasiunea nemărginită pentru cei infirmi?

Umplându-și o lingură cu ouă din bolul de porțelan, Samantha spuse răspicat:

– I-am înmănat domnului Beckwith mai multe scrisori de recomandare. Sunt sigură că le veți considera potrivite.

– În cazul în care nu ai observat, replică Gabriel, pe un ton ușor batjocoritor, nu le-am putut citi. Poate m-ai putea lumina în privința conținutului acestora.

Ea lăsă deoparte lingura.

– După cum l-am informat pe domnul Beckwith, am lucrat aproape doi ani ca guvernantă pentru Lord și Lady Carstairs.

– Am auzit despre familie.

Samantha se încordă. Poate că auzise *despre* ei, însă îi *cunoștea*?

– După ce au reînceput ostilitățile împotriva francezilor, am citit în *The Times* că foarte mulți dintre bravii noștri soldați și marinari sufereau din cauza lipsei de îngrijiri. Așa că m-am hotărât să-mi ofer serviciile unui spital local.

– Încă nu înțeleg de ce ai dat hrănirea cu terci a bebelușilor pe pansatul rănilor însângerate și pe ținerea de mână a unor bărbați pe jumătate ieșiți din minți de durere.

Samantha încercă din răspuțeri să își înlătore pasiunea din voce.

– Acei bărbați au fost dispuși să sacrifice totul pentru regele și țara lor. Cum aș fi putut să nu ofer și eu, la rândul meu, un sacrificiu, oricât de neînsemnat?

El pufni.

– Singurele lucruri pe care le-au sacrificat au fost judecata și bunul-simț. Le-au vândut Flotei Regale pentru o bucată scrobită de stofă albastră și o fărâmă sclipitoare de metal auriu pe umeri.

Ea se încruntă, cutremurată de cinismul lui.

– Cum puteți spune un lucru atât de crud? Mai ales că însuși regele v-a ridicat în slăvi pentru vitejia dumneavoastră!

– Chestiunea aceasta nu ar trebui să te mire. Istoria Coroanei de a răsplăti proștii și visătorii este foarte lungă.

Uitând că nu o putea vedea, Samantha se ridică pe jumătate de pe scaun.

– Nu proștii! Eroii! Eroi asemeni propriului dumneavoastră comandor – însuși amiralul Lord Nelson!

– Nelson este mort, afirmă el sec. Nu pot spune dacă asta îl face să pară un erou mai mare sau un prost mai mic.

Înfrântă pe moment, se prăbuși la loc pe scaun.

Gabriel se ridică, folosindu-se de spătarele scaunelor pentru a ocoli, pe pipăite, masa. În timp ce mâinile lui puternice se strângeau în jurul ornamentului cioplit al scaunului ei, Samantha nu putu face nimic altceva decât să se forțeze să nu o ia la goană. În schimb, privi țintă drept în față, auzindu-și fiecare respirație slabă, așa cum o auzea și el.

El se aplecă atât de mult, încât buzele i se apropiară periculos de creștetul capului ei.

– Sunt sigur că devotamentul față de chemarea dumitale îți este sincer, domnișoară Wickersham. Dar, în ceea ce mă privește, până îți va veni mintea la cap și vei demisiona din postul de aici, ai o singură îndatorire. Rosti cuvintele ușor, fiecare dintre ele sunând mai acuzator decât un țipăt: Să stai naibii departe de mine!

O părăsi după acel avertisment, lovindu-se de valetul care se grăbise să îi ofere brațul. Deși bănuia că nu ar fi trebuit să o surprindă faptul că mai degrabă alegea să își dibuiască drumul prin

întuneric decât să accepte o mână de ajutor, tresări totuși când un zgomot strașnic de ceva spart răsună de undeva din casă.

Samanthei nu îi mai rămase nimic altceva de făcut în acea dimineață decât să hoinărească prin încăperile întunecate ale domeniului Fairchild Park. Tăcerea era aproape în aceeași măsură de copleșitoare ca și obscuritatea. Nu exista nimic din forfota eficientă la care s-ar fi putut aștepta cineva de la o casă înfloritoare din zona rurală Buckinghamshire. Nu se zăreau pe nicăieri camerele care să mânuiască vioi pământufuri din pene peste balustrade și lambriuri, nici spălătorese îmbujorate care să urce greoi scările cu coșuri de așternuturi curate, nici valeți cu brațele încărcate de lemne cu care să aprindă șemineele. Fiecare vatră pe lângă care trecea era rece și sumbră, cu tăciunii fărâmițați în cenușă. Heruvimi sculptați îi contemplau soarta de pe hornurile decorate din marmură, obrajii lor bucălați fiind pătați de funingine.

Puținii servitori pe care îi întâlneai păreau să lăncezească pe acolo, fără nici o sarcină anume. Când o vedeau, se topeau înapoi în umbre, fără ca vocile lor să depășească intensitatea unor șoapte. Nici unul dintre ei nu părea să se zorească să pună mâna pe vreo mătură pentru a îndepărta așchiile de mobilă și cioburile de porțelan care acopereau podelele.

Samantha deschise o pereche de uși duble de la capătul unei galerii umbrite de draperii. O scară de marmură cobora spre o sală de bal enormă. Își permisesese să petreacă prea puțin timp visând în lungile și tenebroasele luni de iarnă, însă nu rezistă tentației de a-și închide ochii, fie și numai pentru o clipă. Își închipsi sala cuprinsă într-un vârtej de culori, muzică și discuții vesele, se imagină pe ea însăși purtată în pași de dans pe podeaua strălucitoare de brațele puternice ale unui bărbat. Îl putu vedea aplecându-și capul spre ea și zâmbindu-i, se putu vedea pe ea ridicându-și fața către el și râzând, în timp ce își întindea mâna pentru a-i mângâia șuvițele aurii care îi cădeau pe umerii lați.

Ochii Samanthei se deschiseră larg. Scuturând din cap la acel vis absurd, trânti ușile sălii de bal. Era numai vina contelui. Dacă i-ar fi permis să își îndeplinească îndatoririle pentru care fusese angajată, ar fi putut să își țină în frâu imaginația trădătoare.

Înainta printr-un salon spațios, neacordând mai multă atenție împrejurimilor decât ar fi făcut-o Gabriel, când piciorul i se lovi de o masă de lemn răsturnată. Scoțând un scâncet furios, sări într-un picior, masându-și degetele dureroase prin pielea aspră a ghetei. Dacă ar fi purtat pantofi de casă, probabil că și le-ar fi rupt în urma loviturii.

Urmărind razele de lumină care se chinuiau să răzbată prin greutatea înăbușitoare a draperiilor din catifea, Samantha își puse mâinile în șolduri. Poate că Gabriel alesese să se îngroape de viu în mausoleul lui, dar, mai mult ca sigur, aceasta nu era și alegerea ei.

Observând cu coada ochiului o străfulgerare albă, se răsuci pe călcâie și descoperi o servitoare cu o bonetă pleoștită trecând în vârful degetelor pe lângă ușă.

Samantha strigă după ea.

– Fetițo! Tu de colo!

Slujnica se opri și se întoarse încet, nemulțumirea ei fiind evidentă.

– Da, domnișoară?

– Vino aici, te rog. Am nevoie de ajutorul tău pentru a strânge aceste draperii.

Gâfâind din cauza efortului, Samantha împinse înspre fereastră un divan mare, tapițat cu brocart.

În loc să sară în ajutorul ei, slujnica începu să dea înapoi, frângându-și mâinile palide, acoperite de pistrui, și clătînând din cap, deznădăjduită.

– Nu îndrăznesc, domnișoară. Ce va spune stăpânul?

– Ar putea spune că îți făceai treaba, se zburli Samantha, urcându-se pe divan.

Devenind nerăbdătoare din cauza șovăielii slujnicei, se întinse, apucă draperiile cu amândouă mâinile și trase cu toată puterea. În loc să alunece în lături, draperiile se sfâșiară chiar din inele, prăvălindu-se într-un nor înecăcios de catifea și praf și făcând-o pe Samantha să strănute.

Lumina soarelui se revărsă prin ferestrele în stil francez înalte până la tavan, urzind, din firele de praf, ițe strălucitoare de poveste.

– Oh, domnișoară, nu ar fi trebuit! Țipă slujnica, clipind asemenea unei vietăți din pădure ce trăise sub pământ foarte mult timp. Mă duc să o aduc pe doamna Philpot de îndată!

Scuturându-și palmele de fustă, Samantha sări de pe divan și își admiră îsprava cu mulțumire.

– Păi, tocmai așa să faci! Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să am o mică discuție cu draga de ea.

Cu un ultim Țipăt stins, fata cu privire sălbatică se năpusti afară din cameră.

Când, puțin după aceea, doamna Philpot năvăli în salon, o găsi pe noua infirmieră a contelui balansându-se într-un echilibru în-doielnic pe un delicat scaun stil Ludovic al XIV-lea. Menajera nu putu decât să se uite îngrozită cum Samantha trăgea înverșunată de draperiile de care se agățase. Acestea îi căzură în cap, îngropând-o într-un morman de catifea verde ca de smarald.

– Domnișoară Wickersham! exclamă doamna Philpot, ridicând o mână pentru a-și feri privirea de lumina orbitoare a soarelui care se revărsa prin ferestrele franceze. Ce înseamnă asta?

Coborând de unde se cocoțase, Samantha ieși dintre faldurile grele de material. Urmărind privirea indignată a menajerei, înclină din cap în semn de scuză spre maldărul de draperii îngrămadite în mijlocul podelei.

– Voiam numai să le strâng, dar, după ce am văzut tot praful acela, mi-am dat seama că nu ar strica să fie bine scuturate și aerisite, de asemenea.

Așezându-și palma peste inelul cu chei de la brâu, ca și când ar fi fost mânerul unei spade, doamna Philpot își îndreptă ținuta.

– *Eu sunt în fruntea menajerelor de la Fairchild Park. Tu ești infirmiera stăpânului. Printre îndatoririle tale nu prea se numără și aerisirea diferitelor lucruri.*

Observând-o pe femeie cu băgare de seamă, Samantha descuie fereastra și o deschise larg. O adiere blândă, cu aromă de liliac, pătrunse în cameră.

– Poate că nu. Însă bunăstarea pacientului meu – da. Probabil că lumina este pierdută pentru stăpânul tău, însă nu există nici un motiv pentru care la fel ar trebui să se întâmple și cu aerul

curat. S-ar putea ca starea să i se îmbunătățească dacă plămâni i se curăță... ca să nu mai vorbim despre dispoziție.

Pentru un moment, doamna Philpot păru aproape convinsă. Încurajată de ezitarea ei, Samantha începu să înconjoare camera, prezentându-și cu entuziasm planurile.

— Mai întâi, m-am gândit să le punem pe slujnice să măture toate cioburile, iar pe valeți să ducă de aici mobila stricată. Apoi, după ce vom depozita undeva toate lucrurile fragile, am putea aranja piesele grele de mobilier pe lângă pereți, lăsându-i astfel cale liberă contelui prin fiecare încăpere.

— Conte le își petrece cea mai mare parte a timpului în dormitorul său.

— Și îl poți învinui? întrebă Samantha, clipind neîncredătoare. Cum te-ai simți dacă, ori de câte ori ai pune piciorul afară din dormitorul tău, ai risca să îți zdreleşti fluierile picioarelor sau să îți spargi capul?

— Stăpânul a fost cel care a poruncit ca draperiile să fie ținute trase. El a fost cel care a insistat ca totul să fie lăsat așa cum a fost înainte de... înainte de... Menajera înghiți cu greu, neputând să încheie. Îmi pare rău, însă nu pot fi complice la neîndeplinirea dorințelor sale. Și nici nu pot porunci personalului meu să facă asta.

— Așadar, nu mă vei ajuta?

Doamna Philpot clătină din cap, un regret sincer umbrindu-i ochii cenușii.

— Nu pot.

— Prea bine. Samantha înclină din cap. Respect loialitatea de care dai dovadă față de patronul dumitale și devotamentul pentru slujba pe care o deții.

Cu aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie, se îndreptă hotărâtă spre următoarea fereastră și începu să tragă de draperiile grele.

— Ce faci? strigă doamna Philpot, în timp ce draperiile se prăvăleau pe podea.

Samantha aruncă grămada de catifea în vârful maldărului, apoi deschise brusc fereastra pentru a lăsa să intre lumina și aerul curat. Se întoarse spre a o înfrunta pe doamna Philpot, ștergându-și cu fermitate mâinile de praf.

— Îmi fac datoria.

*

– Încă se ține de trebușoara asta? îl întrebă în șoaptă una dintre slujnicele de la bucătărie pe un valet îmbujorat, când acesta intră în vastele bucătării de la subsolul domeniului Fairchild Park.

– Teamă mi-e că da, îi șopti el ca răspuns, înhățând un cârnat fierbinte de pe tava ei și aruncându-și-l în gură. Nu auzi?

Cu toate că înserarea se lăsase cu aproape o oră în urmă, zgomote misterioase continuau să răsunе la primul etaj al casei. Pocnetele, clinchetele, scrășnetele și, din când în când, scârțâitul pe care îl scotea vreo piesă grea de mobilier care era trasă pe parchetul podelei nu încetaseră de dimineață.

Servitorii își petrecuseră ziua așa cum își petrecuseră majoritatea zilelor de când Gabriel se întorsese de la război – strănși în jurul mesei vechi de stejar, în fața vetrei din bucătăria aflată în sala personalului, amintindu-și de vremurile mai bune. În acea seară răcoroasă de primăvară, Beckwith și doamna Philpot se așezaseră față în față, bând ceașcă după ceașcă de ceai, fără ca vreunul din ei să vorbească sau să îndrăznească să privească în ochii celorlalți. După o anumită bufnitură vibrantă, care îi făcuse pe toți să tresară, una dintre cameristele de la etaj murmură:

– Nu credeți că ar trebui...

Doamna Philpot îi aruncă o privire de vasilisc, biata copilă încremenind în locul în care se afla.

– Cred că ar trebui să ne vedem de treburile noastre.

Unul dintre tinerii valeți făcu un pas în față, încumetându-se să pună singura întrebare care îi îngrozea pe toți.

– Dacă aude stăpânul?

Luându-și ochelarii de pe nas pentru a și-i șterge cu mâneca, Beckwith clătină din cap cu tristețe.

– A trecut multă vreme de când stăpânul nu mai dă nici un fel de importanță celor ce se întâmplă pe aici. Nu avem de ce să credem că seara aceasta va fi diferită.

Vorbele lui îi descurajară pe toți. Odinioară se mândreau cu devotamentul lor față de mărețul conac pe care îl aveau în grijă. Însă de când nimeni nu mai putea vedea cum lemnăria sclipea datorită atenției lor pline de dăruire, de când nimeni nu le mai lăuda priceperea în ceea ce privea curățirea podelelor sau întreținerea

focului din șeminee cu surcele proaspete, nu prea mai găseau motive pentru a se trezi din lăncezeală.

Nici nu observară când una dintre cele mai tinere slujnice se strecură în bucătărie. Ducându-se drept la doamna Philpot, făcu o reverență, apoi încă una, fiind, evident, prea timidă pentru a cere permisiunea să vorbească.

– Nu mai sta acolo aplecându-te și ridicându-te ca un dop în apă, Elsie, i-o trânti doamna Philpot. Ce este?

Răsucindu-și șorțul în mâini, fata mai făcu o plecăciune.

– Cred că ați face mai bine să veniți, conia, și să vedeți cu ochii dumneavoastră.

Schimbând o privire exasperată cu Beckwith, doamna Philpot se ridică. Beckwith se urni cu greu de la masă și o urmă. Ieșind din bucătărie, amândoi se adânciră prea mult în gânduri pentru a-și mai da seama că restul servitorilor se aliniaseră după ei.

Ajunsă la capătul treptelor care urcau de la subsol, doamna Philpot se opri dintr-odată, aproape dând naștere la o reacție în lanț dezastruoasă.

– Ssssst! Ascultați! porunci ea.

Își ținură respirația cu toții, dar auziră un singur lucru.

Liniște.

Pe măsură ce coloana lor tăcută parcurgea încăperea după încăperea, pantofii lor nu se mai loveau de rămășițe sparte și rupte. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele neacoperite de draperii, dezvăluind că podelele fuseseră măturate și că mobila stricată fusese aranjată în două grămezi ordonate – una cu piesele care fuseseră considerate recuperabile, iar cealaltă cu cele care nu mai puteau folosi decât ca lemne de foc. Deși câteva dintre cele mai grele piese de mobilier rămăseseră pe loc, cele mai multe încăperi erau traversate de o cărare fără obstacole, toate obiectele fragile fiind așezate pe cele mai înalte laturi ale șemineelor și pe rafturi. Orice covoraș ale cărui margini sau franjuri ar fi putut să împiedice un picior nesigur fusesse, de asemenea, strâns și sprijinit de perete.

De-abia în lumina slabă a lunii care scâldea biblioteca o găsiră pe noua infirmieră a stăpânului lor, ghemuită pe un divan, părând adormită. Servitorii se adunară în jurul ei, vizibil încurcați.

Celelalte infirmiere ale contelui se mulțumiseră să își ocupe poziția în acea pătură socială mai degrabă obscură, specifică guvernantelor și tutorilor. Cu siguranță nu fuseseră considerate egalele patronului lor, dar nici nu catadicsiseră să se înjosească asociindu-se cu restul servitorilor. Își serveau masa în camerele lor și ar fi oftat înfricoșate numai la gândul de a-și folosi mâinile catifelate și albe pentru asemenea sarcini domestice, precum măturatul podelelor sau târârea draperiilor grele în curte pentru aerisire.

Mâinile domnișoarei Wickersham nu mai erau catifelate, nici albe. Ovalele palide ale unghiilor ei erau rupte și murdare. Pe mâna dreaptă, între degetul mare și arătător, i se formase o bășică însângerată. Ochelarii îi stăteau strâmb pe nas și, în timp ce o priveau, un sforăit ușor îi ridică șuvița moale de păr care îi căzuse pe nas, apoi o lăsă să cadă la loc.

– Să o trezesc? șopti Elsie.

– Mă îndoiesc că ai reuși, spuse Beckwith blând. Este limpede că biata copilă este epuizată. Își îndreptă degetul spre unul dintre cei mai corpolenți valeți. Ce-ar fi să o duci în brațe pe domnișoara Wickersham până în camera dumneaei, George? Ia cu tine și o slujnică.

– Mă duc eu, se offeri Elsie nerăbdătoare, uitând de timiditatea ei.

În timp ce valetul o ridica pe domnișoara Wickersham în brațele lui vânjoase, una dintre slujnicele de la bucătărie se întinse și îi așeză cu delicatețe ochelarii în poziția corectă.

După ce plecară, doamna Philpot continuă să se holbeze la divan, cu o expresie de nedescifrat pe chip. Apropiindu-se de ea pe nesimțite, Beckwith își dresе vocea, stingherit.

– Să-i trimit la culcare pe ceilalți servitori?

Menajera își înălță incet capul. Ochii ei cenușii deveniseră duri în urma deciziei luate.

– Aș spune că nu. A mai rămas încă multă muncă de făcut și nu le voi mai permite să piardă vremea degeaba, lăsându-și sarcinile în plata Domnului. Pocni din degete către cei doi valeți care mai

rămăseseră. Peter, tu și Phillip luați acea canapea și împingeți-o la perete.

Rânjind unul la altul, gemenii se grăbiră să apuce de câte un capăt al canapelei grele.

– Aveți grijă! îi dojeni ea. Dacă zgâriați lemnul de trandafir, o sa iau costul reparațiilor din salariile și de pe spinările voastre.

Dându-le ocol slujnicelor înmărmurite, bătu din palme, sune-tul reverberând în bibliotecă asemenea unei împușcături.

– Betsy, Jane, aduceți-ne câteva măhuri, niște cârpe și o găleată cu apă fierbinte. Mama obișnuia să spună că nu are nici un rost să măhuri, dacă nu speli și pe jos. Și acum, că tot au fost coborâte draperiile, ferestrele vor fi și ele mai ușor de spălat. Cum slujnice-le o priveau cu gura căscată, începu să le ușuie spre ușă cu șorțul. Nu mai stați cu gurile deschise ca o pereche de păstrăvi pe uscat. Duceți-vă! Duceți-vă!

Doamna Philpot se îndreptă spre una dintre ferestrele cu canaturi și o deschise.

– Ah! exclamă ea, pieptul umflându-i-se în timp ce inspira aroma îmbătătoare a aerului nopții cu parfum de liliac. Poate că, până dimineață, casa asta nu va mai miroși ca un mormânt deschis.

Beckwith tropăi în urma ei.

– Ți-ai pierdut mințile, Lavinia? Ce-i vom spune stăpânului?

– Oh, nu-i vom spune nimic. Doamna Philpot își înclină capul în direcția ușii pe unde dispăruse domnișoara Wickersham, un zâmbet vicelan jucându-i pe buze. Ea îi va spune.

Capitolul 3

Draga mea domnișoară March, trebuie să mărturisesc că, de când v-am văzut pentru prima dată, nu m-am mai gândit la nimic – și la nimeni – în afară de...

Gabriel coborî scările poticnindu-se în dimineața următoare, adulmecând aerul la fiecare pas. Nările îi fremătară, însă nu putu

distinge nici urmă de miros de lămâie. Poate că domnișoara Wickersham îi luase în seamă avertismentul și plecase. Cu puțin noroc, niciodată nu avea să mai fie nevoit să îi suporte impertinența. Acest gând îl făcu să se simtă curios de gol pe dinăuntru. Trebuie să fi fost mai flămând decât credea.

Renunțând la orice încercare de a se furișa, o porni spre salon, adunându-și deja curajul pentru primul contact al fluierului picio-rului său cu vreo piesă de mobilier de neclintit. De fapt, de-abia aștepta să simtă durerea pe care acesta i-ar fi pricinuit-o. Fiecare nouă vânătaie sau julitură nu făcea altceva decât să îi reamintească faptul că era încă în viață.

Dar nu avea cum să se pregătească pentru surpriza care urmă. În timp ce străbătea salonul fără să dea nici măcar peste un taburet stingher care să îi împiedice înaintarea, o rază de soare îl lovi direct în față. Gabriel se opri clătinându-se, ridicându-și o mână pentru a-și proteja chipul de căldura amețitoare a acesteia. Din instinct, își închise strâns ochii, totuși nu se putu apăra nicicum de trilul vesel al ciripitului păsărilor sau de adierea mirosind a liliac care îi mângâia pielea.

Preț de o clipă, crezu că visa încă, în patul lui. Crezu că avea să deschidă ochii și că se va trezi întins pe o pajiște de un verde strălucitor, sub mugurii albî, ca de mătase, ai unui păr. Însă când îi deschise, era tot noapte, în ciuda căldurii înșelătoare a soarelui de pe chipul lui.

– Beckwith! urlă el.

Cineva îl atinse pe umăr. Fără să stea pe gânduri, Gabriel se întoarse pe călcâie și încercă să își înșface atacatorul. Chiar dacă brațele lui nu cuprinseseră decât aerul, aroma proaspătă de lămâie îi gădila încă nările.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată că este teribil de urât să te stre-cori pe la spatele unui orb? mârâi el.

– Și periculos, după cum se pare.

Cu toate că acelei voci mult prea cunoscute nu îi lipsea nimic din asprimea obișnuită, se distingea în ea un fel de neastâmpăr care lui îi înteți bătăile inimii. Luptându-se să își potolească nu numai temperamentul, Gabriel făcu câțiva pași înapoi. Din moment ce era imposibil să se ascundă de căldura ademenitoare

a razelor de soare, își feri în mod voit partea stângă a feței din direcția vocii ei.

– Unde naiba este Beckwith?

– Nu sunt sigură, milord, mărturisi infirmiera lui. Se pare că în această dimineață bântuie pe aici un fel de maladie misterioasă. Micul dejun nu este pregătit și cei mai mulți dintre servitori sunt încă în pat.

El își deschise larg brațele și făcu o piruetă, neizbindu-se de nici un obiect, în nici o direcție.

– Atunci, probabil că întrebarea mai potrivită ar fi: *Unde este mobila mea?*

– Oh, nu vă faceți griji. Este tot aici. Doar că noi am împins majoritatea pieselor pe lângă pereți, astfel încât să nu vă mai stea în cale.

– *Noi?*

– Ei bine, mai mult eu.

Pentru o secundă prețioasă, ea păru aproape la fel de încurcată pe cât se simțea el.

– Cu toate că se vede treaba că servitorii probabil s-au hotărât să îmi dea o mână de ajutor după ce am adormit.

Gabriel oftă, mimând o exagerată răbdare.

– Dacă toate încăperile arată exact așa, cum voi ști dacă mă aflu în salon sau în bibliotecă? Sau în mormanul de bălegar din spatele casei, dacă tot veni vorba?

Pentru un moment fericit, el reuși cu adevărat să o reducă la tăcere.

– Pe legea mea, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva! spuse ea în final. Poate că ar trebui să le cerem vaeților să tragă câteva piese de mobilier spre mijlocul fiecărei camere, care să vă servească drept puncte de reper.

Fustele ei foșniră în timp ce se mișca în jurul lui, absorbită cu totul în planurile ei. Gabriel se roti odată cu ea, păstrându-și partea dreaptă în direcția sunetului.

– Dacă am acoperi colțurile ascuțite cu petice matlasate, ați putea să vă recunoașteți casa fără a risca să vă răniți. Mai ales dacă veți învăța să numărați.

– Te pot asigura, domnișoară Wickersham, că am învățat să număr încă din pruncie.

Veni rândul ei să ofteze.

– Am vrut să spun să vă numărați pașii. Dacă veți memora numărul de pași necesari pentru a trece dintr-o cameră în alta, veți putea să vă orientați.

– Ar fi o schimbare îmbucurătoare. Sigur mi-am pierdut simțul orientării din momentul în care ai pus piciorul în casa mea.

– De ce continuați să faceți asta? întrebă ea dintr-odată, pura curiozitate împlânzindu-i tonul vocii.

El se încruntă, chinându-se să urmărească lipăitul ușor al pașilor ei în timp ce îl ocolea.

– Să fac ce anume?

– Să vă feriți de mine când mă mișc. Dacă o iau la stânga, dumneavoastră vă întoarceți la dreapta. Și invers.

El rămase nemișcat.

– Sunt orb. Cum poți crede că știi în ce direcție mă întorc? Dornic să pună capăt șirului întrebărilor ei, continuă: Poate că dumneata ar trebui să-mi explici care este motivul pentru care cineva mi-a încălcat în mod deliberat ordinele și a deschis ferestrele de aici.

– Eu v-am încălcat ordinele. În calitate de infirmieră a dumneavoastră, m-am gândit că puțină lumină și aerul curat v-ar putea îmbunătăți – își drese glasul de parcă îi rămăsese ceva înfipt în gât – circulația.

– Circulația mea este foarte bună, mulțumesc foarte mult. Și un orb are prea puțină nevoie de lumină. Nu ar face nimic altceva decât să îi aducă aminte, cu cruzime, de toate frumusețile pe care nu le va mai putea vedea niciodată.

– Poate că așa este, însă nu este prea drept să vă târâți întreaga gospodărie în întuneric, cu dumneavoastră.

Pentru un minut năucitor, Gabriel nu putu să rostească nici un cuvânt. De când se întorsese de la Trafalgar, toată lumea mersese pe vârfuri și vorbise în șoaptă în preajma lui. Nimeni, nici măcar vreun membru al familiei lui, nu îndrăznise să i se adreseze atât de direct.

Se întoarce cu totul în direcția vocii ei, lăsând razele nemiloase ale soarelui să îi ardă chipul.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că țineam draperiile trase nu în folosul meu, ci în al lor? De ce să fie nevoiți să mă privească la lumina zilei? Cel puțin eu am fost binecuvântat cu orbirea, care mă apără de hidoasa mea desfigurare.

Reacția domnișoarei Wickersham la vorbele sale și la chipul său fu una la care nu se așteptase defel. Izbucni în râs. Nici râsul ei nu era așa cum se așteptase să fie. În loc de un cotcodăcit uscat, era ca un cântec nerușinat, din adâncul gâtlejului, care îl umilea și îl stârnea totodată, demonstrându-i că întreaga „circulație“ îi era mult mai bună decât crezuse.

– Asta v-au spus? întrebă ea, nereușind să își înăbușe niște chioteli vesele în timp ce încerca din răspuțeri să își tragă sufletul. Că ați fost „hidros desfigurat“?

El se posomori.

– Nu a trebuit să îmi spună nimeni. Poate că sunt orb, însă nu sunt surd sau prost. I-am putut auzi pe medici șușotind lângă patul meu. Când mi-a fost scos și ultimul bandaj, le-am auzit pe mama și pe surorile mele suspinând îngrozite. Am putut simți privirile crunte pe piele când valetii m-au purtat pe brațe de pe patul de spital la trăsură. Până și membrii propriei mele familii de-abia suportă să mă privească. De ce crezi că m-au încuiat aici, ca pe un soi de animal în cușcă?

– Din câte îmi dau seama, dumneavoastră sunteți cel care a încuiat ușile cuștii și a ferecat ferestrele. Poate că nu de chipul dumneavoastră se teme familia, ci de firea dumneavoastră.

Gabriel îi căută mâna, prinzând-o la a treia încercare. Rămase uimit de cât de mică, totuși fermă, se simțea în strânsoarea lui.

Ea scoase un strigăt de împotrivire, surprinsă, în timp ce el o silea să se miște. În loc să îl conducă ea pe el prin casă, el o conducea pe ea, aproape trăgând-o după el pe scări și de-a lungul coridorului care găzduia galeria portretelor de familie. Pe când era numai un copil, învățase fiecare ungher și fiecare crăpătură de pe domeniul Fairchild Park și acele cunoștințe îi erau încă de folos. O conduse zorit de-a lungul galeriei, măsurându-și pașii mari, până când ajunseră la capătul coridorului. Știa prea bine

ce urma să găsească ea acolo – un portret imens, ascuns sub un cearșaf de in.

El poruncise ca portretul să fie acoperit. Nu putuse îndura gândul că oricine l-ar fi privit și-ar fi amintit cu dor de bărbatul care fusese. Dacă nu ar fi fost un asemenea prost sentimental, ar fi pus să fie distrus, așa cum se întâmplase cu el însuși.

Bâjbâi după marginea cearșafului, apoi îl smulse dintr-o singură mișcare.

– Iată! Ce mai crezi acum despre chipul meu?

Gabriel se retrase pentru a se sprijini de balustrada galeriei, permițându-i să contemple portretul fără ca el să îi respire în ceafă. Nu avea nevoie de vedere pentru a ști exact ceea ce vedea ea. Privise același chip în oglindă în fiecare zi, timp de aproape treizeci de ani.

Îi era cunoscut felul în care luminile și umbrele se jucau pe fiecare linie și curbă minunat sculptate. Îi era cunoscută iluzia jucăușă a gropiței din bărbia puternică. Mama lui era oricând gata să jure că fusese sărutat de un înger pe când se afla încă în pânțele ei. Cel puțin, după ce pulberea aurie a unei bărbi dese începuse să îi întunece acea bărbie, surorile lui nu îl mai putuseră acuza că era mai frumos decât ele.

Cunoștea acel chip, inclusiv efectul pe care îl avea asupra femeilor. Începând cu mătușile lui necăsătorite, care nu rezistaseră niciodată tentației de a-i ciupi obrajii îmbujorați pe când era un copilăș, la debutantele care chicoteau și roșeau când își scotea pălăria în fața lor în Hyde Park și până la femeile frumoase care îi intraseră bucuroase în pat în schimbul a ceva mai mult decât a unui dans amețitor în jurul sălii de bal și a unui surâs seducător.

Era convins că până și înțepata domnișoară Wickersham ar fi cedat farmecelor lui.

Ea cercetă îndelung portretul, în tăcere.

– Este destul de chipeș, presupun, zise ea într-un târziu, pe un ton meditativ, dacă îți place genul.

Gabriel se încruntă.

– Și, mă rog, ce gen ar fi acela?

Aproape că o auzi alegându-și cu grijă cuvintele.

– Chipul reflectă lipsa de caracter. Este un personaj care a căpătat totul în viață mult prea ușor. Nu mai este un băiat, însă nu este încă nici bărbat. Sunt sigură că ar fi o companie destul de plăcută pentru o plimbare în parc sau pentru o seară la teatru, dar nu cred că este cineva pe care m-aș deranja să îl cunosc.

Gabriel se întinse în direcția vocii ei, mâna lui prinzându-i partea moale a brațului, așa cum se simțea prin măneca de lână. O întoarse cu fața spre el, sincer curios.

– Ce vezi acum?

De această dată, nu se mai simți nici urmă de ezitare în vocea ei.

– Văd un bărbat, spuse ea blând. Un bărbat căruia încă îi răsună în urechi răgetul tunurilor. Un bărbat rănit de soartă, însă nu înfrânt. Un bărbat cu o cicatrice care îl face să pară încrunțat, când el tânjește de fapt să zâmbească.

Își trecu ușor vârful unui deget de-a lungul acelei cicatrice, trezind fiori în fiecare părticică a corpului lui Gabriel.

Contrariat de intimitatea atingerii ei, îi prinse mâna într-a lui, lăsând-o în jos, între ei.

Ea și-o eliberă repede din strânsoarea lui, asprimea revenindu-i în voce.

– Văd un bărbat care are nevoie disperată de un bărbierit și de un rând de haine curate. Știți, chiar nu este nevoie să umblați de colo-colo arătând de parcă ați fi fost îmbrăcați...

– De un orb? sublinie el sec, la fel de ușurat ca și ea să se întoarcă pe un teren mai cunoscut.

– Nu aveți nici un valet personal? întrebă ea.

Simțind o apăsare hotărâtă pe lavaliera pe care o pescuise de pe podeaua dormitorului lui și pe care și-o înfășurase nepăsător în jurul gâtului, îi înlătură mâna cu un gest nervos.

– L-am concediat. Nu pot suporta să mă dădăcească cineva ca și cum aș fi un invalid neajutorat.

Ea alese să ignore avertismentul din răsuflarea fierbinte care îi trecu pe deasupra capului.

– Nu-mi pot da seama de ce. Cei mai mulți gentilomi care se bucură de un statut ca al dumneavoastră și de doi ochi foarte buni sunt chiar mulțumiți să stea cu brațele întinse și să se lase

îmbrăcați ca și când ar fi niște copii. Dacă nu puteți suporta prezența unui valet, pot măcar să mă asigur că servitorii vă vor pregăti o baie fierbinte. Numai dacă nu aveți ceva și împotriva îmbăierii.

Gabriel tocmai era pe cale să afirme că singurul lucru împotriva căruia avea ceva era *prezența ei*, când îl străfulgeră un alt gând. Poate că mai exista o cale de a o face să își iasă din sărite.

– O baie bună și fierbinte s-ar putea să fie exact ceea ce îmi trebuie, spuse el, folosind insinuant un ton mios. Desigur, unui orb i se pot întâmpla multe nenorociri în baie. Dacă m-aș împiedica atunci când aș urca în cadă și mi-aș sparge capul? Dacă aș aluneca sub apă și m-aș îneca? Dacă aș... scăpa săpunul? Nimeni nu se poate aștepta să îl găsec singur. Băjbăi din nou după mâna ei, de această dată ridicând-o la buze și sărutându-i tandru pielea sensibilă din palmă. În calitate de infirmieră a mea, domnișoară Wickersham, cred că ar fi cel mai potrivit ca *dumneata* să mă îmbăiezi.

În loc să îl plesnească peste față pentru obrăznicia lui, cum ar fi meritat, ea pur și simplu își retrase mâna și îi răspunse dulce:

– Sunt sigură că nu mi se vor solicita astfel de servicii. Vreunul dintre acei valeți voinici ai dumneavoastră ar trebui să fie mai mult decât încântat să vă găsească săpunul.

Ea avusese dreptate într-o anumită privință. Dintr-odată, Gabriel își dori într-adevăr să zâmbească. În timp ce îi asculta pașii hotărâți coborând repede pe scări, de-abia se putu abține să nu izbucnească în hohote de râs.

Samantha ridică lumânarea, scaldând portretul lui Gabriel Fairchild într-un vâl tremurător de lumină. Casa era întunecată și tăcută, fiind adormită, așa cum spera că era și stăpânul acesteia. După întâlnirea lor de dimineață, contele își petrecuse întreaga zi baricadat în obscuritatea înăbușitoare a dormitorului său, refuzând să iasă până și la orele de masă.

Aplecându-și capul într-o parte, Samantha admiră portretul, dorindu-și să fi fost la fel de indiferentă la farmecele lui pe cât se prefăcuse a fi. Deși era datat cu anul 1803, ar fi putut la fel de bine

să fi fost pictat în urmă cu o eternitate. Urma vagă de aroganță din zâmbetul copilăresc al lui Gabriel era temperată de licărirea de umor autoironic din ochii lui de un verde-deschis. Ochi care priveau cu nerăbdare și speranță spre viitor și spre tot ceea ce i-ar fi putut aduce acesta. Ochi care nu văzuseră niciodată ceea ce nu ar fi trebuit să vadă și care nu plătiseră prețul orbirii.

Samantha se întinse și mângâie cu un deget obrazul fără cusur. Însă nu mai simți nici căldură, nici acea tresărire neașteptată de emoție. Era numai o pânză rece, care îi lua în răs atingerea melancolică.

– Noapte bună, dulce prinț, șopti ea, trăgând ușor cearșaful peste portret.

Verdele delicat al începutului de primăvară cuprinsese pajiștile întinse. Nori albi și pufoși alergau ca niște mieii pe cerul de un albastru azuriu. Raze de soare de un galben palid i se jucau pe față, încălzindu-l. Gabriel se sprijini într-un cot și își aplecă privirea asupra femeii care ațipise în iarbă, lângă el. Bobocul unei flori de păr fusese purtat de vânt și se cuibărise în buclele ei cărlionțate. Ochii lui însetați sorbiră mierea caldă a părului ei de aur, piersica pârăguită a obrazului ei, coralul umed al buzelor ei întredeschise.

Nu mai văzuse niciodată o nuanță atât de încântătoare... sau atât de atrăgătoare.

Pe când își cobora buzele spre ale ei, ochii ei se deschiseră și buzele i se arcuiră într-un zâmbet somnoros, adâncind gropițele pe care el le adora. Însă tocmai când ea își ridica brațele spre el, un nor acoperi soarele, umbra lui necruțătoare absorbind toată culoarea din lumea lui.

Înghițit de întuneric, Gabriel sări ca ars în fund, în patul său, respirația lui greoaie sunând aspru în liniștea din jur. Nu avea cum să știe dacă era dimineață sau noapte. Știa numai că fusese izgonit din singurul refugiu pe care îl găsisese împotriva întunericului – visele lui.

Azvârlind păturile cât colo, își coborî picioarele pe marginea patului și se ridică. Își cuprinse fruntea cu palmele, chinându-se să își recapete atât suflul, cât și cumpătul. Nu se putu abține să nu se întrebe ce ar fi crezut domnișoara Wickersham

despre înfățișarea lui din acel moment. Nu avea pe el absolut nimic. Poate că ar fi trebuit să își pună o lavalieră curată la gât, pentru a nu-i ofensa simțurile delicate.

După multe băjbâieli și orbecăiri, găsi, în sfârșit, cămașa de noapte șifonată așezată peste tăblia de la picioarele patului și o îmbracă. Fără a se sinchisi să înnoade cordonul, se îndreptă și începu să se plimbe cu pași mari prin cameră. Încă derutat după trezirea bruscă, aprecie greșit distanța dintre pat și birou. Nimeri cu degetele de la picioare într-unul dintre suportii în formă de gheare ai biroului, un junghi insuportabil de durere urcându-i pe picior. Înghițindu-și o înjurătură, se prăbuși pe scaunul din fața biroului și căută pe dibuite mânerurile de fildeș ale sertarului din mijloc.

Pipăi interiorul catifelat al sertarului, știind precis ce avea să găsească – un teanc gros de scrisori, legat cu o singură panglică de mătase. Pe când îl scotea afară, o mireasmă înnebunitoare îi ajunse la nas.

Nu era un parfum ieftin de lămâie și verbină, cumpărat de la un vânzător ambulant oarecare, ci aroma unei femei – bogată, florală și seducătoare.

Trăgând adânc aer în piept, Gabriel dezlegă panglica de mătase și își trecu palmele peste plicurile scumpe, din pergament. Hârtia era boțită și uzată, pentru că multe luni purtase scrisorile aproape de inima lui. Netezi una dintre ele și o deschise, urmărind cu degetul grațioasele spirale de cerneală. Dacă s-ar fi concentrat suficient, ar fi putut să descifreze un cuvânt sau poate chiar o frază cunoscută.

Cuvinte fără sens. Fraze goale.

Își strânse pumnul. Împături la loc scrisoarea, încet, gândindu-se cât de ridicol era pentru un orb să păstreze scrisori pe care nu le mai putea citi, de la o femeie care nu îl mai iubea deloc.

Dacă o făcuse vreodată cu adevărat.

Chiar și așa, înnodă cu migală panglica în jurul scrisorilor înainte de a le așeza cu blândețe înapoi în sertar.

Capitolul 4

Draga mea domnișoară March, pot îndrăzni să sper că îmi veți îngădui să vă curtez prin cuvinte dulci ca mierea?

În dimineața următoare, când Gabriel ieși din dormitorul său, căutând cu înverșunare să își ia un răgaz de la propria lui companie, adulmecarea lui neîncrezătoare identifică numai miresmele amestecate de șuncă și ciocolată. Le urmări prudent până în sufragerie, întrebându-se pe unde stătea la pândă domnișoara Wickersham. Spre mirarea lui, i se permise să servească micul dejun în liniște, fără să îi fie criticate manierele la masă sau înfățișarea. Mâncă în pripă și cu și mai puțină delicatețe decât de obicei, sperând să reușească să se întoarcă în raiul dormitorului său înainte ca nesuferita de infirmieră să se năpustească asupra lui.

După ce își șterse grăsimea de la gură cu un colț al feței de masă, o porni zorit în sus pe scări. Dar când încercă să găsească ușa din mahon minunat sculptată care deschidea dormitorul principal, mâinile lui nu atinseră decât aerul.

Gabriel bătu în retragere, temându-se că, în graba lui, se rătăcise undeva pe drum. O voce veselă cântă:

– Bună dimineața, milord!

– O dimineață bună să ai și dumneata, domnișoară Wickersham, răspunse el printre dinții încheștați.

Făcu un pas șovăitor în față, apoi altul, încrederea lui fiind zdruncinată din cauza căldurii trădătoare a razelor de soare pe care o simțea pe față, a adierii blânde ce îi mângâia fruntea, a ciritului melodios al unei păsări ce stătea pe o creangă chiar lângă fereastra deschisă a dormitorului său.

– Sper că nu vă deranjează că am intrat, spuse ea. M-am gândit să vă aerisim încăperile în timp ce vă aflați jos pentru micul dejun.

– Noi? repetă el pe un ton rău prevestitor, întrebându-se câți martori avea să aibă la uciderea ei.

– Doar nu vă așteptați să fac totul de una singură! Peter și Phillip vă pregătesc baia de dimineață, în timp ce Elsie și Hannah vă schimbă așternuturile. Doamna Philpot și Meg sunt în curte și vă aerisesc draperiile baldachinului. Iar draga de Millie șterge praful din camera de zi.

Plescăitul apei și foșnetul cearșafurilor curate îi confirmară spusele. Gabriel trase adânc aer în piept – un aer otrăvit cu parfumul dulce de lămâie și verbină și cu mirosul rufelor scrobite. În timp ce expira, auzi un fâșâit dinspre budoar, asemănător sunetelor făcute de un șoarece. Un șoarece foarte gras și chel, care purta o vestă.

– Beckwith? tună Gabriel.

Fâșâitul încetă, fiind înlocuit de o liniște mormântală. Gabriel oftă.

– Ai face bine să ieși, Beckwith. Îți pot mirosi pomada de păr.

Niște pași târșâiți îi indicară că majordomul ieșise pe furiș din dormitor. Înainte ca infirmiera lui să îi poată oferi o explicație glumeață pentru prezența acestuia acolo, Beckwith zise:

– Din moment ce nu vă doriți un valet personal care să vă dădăcească, milord, domnișoara Wickersham a propus să vă aranjeze hainele după fel și culoare. Atunci veți putea să vă îmbrăcați fără ajutorul unui servitor.

– Iar tu ai fost destul de amabil pentru a te oferi să îndeplinești această sarcină. *Et tu, Brute?*¹ mormăi Gabriel.

Noua lui infirmieră nu numai că îi invadase singurul sanctuar care îi mai rămăsese, ci îi și determinase pe propriii lui servitori să îi îndeplinească ordinele. Se întrebă cum reușise să le câștige loialitatea atât de repede. Poate că îi subestimase farmecele. Ar fi putut fi un inamic mai periculos decât se așteptase.

– Lăsați-ne! porunci el tăios.

O forfotă agitată de foșnet de cearșafuri și zăngănit de găleți îi sugeră că servitorii nici măcar nu aveau de gând să pretindă că nu îl înțeleseseră.

¹ Și tu, Brutus? (în lb. latină, în orig.) Expresia este folosită pentru a reproduce ultimele cuvinte ale dictatorului roman Julius Caesar, adresate fiului său, Marcus Brutus, în momentul asasinării sale. (n.tr.)

– Milord, chiar nu cred că... încercă Beckwith să intervină. Vreau să spun că nu este deloc potrivit să vă lăsăm singur în dormitor cu...

– Îți este teamă să rămâi singură cu mine?

Nici domnișoara Wickersham nu pretinse că nu îl înțelesese. Probabil că el era singurul care observase ușoara ei ezitare.

– Bineînțeles că nu.

– Ați auzit-o, spuse el. Duceți-vă. Cu toții.

Simți curenții de aer în timp ce servitorii treceau în grabă pe lângă el. Când auzi ecoul ultimilor pași stingându-se pe coridor, întrebă:

– Au plecat?

– Da.

Gabriel băjbâi în spatele lui până găsi clanța. Trânti ușa cu un pocnet asurzitor, apoi se sprijini de ea, blocând singura cale de scăpare pentru ea.

– Nu ți-a trecut nîciodată prin cap, domnișoară Wickersham, rosti el pe un ton liniștit, că poate mi-am lăsat ușa închisă pentru un motiv anume? Că poate mi-am dorit ca dormitorul meu să rămână neschimbat? Că poate pun mare preț pe intimitatea mea? Ridică vocea. Că poate prefer să păstrez un colțișor al vieții mele neatins de influența dumitale supărătoare?

– Am crezut că ne veți mulțumi. Adulmecă aerul sugestiv. Cel puțin nu mai miroase ca și cum ați ține capre aici.

El se încruntă în direcția ei.

– În acest moment, chiar aș prefera compania caprelor.

O auzi cum deschise gura, apoi o închise cu încăpățănare. Se opri exact cât să numere până la zece înainte de a încerca iarăși să vorbească.

– Poate că noi doi pur și simplu am început cu stângul, milord. Se pare că v-ați făcut impresia greșită cum că eu aș fi venit la Fairchild Park pentru a vă face viața mai grea.

– Expresia „iadul pe pământ“ mi-a venit în minte de nenumărate ori de la sosirea dumitale.

Ea oftă adânc.

– Indiferent de ce ați putea crede, am acceptat acest post pentru a vă ajuta să vă ușurați traiul.

- Și când anume plănuiești să începi?

- Cât de repede îmi veți îngădui, replică ea. Reamenajarea casei pentru confortul dumneavoastră poate fi doar începutul. Ei bine, v-aș putea ajuta să vă alungați plictiseala însoțindu-vă la plimbări prin grădină, dându-vă o mână de ajutor cu corespondența, citindu-vă cu voce tare.

Cărțile reprezentau o altă amintire crudă a unei plăceri pe care nu o mai putea savura.

- Nu, mulțumesc. Nu mi se va citi ca și cum aș fi un copil greu de cap.

În timp ce își încrucișa brațele la piept, până și Gabriel își dădu seama că se purta asemenea unuia.

- Prea bine. Dar chiar și așa, mai sunt o sumedenie de alte lucruri pe care le-aș putea face pentru a vă ajuta să vă acomodați cu faptul că ați orbit.

- Nu va fi necesar.

- De ce nu?

- Pentru că nu am nici cea mai mică intenție să îmi trăiesc restul vieții astfel! strigă Gabriel, pierzându-și, în sfârșit, controlul.

Pe măsură ce ecoul glasului său se domolea, tăcerea se strecură între ei. El se trânti cu spatele de ușă, trecându-și o mână prin păr.

- Exact în acest moment, chiar acum, în timp ce vorbim, o echipă de medici angajați de către tatăl meu călătorește prin Europa, culegând toate informațiile pe care le pot găsi în legătură cu starea mea. Li s-a comunicat să se întoarcă aici în două săptămâni. Atunci vor confirma ceea ce am bănuțit de la început - că afecțiunea mea nu este permanentă, ci este numai o absurditate temporară.

În acea clipă, Gabriel se simți aproape recunoscător pentru că nu îi putea vedea ochii. Se temea că ar fi zărit în adâncurile lor singurul chin de care îl scutise până atunci - mila ei. Aproape că îi prefera râsul.

- Știi ce mă va bucura cel mai mult când îmi voi recăpăta vederea? o întrebă el blând.

- Nu, răspunse ea, toată bravada dispărându-i din voce.

Îndreptându-se, făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Ea refuză să dea înapoi, până când el aproape ajunsese cu bărbia deasupra capului ei. Simțind aerul mișcându-se când ea se retrase, el o împiedică stângaci și pozițiile lor se inversară, iar ea ajunsese să fie cu spatele către ușă.

— Unii ar putea spune că fericirea este să urmărești soarele coborând dincolo de linia purpurie a orizontului la sfârșitul unei zile perfecte de vară.

Când auzi cum spatele ei se lovi de ușă, își propti o palmă de mahonul gros care o susținea.

— Alții ar putea crede că este admirarea petalelor catifelate ale unui trandafir roșu-rubiniu... Se aplecă până când simți dezmierea caldă a răsufării ei pe obraz și vocea îi deveni mai profundă, ca o șoaptă răgușită: ... sau contemplarea tandră a ochilor unei femei frumoase. Dar eu pot să-ți jur, domnișoară Wickersham, că toate aceste plăceri vor păli în comparație cu bucuria pură, feroce, de a mă vedea scăpat de dumneata.

Lăsându-și mâna să alunece până când întâlnește clanța, deschise brusc ușa, făcând-o să se prăvălească, împiedicându-se, pe coridor.

— Ai înțeles cum stă treaba cu ușa, domnișoară Wickersham?

— Poftim? i-o întoarse ea, încurcată cu totul.

— Ai înțeles cum stă treaba cu ușa?

— Da.

— Bine.

Fără alte formalități, Gabriel i-o trânti în față.

Mai târziu în acea zi, Samantha trecea prin foaier, îndreptându-se spre spălătorie pentru a recupera draperiile de la baldachinul lui Gabriel, când tonul răgușit de bariton al acestuia ajunsese până la ea de la balconul de deasupra.

— Așadar, spune-mi, Beckwith, cum arată domnișoara Wickersham a noastră? Îmi încordez până la limite puterea imaginației pentru a-mi închipui o asemenea creatură enervantă. Tot ceea ce pot vedea cu ochiul minții este o cotoroanță veștejită, aplecată peste un cazan, cotcodăcind în culmea fericirii.

Samantha rămase pironită locului, strângându-i-se inima de teamă. Își atinse ochelarii grei cu o mână tremurătoare, apoi părul lins, șaten-roșcat, pe care îl purta strâns într-un coc, la ceafă.

Însuflețită de o inspirație subită, făcu câțiva pași înapoi pentru a se așeza în raza vizuală a lui Beckwith și își duse un deget la buze, implorându-l în tăcere să nu îi dezvăluie prezența. Gabriel stătea sprijinit de perete, cu brațele impunătoare încrucișate la piept.

Majordomul își scoase batista și își șterse fruntea umedă, vădit sfâșiat între loialitatea față de stăpânul său și privirea rugătoare a Samanthei.

– Față de alte infirmiere, presupun că poate fi descrisă ca fiind mai degrabă... de nedescris.

– Ei, haide, Beckwith. Sunt sigur că poți mai bine de atât. Părul ei este blond-deschis? Sau cenușiu șters? Sau negru ca tăciunile? *Îl poartă scurt? Sau strâns în jurul capului, ca o coroană de cosițe împletite? Este la fel de costelivă și osoasă pe cât pare?*

Beckwith îi aruncă Samanthei o privire disperată pe deasupra balustradei. Drept răspuns, ea își umflă obrajii și desenă cu mâinile un cerc uriaș în jurul ei.

– Oh, nu, milord. Este o femeie mai degrabă... r-r-robustă.

Gabriel se încruntă.

– Cât de robustă?

– Oh, cam de...

Samantha ridică zece degete, apoi opt.

– Cam de optzeci de *stones*¹, sfârși Beckwith încrezător.

– Optzeci! Doamne, Dumnezeule, omule! Am călărit ponei mai mici de atât.

Samantha își dădu ochii peste cap și încercă iarăși.

– Nu optzeci, milord, zise Beckwith rar, cu privirea ațintită asupra degetelor ei care se tot ridicau și coborau. Optsprezece.

Gabriel își scărpină bărbia.

¹ Unitate de măsură folosită în Marea Britanie, echivalentă cu aproximativ 6,35 kg (n.tr.)

– Ciudat. Pășește cam ușor pentru o femeie atât de robustă, nu crezi? Când am apucat-o de mână, aș fi jurat că... Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să scape de o idee absurdă. Și chipul ei?

– Pă-ă-ă-ăi, începu Beckwith, trăgând de timp pe când Samantha își prindea nasul cărnă cu degetele și se prefăcea că trage de el. Are un nas destul de lung și ascuțit.

– Știam eu! exclamă Gabriel triumfător.

– Și dinți ca... Beckwith își miji ochii, nevenindu-i să creadă când Samantha își îndoii două degete deasupra capului. De măgar? încercă el.

Clătinând din cap, ea își încovoie brațele de parcă ar fi fost niște labe și sări ușurel pe loc.

– De iepure! Prinzându-se, în sfârșit, în joc, Beckwith de-abia se abținu să nu bată din palmele lui grăsuțe. Are dinți de iepure!

Gabriel pufni încântat.

– Care, fără îndoială, se potrivesc de minune cu fața ei lungă, ca de cal.

Samantha își atinse bărbia.

– Și pe bărbie, continuă majordomul cu un entuziasm crescând, are un neg enorm...

Samantha își duse mâna sub bărbie și arată trei degete.

– ... din care cresc trei fire de păr crețel!

Gabriel se înfioră.

– Este chiar mai rău decât îmi imaginam. Nu îmi pot da seama ce m-a apucat să cred...

Beckwith clipi cu inocență în spatele ochelarilor.

– Ce să credeți, milord?

Gabriel gesticulă nepăsător.

– Nimic. Absolut nimic. Mă tem că a fost o simplă consecință a faptului că petrec prea mult timp numai cu mine însumi. Ridică o mână. Te rog să mă cruți de alte detalii ale înfățișării domnișoarei Wickersham. Poate că, într-adevăr, unele lucruri ar trebui lăsate pe seama imaginației.

Se întoarse spre scări, pășind apăsător. Samantha își duse o mână la gură pentru a-și înăbuși râsul, însă, în ciuda strădaniilor ei, îi scăpă un chițait.

Gabriel se roti încet pe călcâie. Oare ea își închipuia freamătul nărilor lui? Arcuirea bănuitoare a buzelor? Își ținu respirația, temându-se că și cea mai mică mișcare sau vreo adiere poznașă ar fi putut să o dea de gol.

El își înclină capul într-o parte.

– Ai auzit, Beckwith?

– Nu, milord. N-am auzit nimic. Nici măcar un scârțait de parchet.

Căutătura lipsită de vedere a lui Gabriel țintui podeaua de sub picioarele lui, îndreptându-se spre Samantha și stăruind în dreptul ei cu o precizie stranie.

– Ești sigur că domnișoara Wickersham nu are și câteva dintre calitățile unui șoarece? Mustăți lungi? O pasiune nemaipomenită pentru brânză? Tendința de a se strecura și de a spiona oamenii, poate?

Fruntea lui Beckwith începu din nou să sclîpească.

– Oh, nu, milord. Nu aduce deloc cu o rozătoare.

– Ce noroc! Pentru că, dacă ar fi semănat, ar fi trebuit să pun o capcană pentru ea.

Ridicând o sprânceană cu nuanțe arămii, se întoarse la loc pe călcâie și începu să urce scările, lăsând-o pe Samantha să se întrebe agitată ce momeală ar fi ales el să folosească.

Clopotele băteau, cântecul lor dulce trezind la viață peisajul rural. Samantha se rostogoli pe o parte și se cuibări mai bine în perna ei de puf, visând la o dimineață de sâmbătă însorită și la o biserică plină cu oameni zâmbitori. Un bărbat stătea în fața altarului, umerii lui lați întinzând materialul moale al haïneii pe care o purta. Samantha începu să pășească pe calea lungă spre altar, strângând un buchet de liliac în mâinile tremurătoare. Putea simți cum el îi zâmbea, putea simți căldura lui irezistibilă atrăgând-o spre el, însă, oricât de puternic ar fi strălucit razele soarelui prin ferestrele cu vitralii sau oricât de mult s-ar fi apropiat de el, chipul îi rămânea ascuns în umbră.

Bătaia clopotelor se înteți, nemaifind melodioasă, ci vibrantă și asurzitoare. Sunetul lor aspru, insistent, era însoțit de lovituri

și mai insistente în ușa dormitorului ei. Ochii Samanthei se deschiseră dintr-odată.

– Domnișoară Wickersham! se auzi o voce joasă, cuprinsă de panică.

Samantha coborî anevoie din pat și se grăbi spre ușă, aruncându-și un halat peste cămașa de noapte simplă, din bumbac. O deschise și îl găsi pe majordomul speriat al contelui stând pe coridor, ținând strâns în mâna tremurândă o legătură de lumânări.

– Cerule, ce s-a întâmplat, Beckwith? A luat foc casa?

– Nu, domnișoară, stăpânul. Nu se va opri din sunat până nu veți veni.

Ea își frecă ochii împăienjeniți.

– Și eu care credeam că sunt ultima persoană pe care ar chema-o. Mai ales după ce mai că nu m-a azvârlit afară din dormitorul lui azi-dimineață.

Beckwith clătină din cap, bărbia lui tremurătoare și ochii roșii indicând că nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi.

– Am încercat să îl conving, dar insistă că nu vă vrea decât pe dumneavoastră.

Cu toate că vorbele lui o uluiră pe Samantha, ea nu spuse decât:

– Prea bine. Vin imediat.

Se îmbracă repede, binecuvântând simplitatea rochiei ei de un albastru-închis, înaltă în talie, și noul stil francez. Cel puțin nu trebuia să piardă timp prețios așteptând ca o servitoare să îi strângă șireturile corsetului ori să se lupte cu o mulțime de năsturași acoperiți cu mătase.

Când ieși din camera ei, încă prinzându-și unele șuvițe rebele în cocul de la ceafă, Beckwith aștepta pe coridor pentru a o conduce în dormitorul lui Gabriel. În timp ce străbăteau grăbiți un coridor lung și urcau un șir nesfârșit de trepte până la etajul doi al casei, Samantha își înăbuși cu mâna un căscat. Dacă se lua după lumina palidă care pătrundea prin fereastra proaspăt spălată de la etaj, noaptea de-abia începuse să se predea în fața zorilor.

Ușa dormitorului lui Gabriel era întredeschisă. Dacă nu s-ar fi auzit clinchetul strașnic al clopoțelilor, Samanthei i-ar fi fost frică să nu îl găsească prăbușit pe podea, zbătându-se în ghearele morții.

În schimb, stătea sprijinit de tăblia sculptată din lemn de tec a impozantului său pat cu baldachin, părând perfect sănătos. Nu purta cămașă și, după felul în care cearșaful de mătase i se lăsase în jos pe șolduri, nici pantaloni. Lumina lumânărilor îi poleia pielea care, oricum, arăta de parcă ar fi fost acoperită cu o pulbere de aur. Cum privirea îi era atrasă de acea suprafață impresionantă de mușchi și tendoane, Samantha își simți gura uscată dintr-odată. Un smoc de păr strălucitor îi cobora de pe piept pe pântecul neted, formând o panglică îngustă înainte de a dispărea sub cearșaf.

Preț de o clipă, Samantha se temu că Beckwith ar fi putut să scape lumânările și să îi acopere ochii cu palmele. La suspinul scandalizat al majordomului, Gabriel mai sună o dată cu nepăsare din clopoțelul pe care îl ținea în mână.

– Zău așa, milord! exclamă Beckwith, lăsând legătura de lumânări pe o măsuță din apropiere înainte de a se întoarce lângă ușă, așteptând încordat. Nu credeți că ar fi trebuit măcar să vă acoperiți până să vină domnișoara?

Gabriel își încolăci, pur și simplu, un braț musculos peste mormanul de perne îngrămădite lângă el, întinzându-se ca un motan mare și leneș.

– Iartă-mă, domnișoară Wickersham! Nu mi-am dat seama că nu ai mai văzut niciodată un bărbat fără cămașă.

Simțindu-se recunoscătoare pentru că el nu putea vedea cum roșeața îi cuprindea obrazii, Samantha spuse:

– Nu fiți ridicol! Am văzut destui bărbați fără cămașă. Obrajii i se încinseră și mai mult. Vreau să spun, atunci când îmi îndeplineam sarcinile. Ca infirmieră.

– Este un adevărat noroc. Totuși, nu mi-aș dori să îți offensez simțurile delicate.

Gabriel pipăi prin așternuturi până când găsi o lavalieră mototolită. Își înfășură peticul de material în jurul gâtului și îi făcu un nod strâmb înainte de a se întoarce în direcția ei și de a-i dărui un zâmbet demonic.

– Iată! Este mai bine?

Cumva reușea să arate și mai indecent purtând lavaliera fără cămașă. Dacă aceea era capcana pe care i-o întinsese, alesese

momeala potrivită. Refuzând să se dea bătută fără luptă, Samantha se îndreptă cu pași siguri spre pat. Gabriel încremeni când ea își îndesă un deget în nodul lui jalnic, desfăcându-l.

În ciuda rigidității lui prudente și a eforturilor ei susținute, degetele ei atinseră catifeaua fierbinte a pielii lui de mai multe ori în timp ce transforma materialul îngust într-o cascadă diafană, cu care ar fi putut provoca îndemânarea oricărui valet.

– Gata, anunță ea, lovindu-și ușor, într-un gest aprobator, opera. Este *mult* mai bine.

Genele aurii ale lui Gabriel îi acopereau ochii.

– Mă mir că nu m-ai strâns de gât cu ea.

– Oricât de tentantă ar fi perspectiva, nu am nici cea mai mică intenție să îmi caut altă slujbă chiar acum.

– Sunt rare femeile care pot înnoda o lavalieră cu o asemenea îndemânare. Tatăl sau bunicul dumitale era nepriceput?

– Frații, se limită ea să răspundă.

Îndreptându-și ținuta, se îndepărtă numai atât cât să nu o poată atinge. În pofida lipsei lui de vedere, se temea că observase deja mai mult decât ar fi vrut ea.

– Acum, ați putea fi atât de bun încât să mă luminați în privința motivului pentru care ați scos jumătate din personalul dumneavoastră din paturile lor calde, confortabile, înainte să se crape de ziuă?

– Dacă insiști să afli, conștiința îmi dădea bătăi de cap.

– Înțeleg de ce o întâmplare atât de rară vă poate alunga somnul.

Gabriel bătu darabana cu degetele lui lungi, elegante, pe o pernă învelită în mătase, singurul semn că îi înțelesese riposta.

– Zăceam aici, singur, în patul meu, când mi-am dat seama deodată cât de nedrept am fost când te-am împiedicat să îți îndeplinești *îndatoririle*. Gura lui îmbufnată rosti cuvântul ca pe o mângâiere, stârnind un fior necunoscut de-a lungul spinării Samanthei. Evident, ești o femeie cu o înaltă ținută morală. N-ar fi prea corect să mă aștept să stai pur și simplu și să-ți primești salariul destul de generos, fără a face absolut nimic. Așadar, m-am hotărât să îndrept situația și am sunat după dumneata.

– Ce frumos din partea dumneavoastră! Și ce îndatorire ați dori să îmi îndeplinesc mai întâi?

El se gândi un moment, apoi chipul i se însenină.

– Micul dejun. La pat. Pe o tavă. Te rog să nu-l deranjezi pe Étienne atât de devreme. Sunt sigur că te poți descurca. Îmi plac ouăle ochiuri și șunca puțin prăjită pe margini. Prefer ciocolata aburindă, dar nu prea fierbinte. Nu vreau să îmi opăresc limba.

Năucită de aroganța lui, Samantha își încrucișă privirea cu a lui Beckwith.

– Mai doriți și altceva?

Trebui să își muște buza de jos pentru a nu adăuga și „majestatea voastră“.

– Câteva scrumbii afumate și două briose proaspăt coapte, unse din belșug cu unt și miere. Și după ce vei termina cu pregătirea micului dejun, poate vei cere să mi se pregătească baia și vei termina de șters praful în camera de zi. Clipi în direcția ei, părând pe cât de angelic îi permitea acea sinistră tăietură cicatrizată. Dacă nu te deranjez prea mult, desigur.

– Nu mă deranjați deloc, îl asigură ea. Este datoria mea.

– Așa este, conchise el.

Pe când lui îi înflorea un zâmbet diavolesc în colțul drept al gurii, Samantha auzi sunetul distinct al unei capcane prinzându-i codița fragedă.

Capitolul 5

Draga mea domnișoară March, dacă veți lua în răs cuvintele mele dulci ca mierea, poate că ar trebui să încerc să vă curtez, în schimb, prin sărutări dulci ca mierea...

– Domnișoară Wickersham? Oh, domnișoară Wickersham?

Acel refren plângător era acompaniat de clinchetul vesel al clopoțelului lui Gabriel.

Samantha se întoarse încet în pragul dormitorului său, cu respirația încă tăiată după ce urcase patru șiruri de scări, pornind de la bucătăriile de la subsol, de trei ori în acea dimineață.

Pacientul ei stătea sprijinit de pernele de pe pat, scaldându-se în lumina soarelui de dimineață. Tolănit acolo, pe cearșafurile și-fonate, cu razele de soare cernându-i-se prin părul ciufulit, arăta mai puțin ca un invalid și mai mult ca un bărbat care tocmai se bucurase de o întâlnire pasională.

Întinse ceașca Wedgwood pe care Samantha de-abia i-o oferise, o strâmbătură de dezamăgire întorcându-i în jos colțul nemarcant de cicatrice al gurii.

– Mă tem că este doar călduță ciocolata. Te-ar deranja să-l rogi pe Étienne să pregătească un ibric proaspăt?

– Bineînțeles că nu, răspunse Samantha, revenind lângă pat și smulgându-i ceașca din mână cu mai multă forță decât era necesar.

Nu ajunsese nici măcar până la capătul scărilor, când clopoțelul începu iarăși să sune. Se opri și numără în barbă până la zece înainte de a o porni fără tragere de inimă pe urma propriilor pași. Își vârî capul pe lângă tocul ușii.

– Ați sunat?

Gabriel lăsă clopoțelul.

– Când te întorci, m-am gândit că ai putea să-mi rearanjezi garderoba. M-am hotărât că mi-ar fi mult mai ușor să mă îmbrac dacă mi-ai așeza toate lavaliererele, vestele și ciorapii în grămezi separate.

– Nu știam că în ultima săptămână v-ați urnit din pat suficient de mult timp pentru a vă îmbrăca. Și ieri mi-am petrecut șase ore potrivindu-vă veșmintele în seturi complete, pentru că ați decis că nu doreați să fie așezate după felul lor.

Gabriel oftă, degetele lui trăgând fără atenție de cuvertura din satin.

– Păi, dacă este prea mare deranjul...

Plecându-și capul, lăsă provocarea să planeze între ei.

Ea își încheștă dinții într-un zâmbet care semăna mai curând cu un rânjet ucigător.

- Nu prea cred. Dimpotrivă, va fi atât un privilegiu, cât și o plăcere.

Înainte ca el să poată găsi clopoțelul prin așternuturile învâlmășite, Samantha se întoarse pe călcâie și începu să coboare supărată scările, întrebându-se dacă l-ar fi putut convinge pe bucătarul francez să amestece cucută în următorul ibric cu ciocolată pregătit pentru stăpânul său.

Își petrecu restul acelei zile așa cum își petrecuse fiecare clipă de veghe din ultima săptămână - la cheremul lui Gabriel. Din prima dimineață în care o chemase, refuzase să îi permită să se bucure fie și de o singură secundă de liniște. De fiecare dată când numai se gândea să se așeze pentru câteva minute sau să se furișeze în dormitorul ei pentru a trage un pui de somn, clopoțelul lui începea din nou să sune. Clinchetul pătrunzător al acestuia continua dimineața, la amiază și noaptea, până când ceilalți servitori se vedeau nevoiți să doarmă cu pernele apăsate peste urechi.

Deși știa prea bine ce încerca el să facă, Samantha se încăpățâna să nu îl lase să o oblige să își dea demisia. Era hotărâtă să demonstreze că era făcută dintr-un aluat mult mai dur decât bătrâna Cora Gringott sau văduva Hawkins. Nici o altă infirmieră nu mai fusese vreodată atât de devotată bunăstării protejatului ei. Își înghițise orice replică sarcastică și jucase neobosită rolurile de valet, bucătar, majordom și îngrijitoare.

Gabriel era deosebit de ursuz la ora de culcare. Îl învelea bine cu păturile și trăgea draperiile baldachinului, numai pentru a-l auzi observând afectat că încăperea devenea puțin cam îmbâcsită. Strângea draperiile baldachinului, dădea la o parte păturile și întredeschidea o fereastră, însă, înainte să poată porni în vârful picioarelor către ușă, el ofta și spunea că îi era teamă ca nu cumva să se pricopsească cu o răceală fatală din cauza aerului noștii. După ce îl învelea iarăși, aștepta în prag, pândind momentul în care acele gene aurii îi cădeau pe obraji. Apoi se grăbea să coboare scările pentru a ajunge în dormitorul ei, visând deja la salteaua umplută cu pene și la o noapte de somn neîntrerupt. Dar înainte să își afunde capul în perna ei moale și pufoasă, clopoțelul începea iarăși să sune.

Aruncându-și din nou hainele pe ea, Samantha urca iarăși grăbită scările, numai pentru a-l găsi pe Gabriel sprijinit de tăblia patului, radiind ca un heruvim. Îi părea rău să o deranjeze, după cum mărturisea timid, însă s-ar fi supărat dacă i-ar fi bătut pernele pentru a le umfla înainte de a se retrage pentru noapte?

În acea noapte, Samantha se prăbuși, în sfârșit, pe fotoliul lat din camera de zi a lui Gabriel, gândindu-se numai să își odihnească picioarele care o dureau câteva minute prețioase.

Gabriel se întinse pe pat, prefăcându-se că dormea, și așteptă scârțâitul denunțător al ușii. Se obișnuise cu foșnetul reconfortant al fustelor domnișoarei Wickersham în timp ce robotea prin dormitorul lui, stingând lumânările și ridicând obiectele pe care el reușea să le împrăstie pe podea fără ca măcar să coboare din pat. Imediat ce credea că el adormea, încerca să se strecoare afară. El știa întotdeauna când pleca. Absența ei lăsa un gol aproape palpabil.

Dar în acea noapte nu auzi nimic.

— Domnișoară Wickersham, zise el cu fermitate, scoțându-și picioarele lungi de sub pături, cred că mi-au înghețat degetele de la picioare.

Își mișcă acele degete, însă nu primi nici un răspuns.

— Domnișoară Wickersham?

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit ușor.

Gabriel azvârli așternuturile de pe el. Ajunsese să fie foarte plictisitor să facă pe invalidul zi și noapte. Nu putea crede cât de nesupusă se dovedise a fi infirmiera lui. Încăpățânata creatură ar fi trebuit să își prezinte demisia de zile întregi. În ciuda răspunsurilor ei grațioase la pretențiile lui, fragila ei rezistență dădea semne de cedare.

Numai în acea seară, după ce îi ceruse să îi așeze pernele de trei ori într-o oră, o simțise aplecându-se deasupra lui, cu o pernă într-o mână, și știuse că se aflase periculos de aproape de a fi sufocat.

Își pipăi drumul de-a lungul lambriurilor acoperite cu tapet, până ajunse în camera de zi alăturată dormitorului lui. Cântecul fluierat al sforăiturilor îl ademeni spre fotoliul arcuit din fața

șemineului. Judecând după aerul răcoros, domnișoara Wickersham nu se sinchisise să aprindă focul pentru propriul confort.

Mișcat de un val de remușcare, Gabriel îngenunche lângă scaun. Cu siguranță, doar o epuizare totală ar fi putut să o conducă pe neobosita lui infirmieră la așa ceva! Știa că ar fi trebuit să o scuture pentru a o trezi, că ar fi trebuit să insiste să se ridice imediat și să închidă fereastra sau să îi aducă o căramidă încinsă, învelită în prosoape de lână, pentru a-și încălzi degetele de la picioare. În schimb, se trezi intinzându-se spre ea, atingându-i cu vârful degetelor șuvițele rebele care îi căzuseră pe frunte. Erau mai moi decât se așteptase, alunecându-i printre degete precum firele unei pânze de păianjen.

Sforăitul încetă. Ea se foi pe scaun. Gabriel își ținu respirația, dar respirația ei redeveni repede profundă și egală.

Mâna lui se atinse ușor de metalul rece al ochelarilor ei de oțel. Indiferent de spusele lui Beckwith, păreau să atârne strâmb pe un nas mult prea mic pentru a suporta o asemenea greutate. Gabriel îi scoase cu blândețe și îi puse deoparte, încercând să se convingă că nu făcea altceva decât să aibă grijă de confortul ei. Cum însă nu mai exista nici o piedică în a-i atinge chipul, ea întruchipa o tentație mult prea mare pentru a-i putea rezista.

Numai ea era de vină, își spuse el hotărât. Dacă nu l-ar fi înduplecat pe Beckwith să îi joace acel renghi răutăcios, curiozitatea lui în privința înfățișării ei ar fi putut să fie satisfăcută.

Gabriel își trecu buricele degetelor peste obrazul ei, uimit de delicatețea pufoasă a pielii. Trebuia să fie mult mai tânără decât crezuse luându-se după vocea ei aspră. În loc să îi astâmpere curiozitatea, această descoperire nu făcu decât să i-o stârnească și mai mult. De ce ar fi ales o domnișoară elegantă să se dedice unei vocații atât de lipsite de mulțumiri? Oare fusese victima unui tată împătimit de jocurile de noroc sau a unui iubit necredincios, care o compromisese și apoi o lăsase să se descurce de una singură? Dacă nu reușeau să își găsească slujbe, ca guvernante sau croitorese, asemenea femei ajungeau prea des pe străzi, fără alte bunuri de vânzare în afară de propriul trup.

Explorarea lui prudentă îi dovedi că fața ei nu avea nimic lung sau care să amintească de trăsăturile unui cal. Oase fine

ii dăduseră forma unei inimi perfecte, mai întinsă în dreptul obrazilor, dar terminându-se cu o bărbie destul de ascuțită, care nu avea nici urmă de neg, păros sau nu. Degetul mare al lui Gabriel se îndepărtă de celelalte numai pentru a întâlni o delicatese și mai ispititoare.

Pe când el trecea cu vârful degetului mare peste buzele ei pline, domnișoara Wickersham își cuibări obrazul în palma lui, un geamăt scurt, înăbușit, de mulțumire, scăpându-i printre buze.

Gabriel încremeni, ținut locului de năvala fierbinte a sângelui din mădularul lui. Se lăudase că avea o circulație foarte bună, însă, până în acel moment, nu își dăduse seama cât de bună era. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise pielea caldă a unei femei sub atingerea lui, de când nu mai simțise mângâierea răsuflării ei în timp ce buzele i se deschideau în semn de invitație! Chiar și înainte de Trafalgar, petrecuse aproape un an pe mare numai cu un teanc de scrisori boțite și cu visurile sale pentru viitor care să îi țină de cald. Uitase cât de puternic putea fi acel prim imbold dulce al dorinței. Și cât de periculos.

Își trase brusc mâna, profund dezgustat de sine însuși. Una era să își chinuiască infirmiera cât timp era trează, și cu totul altceva să o dezmierde în timp ce dormea. Se întinse din nou spre ea, de această dată hotărât să o scuture pentru a o trezi și să o trimită în propriul ei dormitor, înainte ca voința să îl părăsească în întregime.

Ea se foi și sforăiturile suave reîncepură. Gabriel oftă.

Mormăind în barbă câteva înjurături colorate, își dibui drumul înapoi în camera alăturată și înșfăcă o pătură. Se întoarse în camera de zi și aranjă cu neîndemânare pătura în jurul ei, apoi se urcă, împiedicându-se, în patul lui rece și gol.

Samantha se ghemui mai bine în cuibul ei comod, încercând să ignore faptul că i se părea că o duzină de spiriduși năstrușnici își făceau de lucru cu niște ace pe piciorul ei drept. Nu voia să se trezească, nu voia să renunțe la visul încântător care îi stăruia încă într-un colț al minții. Nu își putea aminti detaliile exacte. Știa numai că în acel vis se simțise înconjurată de căldură, în siguranță

și iubită și că, dacă ar fi renunțat la el, nu i-ar mai fi rămas nimic decât o senzație agonizantă de dor.

Ochii i se deschiseră încet. Prin fereastra înaltă putea distinge nuanța purpuriu-aurie a zorilor, care picta linia orizontului la răsărit. Căscă și își întinse mușchii încordați, încercând să își amintească ultima dată când i se permisese să se bucure de o noapte întreagă de somn. Trăgându-și de sub ea piciorul prin care simțea furnicăături, pătura îndoită peste picioarele ei alunecă pe podea.

Samantha își coborî privirea și clipi spre așternutul scump, recunoscându-l ca fiind una dintre multele pături luxoase de pe patul contelui. Consternată, își ridică mâna, din obișnuință, pentru a-și scoate ochelarii. Nu mai erau.

Simțindu-se teribil de neajutorată, băjbâi cu frenezie în jurul ei, pe perna fotoliului, gândindu-se că trebuia să îi fi alunecat când dormea. Dar când se aplecă în față, îi găsi strânși cu grijă pe covorașul de lângă scaun.

Trezită de-a binelea dintr-odată, Samantha și-i puse și cercetă cu băgare de seamă camera de zi. De-abia își amintea când se prăbușise pe fotoliu, noaptea trecută, dar fragmente năucitoare din visul ei îi reveneau în minte – degetele calde ale unui bărbat atingându-i părul, dezmierdându-i pielea, mângâindu-i buzele moi. Închizând ochii, își duse două degete la buze, retrăind atât senzația minunată, cât și dorul pe care i le stârnise atingerea lui.

Și dacă nu fusese un vis?

Ochii Samantha se deschiseră larg când își alungă din minte ideea nebunească. Se îndoia că bărbatul care dormea în camera alăturată era capabil de o asemenea tandrețe. Însă tot nu avea nici o explicație în legătură cu persoana care o învelise și care îi scosese ochelarii cu atâta grijă.

Pescuind pătura de pe jos, se ridică și se strecură tăcută în dormitorul alăturat, nefiind sigură despre ceea ce spera să găsească. Gabriel era întins pe burtă pe așternuturile mototolite, cu mâinile ridicate în jurul capului. Cearșaful de mătase îi alunecase de pe o coapsă – o coapsă cu mușchi puternici și acoperită de același păr auriu ca și cel de pe piept. Samantha știa prea bine cum căpătase

acei mușchi – călărind, vânând, mărșăluind pe puntea unei corăbii, strigând ordine către bărbații aflați sub comanda lui.

Se furișă mai aproape de pat. În ciuda lunilor pe care le petrecuse închis în acea casă, pielea întinsă, netedă, de pe spatele lui nu își pierduse cu totul bronzul. Atrasă de acea revărsare de aur topit, Samantha întinse mâna. Cu toate că degetele ei de-abia îi atinseră carnea, un fior de emoție o aprinse, încălzindu-i propria piele.

Îngrozită de îndrăzneala ei, își trase brusc mâna. Aruncă nepăsătoare pătura peste el, apoi ieși valvârtej pe ușă. Își putea imagina ce ar fi crezut doamna Philpot și ceilalți servitori dacă ar fi prins-o strecurându-se afară din dormitorul contelui în zori, roșie la față și cu ochii încă umflați de somn.

Strângând balustrada, o porni zorită, în vârful degetelor, în jos pe scări. Aproape ajunsese la etajul ei când un clinchet vesel răsună de la etajul de deasupra. Samantha înțepenî, lovită dintr-odată de gândul înfricoșător că se putea ca Gabriel doar să se fi prefăcut că dormea.

Clopoțelul sună din nou, notele ascuțite ale acestuia devenind mai insistente.

Cu umerii căzuți, se întoarse încet și își târșâi picioarele înapoi în sus pe scări.

Pe la începutul amiezii, ecoul infernal al clopoțelului părea să își fi găsit sălașul permanent în țeasta Samanthei. Stătea în genunchi pe podeaua din budoarul lui Gabriel, întinzându-se pentru a apuca o lavalieră de mătase care îi alunecase într-un loc unde cu greu putea ajunge, când începu să sune iarăși. Sări ca arsă, lovindu-se tare cu capul în raftul de deasupra. Raftul se înclină, o duzină de jobene revărsându-se peste ea.

Scuturându-se de ele, bombăni:

– Nu știi de ce ar avea nevoie de atât de multe pălării un bărbat cu un singur cap.

Ieși din ungherele înăbușitoare ale dulapului, cu părul ud de transpirație lipit de cap și cu câte o lavalieră în fiecare mână, ca o pereche de șerpi veninoși.

– Ați sunat, milord? mârâi ea.

Chiar dacă razele de soare care pătrundeau prin fereastră conturau o aură rafaelică în jurul părului său ciufulit, chipul marcat de cicatrice al lui Gabriel imprumutase trăsăturile taciturne ale unui prinț despot, obișnuit să i se satisfacă orice capriciu.

– Tocmai mă întrebam unde ai dispărut, spuse el, tonul lui învinuitor fiind și mai morocănos decât de obicei.

– Stăteam la soare pe plaja din Brighton, răspunse ea. Nu credeam că vă va fi dor de mine.

– Am primit vreo veste de la tatăl meu sau de la medicii lui?

– Nu de când am verificat ultima dată, acum zece minute.

El își strânse buzele, muștrând-o în tăcere. Amândoi avuseseră o dispoziție cumplită toată ziua. Cu toate că se bucurase de o noapte întregă de somn, Samantha era încă bântuită de acel fragment năucitor de vis și de posibilitatea ca el să îi fi simțit mângâierea nesăbuită. Dacă o considera o fată bătrână patetică, vlăguită, care tânjea după atingerea unui bărbat?

Căutând cu înverșunare să restabilească o oarecare decență între ei, ea zise aspru:

– Stau de o jumătate de zi în dormitorul dumneavoastră, mi-lord, aranjându-vă lavalierile după materialul din care sunt făcute și după lungime, așa cum mi-ați poruncit. Cu siguranță nu există nici o sarcină mai urgentă, care să aibă prioritate față de aceasta.

– Este foarte cald aici. Gabriel își lipi dosul palmei de frunte. Cred că am făcut febră.

Aruncă păturile care îl acopereau, dezvăluind lungimea nerușinată a unui picior foarte musculos. Samantha îi mulțumi în sinea ei pentru că îmbrăcase o pereche de pantaloni de casă în acea dimineață – chiar dacă îl acopereau numai până la genunchi.

Fără să își dea seama, își șterse ușor gâtul încins cu una dintre lavalierile lui.

– Este o zi deosebit de caldă pentru acest anotimp. Poate că, dacă aș deschide ferestrele...

Ajunsesese aproape la mijlocul camerei, când el i-o trânti:

– Nu te deranja. Știi că mirosul de liliac îmi va gădila nările și mă va face să strănut. Prăbușindu-se pe perne, flutură nepăsător din mână. Poate că mi-ai putea face vânt cu evantaiul pentru o vreme.

Samantha rămase cu gura căscată.

– Să vă dau și niște boabe proaspete de struguri în gură?

– Dacă vrei. Se întinse după clopoțel. Să pun să mi se aducă câțiva ciorchini?

Samantha strânse din dinți.

– De ce nu încercați să beți niște apă rece, în schimb? V-a rămas puțină de la gustare.

După ce azvârlî lavaliererele peste marginea oglinzii enorme așezate într-un colț, Samantha umplu o cupă cu apă din urciorul de pe măsuță. Vasul din lut gros fusese făcut pentru a păstra rece apa proaspătă de izvor. Pe măsură ce se apropia de pat, nu putu să scape de sentimentul că, dacă Gabriel nu ar fi fost orb, ar fi privit-o la fel de neîncrezător cum îl privea ea pe el.

– Poftiți, spuse ea, punându-i cupa în mână.

El refuză să își strângă degetele în jurul acesteia.

– De ce nu faci dumneata onorurile? Cred că sunt prea slăbit. Oftă. N-am dormit prea bine noaptea trecută. Am tot visat că era un pui de urs care mormăia în camera de alături. A fost foarte iritant.

Se lăsă pe perne, deschizându-și buzele asemenea unui pui care aștepta să fie hrănit de către mama lui.

Samantha se holbă la el îndelung, în liniște, apoi răsturnă cupa. Șuvoiul rece de apă i se scurse lui Gabriel direct pe față. Sări în capul oaselor, stropind în toate părțile și blestemând.

– La dracu', femeie! Ce încerci să faci – să mă îneci?

Samantha se îndepărtă de pat, trântind cupa la loc, pe marginea mesei.

– Pentru cei ca tine, înecul ar fi o moarte prea ușoară. Știi prea bine că nu un pui de urs a dormit în camera de alături, noaptea trecută. Eu am fost! Și cum îndrăznești să-ți permiți asemenea libertăți scandaloase cu persoana mea?

Gabriel clipi pentru a-și scutura apa de pe gene, arătând totodată revoltat și șocat.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Mi-ai scos ochelarii!

Lui îi scăpă un hohot de râs bănuitor.

– După cum o spui, ai crede că ți-am scos hainele!

Samantha își apucă strâns corsajul cu gât înalt al rochiei ei modeste, de un verde șters.

– De unde știi că nu ai făcut-o?

Tăcerea se lăsă între ei, mai densă decât aerul fierbinte. Apoi, vocea lui groasă se avântă pe un teritoriu adânc și periculos.

– Dacă ți-aș fi scos hainele, domnișoară Wickersham, te pot asigura că ar fi meritat să te trezești.

Înainte ca Samantha să se poată hotărî dacă acea lăudăroșenie mieroasă era o promisiune sau o amenințare, el continuă:

– Nu am făcut decât să-ți scot ochelarii și să te învelesc. Pur și simplu am încercat să am grijă de confortul tău.

Spre mirarea ei, o roșeață vinovată urcă pe obrajii lui. Nu ar fi crezut că era un bărbat capabil să roșească. Atât minciunile, cât și adevărurile spuse pe jumătate, ar fi trebuit să fie rostite cu ușurință de o limbă atât de ascuțită ca a lui.

El se întinse la loc pe pături, cu o expresie mai tiranică decât oricând.

– Acum, dacă ai terminat cu baia mea inoportună, ai putea fi atât de amabilă încât să îmi aduci un prosop.

Samantha își încrucișă brațele la piept.

– Ia-ți-l singur.

Gabriel își arcui o sprânceană aurie, întinzându-și cicatricea.

– Scuză-mă?

– Dacă vrei un prosop, atunci ia-ți-l singur. M-am săturat să îți stau la dispoziție zi și noapte. Poate că ești orb, dar ai încă două brațe și două picioare perfect sănătoase.

Arătându-i că avea dreptate, el dădu la o parte păturile și sări în picioare, dominând-o în înălțime. Clopoțelul căzu pe podea cu un clinchet discordant, rostogolindu-se până la jumătatea camerei.

Samantha uitase cât de impunător putea fi când nu stătea tolănit printre așternuturi. Mai ales când era fără cămașă și nu purta decât o pereche subțire de pantaloni din piele de căprioară, care îi ajungeau până la genunchi. Deși la apropierea lui i se înteți respirația și simți furnicături de avertisment pe piele, ea refuză să se dea înapoi fie și cu un singur pas.

– Trebuie să-ți reamintesc, domnișoară Wickersham, că, dacă nu-ți plac condițiile de muncă de aici, nu ai decât să îți prezinți demisia?

– Prea bine, milord, replică ea, un calm de gheață cuprinzând-o. Cred că exact asta voi face. Îmi dau demisia.

O expresie de surpriză aproape caraghioasă se citi pe chipul lui.

– Cum adică îți dai demisia?

– Adică intenționez să îmi ridic salariul, să-mi strâng lucrurile și să plec din casa asta până la căderea nopții. Dacă vrei, îl voi ruga pe Beckwith să dea un alt anunț la ziar înainte de a pleca. Aș propune să ofere un salariu și mai extravagant de această dată, cu toate că nici o sumă de bani nu ar motiva pe cineva să-ți suporte pretențiile ridicole mai mult de o oră.

Întorcându-se pe călcâie, o porni spre ușă.

– Domnișoară Wickersham, vino imediat înapoi aici! Este un ordin!

– Renunț, îi aruncă răspunsul peste umăr, o bucurie sălbatică scurgându-i-se prin vene. Nu mai sunt obligată să îți indeplinesc ordinele!

Ignorându-i bolboroselile, Samantha ieși valvârtej pe ușă, trântind-o în urma ei cu o satisfacție necruțătoare.

Gabriel rămase lângă pat, sunetul ușii trântite încă răsunându-i în urechi. Totul se întâmplase atât de repede, încât se chinuia încă să se dumirească. Bărbații care se aflaseră odinioară sub comanda lui nu ar fi îndrăznit niciodată să îi pună la îndoială ordinele, totuși încăpățânata, vicleana lui infirmieră îl sfidase cu obrăznicie.

Câștigase, își reaminti sumbru. Din nou. Ea îi oferise exact ceea ce el își dorise – demisia ei. Ar fi trebuit să își sărbătorească succesul.

– *Domnișoară Wickersham!* urlă el, pornind-o după ea.

Orele pe care le petrecuse lăncezind în pat i se întorseseră împotriva, afectându-i atât echilibrul greu câștigat, cât și simțul orientării. De-abia reuși să facă trei pași înainte ca glezna să i se lovească de piciorul măsuței. Și el, și măsuța începură să tremure.

Ceva alunecă de pe suprafața lustruită a acesteia, izbindu-se de podea într-o explozie de sticlă spartă.

Era prea târziu să se oprească din înaintare. Gabriel se prăbuși, simțind o înțepătură surdă aproape de gâtlej. Zăcu acolo un moment, chinându-se să respire. Dar când se luptă, în sfârșit, să se ridice, o amețală puternică îl repuse la podea.

Nimeri cu mâna într-o baltă caldă. Preț de o clipă, se gândi că era apă din urciorul și cupa sparte. Însă când își frecă degetele unul de altul, i se părură lipicioase.

– Să fiu al naibii, bombăni el, dându-și seama că era propriul lui sânge.

Și se părea că era condamnat, deoarece sângele se strângea sub el într-o pată care se întindea cu repeziciune. Într-o străfulgerare întunecată, se pomeni din nou pe puntea care se clătina a *Victoriei*, cu nările asaltate de duhoarea ca de cupru a sângelui, nu tot fiind al lui. Un vuiet teribil îi răni auzul, un vuiet ca al unei mări înfometate, dornică să îl înghită cu totul.

Gabriel își întinse un braț, căutând ceva ce ar fi putut apuca pentru a nu aluneca în acel abis care se căsca sub el. Degetele lui șovăielnice strânseseră o formă cunoscută – mânerul din lemn al clopoțelului său. Trase clopoțelul spre el, dar efortul îi slăbi prea mult brațul pentru a-l mai putea și ridica.

Își plecă fruntea, uimit atât de ironia, cât și de lipsa de demnitate a tuturor acelor întâmplări. Supraviețuise bătăliei de la Trafalgar numai pentru a sângera până la moarte pe podeaua propriului dormitor, învins de o bucată de mobilier și de o infirmieră nesuferită, cu limba otrăvită. Se întrebă dacă domnișoara Wickersham, cea cu inima atât de rece, avea să plângă la înmormântarea lui. Chiar în timp ce simțea cum viața i se scurgea din vene, acel gând aproape îl făcu să zâmbească.

– Domnișoară Wickersham? strigă el cu voce stinsă.

Cu ultimele puteri, mai sună o dată, slab, din clopoțel. Vocea i se topi într-o șoaptă răgușită.

– Samantha?

Apoi, atât clinchetul clopoțelului, cât și vuietul din urechi se cufundară într-o tăcere la fel de neagră și de copleșitoare ca și în tunicul în care trăise de ceva timp.

Capitolul 6

Draga mea domnișoară March, mă numiți primejdios și impertinent în egală măsură, și totuși pun rămașag că acestea sunt tocmai calitățile pe care le găsiți cele mai irezistibile la un bărbat...

– Bărbat insuportabil, murmură Samantha pentru sine în timp ce îndesa o fustă de satin în cuțăr, fără a se sinchisi să o împătorească.

Strânse ghem un jupon peticit și îl aruncă peste fustă.

– Nu-mi dau seama de ce am fost atât de proastă încât să cred că îl puteam ajuta.

Pe când umbla ca o furtună prin dormitorul ei modest, înșfăcând ace de păr și pantofi, ciorapi și cărți, auzi un trosnet mult prea cunoscut de la etajul de deasupra. Tavanul se cutremură, o ploaie de bucăți mici de mortar căzându-i pe cap.

Samantha nici măcar nu își ridică privirea.

– Poate că sunt o proastă, dar nu mă voi lăsa păcălită din nou, zise ea, clătinând din cap. Dacă vrea să orbecăie peste tot ca un taur într-o prăvălie de porțelanuri, atunci va trebui să învețe să curețe în urma lui, nu-i așa?

Își aranja cărțile în valiză când auzi sunetul – clinchetul înfundat al unui clopoțel, atât de liniștit și de scurt, încât era posibil să și-l fi imaginat. Împingând înăuntru un roman al lui Sir Walter Scott după un volum subțire cu sonetele lui Shakespeare, pufni. Gabriel era prostul, dacă se gândise că putea fi îmbunată de acel clinchet jalnic.

Era atât de preocupată să adune conținutul măsuței ei de toaletă, încât mai trecură câteva minute până să recunoască tot ceea ce auzea.

O liniște deplină.

Cu oglinda și peria de păr în mână, Samantha aruncă o privire nesigură spre tavan. Un ghimpe rău prevestitor i se înfipse

în spate, însă ea se scutură repede de el. Probabil că Gabriel tocmai se târâse înapoi în pat, îmbufnat.

Se întinse după sticluța ei cu parfum de lămâie și verbină și observă că mâna îi tremura. Lăsându-se să cadă pe taburetul din fața măsuței de toaletă, își privi imaginea reflectată în oglindă. Era o oglindă veche, cu sticla pătată și mătuită, iar femeia care îi întorcea privirea părea să fie puțin mai mult decât o străină. Samantha își scoase ochelarii simpli, însă tot nu recunoscuse expresia melancolică din ochii ei.

Oare se purta cu dârzenie sau cu lașitate? Oare îl înfruntau pe Gabriel pentru că era un tiran arogant, imposibil de mulțumit, sau fugea pentru că îndrăznise să o atingă? Își trecu o mână prin păr, peste obraz, peste buze, urmând cărarea din visul ei. Cumva, se părea că aroganța lui Gabriel era mult mai ușor de suportat decât tandrețea lui. Și mult mai puțin periculoasă pentru inima ei rănită.

Punându-și ochelarii la loc pe nas, se ridică și îndesă sticluța cu parfum de lămâie și verbină în valiză.

Îi luă mai puțin de o jumătate de oră pentru a îndepărta din cameră orice urmă a scurtei ei prezențe. Își închidea năsturașii din alamă ai costumului de călătorie când cineva începu să bată cu putere în ușa dormitorului ei.

– Domnișoară Wickersham! Domnișoară Wickersham! Ești acolo?

Smulgându-și boneta, Samantha deschise imediat ușa.

– Ai venit chiar la țanc, Beckwith. Tocmai voiam să sun după un valet care să îmi ducă jos bagajele.

Majordomul, cu ochii cât cepele, nici măcar nu catadicsi să arunce vreo privire dezorientată către cufărul și valiza ei.

– Trebuie să vii cu mine de îndată, domnișoară Wickersham! Stăpânul are nevoie de dumneata!

– Ce s-a mai întâmplat? Are vreo mâncărime săcâitoare într-un loc unde nu poate ajunge? Ori i s-au lăsat lavaliererele de la prea puțină scrobeală? Își innodă panglicile bonetei sub bărbie. Oricare ar fi cererea stupidă pe care a mai născocit-o, te pot asigura că stăpânul tău nu are nevoie de mine. Niciodată nu a avut.

Samantha se minună de cât de mult o durea să audă acele cuvinte rostite de propriile buze.

Spre surprinderea ei, Beckwith, cel care se numise singur gardianul tuturor lucrurilor care țineau de buna-cuviință, o strânse de braț și încercă să o tragă afară din cameră.

– Te rog, domnișoară, o imploră el. Nu știu ce altceva să fac! Mă tem că va muri fără dumneata!

Ea își înfipse călcâiele în podea, obligându-l pe Beckwith să se oprească.

– Oh, te rog! Nu trebuie să exagerezi atât. Sunt destul de sigură că al nostru conte se va descurca nemaipomenit fără mine. Nici măcar nu își va da seama că eu...

Samantha clipi, uitându-se la majordom, observându-l cu adevărat pentru prima dată de când deschisese ușa.

Vesta lui Beckwith era șifonată și firele rare de păr, pe care le îngrijea cu atâta dragoste, nu îi mai stăteau lipite de cap, ci se răzletiseră în toate direcțiile, lăsând la vedere pielea de un rozaliu sclipitor de dedesubt. Privirea ei coborî asupra degetelor grăsuțe care o trăgeau de mânecă. Degete murdare de rugină, care deja îi lăsaseră o pată aprinsă pe lâna cafenie a mânecii.

Simți cum inima i se urca în gât.

Smucindu-și brațul din strânsoarea lui, Samantha trecu pe lângă el. Adunându-și fustele, o luă la goană pe coridor și în sus, pe scări, urcând câte două trepte odată.

Ușa dormitorului lui Gabriel era întredeschisă.

La început, singurul lucru pe care îl văzu Samantha fu Gabriel, întins cu fața în jos pe podea, ca un fel de gigant adormit. Își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt deznădăjduit.

Doamna Philpot stătea în genunchi lângă el, apăsându-i o batistă la baza gâtului – o batistă deja îmbibată cu un sânge roșu aprins. Nu era greu de ghicit ceea ce se întâmplase. Cioburi ascuțite de lut și de cristal acopereau podeaua în jurul lor.

Samantha traversă în grabă camera și căzu în genunchi, neluând în seamă înțepătura ascuțită provocată de o bucată de sticlă care îi sfâșiasse faldurile fustei și i se înfipsese într-un genunchi. În timp ce ea apucă batista, ridicând-o pentru a putea examina

tăietura urâtă de pe gâtul lui Gabriel, doamna Philpot se lăsă pe spate, așezându-se pe călcâie, de-abia așteptând să predea altcui-va sarcina înfiorătoare.

Menajera își îndepărtă o șuviță moale de păr de pe față, lăsându-și o dără din sângele lui Gabriel pe obraz.

– L-am găsit când îi aduceam ceaiul de după-amiază. Habar n-am de când este așa.

Privirea pătrunzătoare a femeii alunecă peste jacheta și boneta Samanthei, nescăpându-i nimic. Luă de pe jos clopoțelul lui Gabriel. Amprente însângerate îi pătau mânerul din lemn.

– L-am găsit chiar lângă mâna lui. Probabil că a încercat să sune, chemând pe cineva în ajutor, însă nu l-a auzit nimeni.

Samantha închise o clipă ochii, amintindu-și clinchetul slab pe care îl ignorase cu atâta răceală. Îi deschise și îl zări pe Beckwith stând în prag, frângându-și mâinile mici și îndesate.

– Este vreun doctor în sat? întrebă ea.

Beckwith înclină din cap.

– Aduceți-l de îndată. Spuneți-i că poate fi o chestiune de viață și de moarte.

Cum majordomul incremenise, pur și simplu, acolo, neputând să își dezlipească privirea de la stăpânul lui prăbușit, Samantha țipă:

– *Du-te!*

În timp ce Beckwith începea să se dezmeticească și se urnea din loc, doamna Philpot se ridică și luă una dintre lavalierele curate așezate peste marginea oglinzii. Samantha i-o smulse din mână și o apăsă pe gâtul lui Gabriel. Deși rana încă era deschisă, se părea că sângerarea încetinise. Samantha nu putu decât să se roage că nu se întâmpla astfel deoarece era pe moarte.

Făcându-i semn doamnei Philpot să se ocupe de lavalieră, îl apucă de umeri, hotărâtă să se asigure că nu mai pierdea sânge și din alte răni. Avu nevoie și de ultima fărâcă de putere, dar, cu ajutorul menajerei, reuși să îl întoarcă pe spate și să îl ia în brațe. În afară de urmele de sânge imprăștiat aici și colo și de cicatricea lui îngrozitoare, chipul îi era alb ca varul.

– Tu, nebun prostuț și încăpățânat, șopti ea printre suspine. Uite unde ai ajuns și ce ți-ai făcut acum!

Genele lui se zbătură, deschizându-se încet și dezvăluindu-i acei ochi verzi fascinanți. Când își intoarse capul și își ridică privirea, limpede precum cristalul, la ea, Samantha i se puse un nod în gât. Apoi ochii lui se închiseră din nou, ca și când tocmai și-ar fi dat seama că nu merita efortul.

– Tu ești, domnișoară Wickersham? șopti el răgușit. Am sunat după tine.

– Știi că ai făcut-o. Îi înlătură o șuviță de păr de pe frunte. Sunt aici acum. Nu plec nîcăieri.

El se încruntă.

– Aveam de gând să-ți spun să te duci direct la dracu’.

Samantha zâmbi, cu ochii plini de lacrimi.

– Este un ordin, milord?

– Chiar dacă era, nu te-ai fi supus, murmură el. Muiere obraznică!

Cum Gabriel alunecă iarăși în starea de inconștientă, cu capul cuibărit la sânul ei, Samantha decise că probabil puterea lui care îl părăsea îi făcuse insulta să pară mai mult o dezmierdare.

Când doctorul Thaddeus Greenjoy ieși din dormitorul lui Gabriel, aproape două ore mai târziu, găsi tot personalul contelui așteptând cu încordare pe coridor. Doamna Philpot se așezase pe un scaun cu spătar drept, apăsându-și pe buzele tremurătoare baptista tivită cu dantelă. Un Beckwith arătând teribil de nenorocit stătea atent lângă ea, în timp ce restul servitorilor se îngrămădeau în capătul scărilor, șușotind între ei.

Numai Samantha stătea singură. Cu toate că doctorul le permisese slujnicelor să măture cioburile și vaeților să îl ducă pe Gabriel în pat și să îi taie pantalonii îmbibați de sânge, refuzase să lase pe cineva să fie de față când își examina pacientul, chiar dacă era vorba despre infirmiera contelui.

În timp ce închidea ușor ușa în urma lui, Samantha făcu un pas în față, fiind încă îmbrăcată cu costumul ei de călătorie șifonat, pătat de sânge. Își ținu respirația, așteptându-l să-i confirme cele mai rele temeri.

Privirea doctorului trecu peste chipurile lor posomorâte.

— Cred că deocamdată am oprit sângerarea. Ciobul i-a crestat jugulara. Încă doi centimetri mai adânc și ar fi ajuns doar un alt nume în cripta familiei Fairchild. Doctorul clătină din cap, mușcățile lui lungi și albe făcându-l să semene cu un țap bătrân. Este un individ foarte norocos, să știți. Cineva trebuie să fi vegheat asupra lui astăzi.

Cu toate că o undă de ușurare îi cuprinse pe toți, nici unul dintre servitori nu o putu privi pe Samantha în ochi. Ea știa prea bine ce gândeau. Ea era infirmiera stăpânului lor. Ea ar fi trebuit să aibă grijă de el. În schimb, îl lăsase singur, îl părăsise tocmai când avusese cea mai mare nevoie de ea.

Aproape ca și când i-ar fi putut auzi gândurile, doctorul lătră:

— Dumneata ești infirmiera lui?

Luptându-se să nu tresară, Samantha înclină din cap.

— Da.

El nu pregetă să îi arate ce credea despre acea idee.

— Tinerelele asemenea dumitale ar trebui să iasă în lume și să încerce să își găsească un soț, nu să stea închise în camera unui bolnav. Își deschise brusc geanta și îi întinse o sticlă maronie. Dă-i puțin din asta ca să poată dormi la noapte. Ține rana curată. Și ține-l în pat cel puțin trei zile. Sprâncenele albe ca zăpada ale doctorului se uniră deasupra nasului său proeminent. Nu va fi o sarcină prea chinătoare pentru tine, nu-i așa, copilă?

Cum o imagine surprinzătoare cu ea și Gabriel rostogolindu-se dezbrăcați pe o mare de satin purpuriu îi apărură neinvitată în minte, Samantha își dădu seama, spre groaza ei, că roșea.

— Bineînțeles că nu, domnule. Mă voi asigura că vă va urma întocmai indicațiile.

— Așa să faci, domnișoară, și acel tânăr voinic se va pune pe picioare cât ai bate din palme.

Doctorul își închise geanta cu un pocnet și începu să coboare scările. Servitorii se despărțiră în grupuri gălăgioase, dispoziția și chipurile luminându-li-se.

Însăși întruchiparea discreției, Beckwith așteptă până când toți ceilalți se îndepărtară destul cât să nu mai poată trage cu urechea, înainte de a se apropia de Samantha.

– Veți mai avea nevoie de acel valet care să vă ducă jos bagajele, domnișoară?

Ea căută cu atenție, însă nu putu găsi nici urmă de batjocură în ochii blânzi, căprui, ai majordomului.

– Nu cred, Beckwith. Acum, dacă mă vei ierta, continuă ea, strângându-l recunoscătoare de braț, cred că stăpânul tău are nevoie de mine.

Samantha își petrecu acea noapte jucând cu seriozitate rolul infirmierei lui Gabriel – verificând dacă bandajele i se murdăreau, ca nu cumva să reînceapă sângerarea, dându-i laudanum cu lingurița atunci când începea să geamă și să tușească și atingându-i cu blândețe fruntea pentru a vedea dacă nu cumva făcea febră. În zori, o tentă de culoare începu să îi urce iarăși în obraji. Numai atunci îndrăzni ea să își lase capul pe spătarul scaunului pe care îl trăsese lângă pat și să își odihnească ochii obosiți.

Când se auzi o bătaie timidă în ușa, se trezi, tresărind. Razele soarelui se revărsau prin fereastra boltită din celălalt capăt al camerei. Privirea ei speriată se îndreptă spre Gabriel, care dormea profund, pieptul ridicându-i-se și coborând cu fiecare respirație egală. Dacă nu ar fi avut acele umbre întunecate sub pleoape, nimeni nu ar fi bănuit că tocmai supraviețuise unei asemenea încercări cumplite.

Samantha deschise ușa și îl găsi pe Peter stând în prag, strângând la piept un lighean plin cu cârpe și un urcior cu apă fierbinte. Tânărul valet aruncă o privire timidă spre pat.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnișoară. Doamna Philpot m-a trimis sus să-l îmbăiez pe stăpân.

Samantha privi peste umăr. Gabriel nu era mai puțin impunător atunci când dormea decât atunci când era treaz. Dar ea încetase să se mai eschiveze de la responsabilitățile ce îi reveneau. Neglijența ei aproape îl omorâse.

Ascunzându-și tremurul, spuse:

– Nu va fi necesar, Peter.

– Phillip, o corectă el.

– Phillip. Luând ligheanul și urciorul din mâinile lui, continuă cu fermitate: Eu sunt infirmiera lui. Eu îl voi îmbăia.

– Sunteți sigură, domnișoară? Roșind pe sub pistrui, își cobori vocea până ajunse o șoptă firavă. Se cuvine?

– Ba bine că nu, îl asigură ea, împingând ușa cu piciorul.

Samantha lăsă ligheanul pe masa de lângă pat, apoi vărsă în el conținutul urciurului, mâinile tremurându-i atât de tare încât apa îi împrășcă toată fusta. Nu avea de ce să fie atât de încordată, se muștră ea. Să îl îmbăieze pe Gabriel era, pur și simplu, încă una dintre sarcinile ei, cu nimic diferită față de schimbarea unui bandaj sau folosirea linguriței pentru a-i da medicamentele.

Își potoli temerile îndreptându-și toată atenția spre curățarea petelor ruginii de pe fața și de pe gâtul lui. Însă când veni momentul să îl dezvelească, șovăi. Se presupunea că era o femeie de lume, o femeie care nu s-ar fi infiorat, nici nu ar fi leșinat, la vederea goliciunii unui bărbat. În starea în care se afla, își spuse ea cu tărie, să aibă grijă de Gabriel nu s-ar fi deosebit cu nimic de îmbăierea unui copilăș.

Dar când dădu la o parte cearșaful, dezvelindu-i pieptul muscular și abdomenul plat, deveni dureros de evident că nu era un copil, ci un bărbat. Și încă unul nemaipomenit de viril, de fapt.

Cufundând cărpa în apa caldă, Samantha o trecu peste curbele și adânciturile pieptului său, ștergând orice pată de sânge uscat. Picături strălucitoare de apă se prinseră în cârlionții aurii de păr de pe pieptul lui. Cum un mic râuleț îndrăzneț se strecură pe sub cearșaful înfășurat în jurul șoldurilor lui înguste, privirea ei vrăjita îl urmă, hipnotizată de ispita fructului oprit.

Îl asigurase pe Phillip că se cuvenea foarte bine ca ea să îl îmbăieze. Dar nu era nimic cuviincios în uscăciunea bruscă pe care o simți în gură, în respirația accelerată, în dorința perversă de a ridica așternutul și de a trage cu ochiul dedesubt.

Aruncă o privire fugară către ușă, dorindu-și să îi fi dat prin cap să o încuie.

Mușcându-și buza de jos, Samantha apucă marginea cearșafului între degetul mare și arătător și trase de el chinuitor de încet, centimetru cu centimetru.

– Mi se pare mie sau este curent aici?

La auzul acelei voci aspre de bariton, ușor muștrătoare, dar nu mai puțin ironică decât de obicei, Samantha scâpă cearșaful de parcă ar fi fost cuprins de flăcări.

– Iertare, milord! Eu doar ve-verificam...

– Circulația? o ajută el blând. Flutură din mână înspre ea. Te rog, continuă. Departe de mine intenția de a te împiedica să îți satisfaci... curiozitatea. În ceea ce privește starea mea, desigur.

– De când ești conștient? tună Samantha, bănuielile ei crescând.

El se întinse, mișcarea făcându-i mușchii puternici de pe piept să se încordeze.

– Oh, așa spune că încă de dinainte ca Phillip să bată la ușă.

Amintindu-și cum zăbovisese cu atâta dragoste asupra contururilor sculpturale ale torsului său, Samantha îi veni să intre în pământ de rușine.

– Ai fost treaz tot timpul asta? Nu-mi vine să cred că voiai să mă lași să...

– Ce? Clipi din ochii lipsiți de vedere, o adevărată întruchipare a nevinovăției. Să îți indeplinești îndatoririle?

Samantha închise gura, știind că nu avea cum să continue să se certe cu el fără a se învinui singură. Trase cearșaful peste el, ferindu-i pieptul dezgolit de privirea ei.

– Dacă nu te poți odihni, îți pot da mai mult laudanum.

El se cutremură.

– Nu, mulțumesc. Mai degrabă sufăr decât să nu simt nimic. Așa măcar pot fi sigur că sunt încă în viață.

Cum ea îi verifica bandajul, el îi aruncă o jumătate de zâmbet trist, care îi străpunse inima.

– Sper numai să nu îmi lase o cicatrice. Nu mi-ar plăcea să îmi pocesc înfățișarea arătoasă.

Dându-i într-o parte părul încălzit, își puse o mână pe fruntea lui. Curios lucru, pielea ei părea înfierbântată.

– Vanitatea ar trebui să te preocupe cel mai puțin în acest moment. Ești norocos că trăiești, să știi.

– Asta mi se tot spune.

Înainte ca ea să își poată retrage mâna, el o prinse de încheietură și i-o lăsă cu blândețe în jos, între ei.

– Dar cum rămâne cu norocul tău, domnișoară Wickersham? Nu ar fi trebuit să fii înapoi în Londra până acum, revărsându-ți compasiunea nemărginită și veghind lângă patul vreunui marinăr recunoscător, care ți-ar face ochi dulci și te-ar cere de soție imediat ce s-ar înzdrăveni?

– Și ce provocare ar fi în toate astea? întrebă Samantha încet, incapabilă să își îndepărteze privirea de la privesiștea acelor degete lungi, masculine, strânse în jurul încheieturii ei palide, delicate. Degetul lui mare se afla chiar deasupra pulsului ei năvalnic. Prefer mult mai mult să-mi irosesc compasiunea pe tirani nerecunoscători, cu temperamente feroce. Știi, dacă voiai să rămân, chiar nu era nevoie să îți tai gâtul. Ai fi putut să mă rogi frumos.

– Și să îmi stric reputația de fiară? Nu prea cred. În plus, am sunat după tine numai pentru a avea plăcerea de a te concedia eu însumi.

Degetul lui mare alunecă de-a lungul palmei ei, prin care ea simșea furnicături, într-un gest periculos de asemănător cu o mângâiere.

– Ei bine, cu greu aș mai putea pleca acum, zise ea pe un ton vioi. Conștiința nu mi-ar îngădui niciodată să plec până când nu te vei reface complet după căzătură.

El oftă.

– Atunci, presupun că va trebui, pur și simplu, să rămâi. Nu mi-ar face plăcere să întinez o conștiință atât de pură ca a ta.

Ofensată de acele vorbe, Samantha își eliberă încheietura din strânsoarea lui. Degetele lui îi lăsară un semn încins pe piele.

– Bineînțeles, nu ești pe de-a-ntregul perfectă, adăugă el, înclinând din cap în direcția scaunului. Sforăi în somn.

– Iar tu salivezi, replică ea, îndrăznind să îl atingă cu un deget, preț de o clipă, în colțul gurii.

– *Touché*, domnișoară Wickersham! Limba doamnei îi este la fel de ascuțită ca și mintea. Poate că ar trebui să chemi doctorul, înainte să încep să sângerez din nou. Își înfășură cearșaful în jurul taliei și își coborî picioarele peste marginea patului. Sau, și mai bine, îl voi aduce eu însumi. În ciuda micului meu ghinion, mă simt uimitor de sprinten în această dimineață.

— Oh, nu, să nu îndrăznești! Samantha îl prinse de umeri și îl împinse înapoi pe perne. Doctorul Greenjoy a spus că trebuie să rămâi în pat cel puțin trei zile. Se încruntă. Chiar dacă a uitat să precizeze cum să fac să te țin acolo.

Cuibărindu-se între perne, Gabriel își duse mâinile la ceafă, ochii lui orbi strălucind diavolește.

— Nu te necăji, domnișoară Wickersham. Sunt sigur că îți va veni vreo idee.

Picăturile de ploaie se loveau de ferestrele dormitorului lui Gabriel. În loc să îl adoarmă, ritmul lor plăcut nu făcea altceva decât să îi ațâțe și mai mult nervii deja întinși. Orice speranță de a-și părăsi patul-închisoare pe care o nutrise în ultimele două zile îi fusese zădărnicită de prezența constantă a infirmierei lui.

Neliniștea lui crescândă părea să intensifice orice zgomot din cameră — scârțâitul divanului de lângă pervaz când domnișoara Wickersham se așeza mai bine pe perne, pârâitul zemos când dinții ei pătrundeau prin coaja crocantă a unui măr, foșnetul ușor al hârtiei când întorcea pagina cărții din care citea.

Folosindu-se atât de memorie, cât și de imaginație, Gabriel aproape că o putea vedea acolo, în locul pe care el îl ocupase de nenumărate ori pe când era numai un băiețel, când acea cameră era dormitorul părinților lui. Abajurul poleit al lămpii Argand de pe masa din colț arunca o oază de lumină plăcută în jurul ei, ținând umbrele la distanță. Probabil că își ținea picioarele strânse sub ea pentru a le feri de umezeala care se infiltra prin parchet în zilele ploioase. În timp ce ea mai mușca o dată din măr, îi putea vedea dinții albi trecând prin coaja roșie, îi vedea limba mică și roz ieșind în afară pentru a prinde o picătură de zeamă din colțul gurii.

Probabil că purta una dintre acele bucățele ridicole de pânză și dantelă, pe care femeile le numeau bonete, cocoțată în vârful capului. Însă indiferent de cât de puternic se concentra Gabriel, chipul de sub aceasta refuza să i se arate.

Bătu darabana cu degetele lui lungi pe așternuturi, cu o frustrare crescândă. Își drese vocea, dar sunetul pe care îl scosese nu fu întâmpinat decât de foșnetul unei alte pagini întoarse.

Își drese iarăși vocea, de această dată cu forța unei împușcături de pistol.

Eforturile îi fură răsplătite de un oftat îndelung.

– Ești absolut convins că nu vrei să-ți citesc cu voce tare, milord?

– Aș zice că da, răspuse el pufnind. M-ar face să mă simt de parcă aș fi din nou un țânc.

Simți clar în vocea Samantha cum ridica din umeri.

– Cum vrei. Nu mi-ar plăcea să-ți întrerup bombănelile.

El îi lăsă timp numai cât să se afunde iarăși în poveste, înainte de a răbufni:

– Ce citești?

– De fapt, o piesă de teatru. *Speed the Plough*¹, de Thomas Morton. Este o încântătoare comedie de moravuri.

– Am văzut-o o dată interpretată pe scenă, la Teatrul Regal din Drury Lane. Sunt sigur că vei considera că ai multe lucruri în comun cu doamna Grundy, spuse el, referindu-se la acel bastion de bună-cuviință prefăcută care nu apare, de fapt, nici măcar o dată pe scenă. Și eu care credeam că o tragedie de Goethe ar fi fost mai pe placul tău. Vreo poveste obscură despre morală, în care vreo biată nefericită este condamnată pe vecie pentru că a tras cu ochiul la niște ciorapi sau pentru o altă asemenea greșală de neiertat.

– Îmi place să cred că nici o greșală nu este de neiertat.

– Atunci, te invidiez pentru inocența ta, răspuse el, surprins să constate că, într-adevăr, așa era.

Sunetul unei alte pagini întoarse îi dădu de înțeles că ea prefera să citească în loc să se certe cu el. Tocmai se resemnase la perspectiva unui somn lung de după-amiază, când ea izbucni în râs.

Gabriel se încruntă, hohotele nerușinate stârnindu-l într-un fel neașteptat. Își dezveli un picior, având grijă să nu îi alunece așternuturile din poală.

¹ Thomas Morton, dramaturg englez (1764–1838). Cea mai cunoscută operă a sa este *Speed the Plough* (traducere aproximativă în lb. română „Spor la treabă!”), care aduce în atenția publicului personajul fictiv doamna Grundy – întruchiparea gândirii convenționale în viața de zi cu zi. (n.tr.)

– Acela a fost un hohot de râs sau mărul ți-a provocat o indigestie?

– Oh, nu a fost nimic important, răspunse ea distrată. Numai un pasaj deosebit de spiritual.

După un alt chicotit voios, el tună:

– Ei bine? Nu crezi că este un semn de proastă creștere să ții o asemenea capodoperă literară numai pentru propriul tău amuzament?

– Credeam că nu dorești să ți se citească.

– Consider-o o curiozitate bolnavă. Ard de nerăbdare să aflu ce anume ar putea să distreze o creatură atât de lipsită de umor ca tine.

– Prea bine.

Când începu să citească un amuzant schimb de replici dintre doi frați care se îndrăgostiseră de aceeași femeie, Gabriel fu surprins să constate că infirmiera lui își greșise vocația. Ar fi trebuit să urce ea însăși pe scenă. Modulările hazlii ale vocii ei dădeau viață fiecărui personaj. Înainte de a-și da seama, Gabriel se trezi ridicat în capul oaselor, în pat, și aplecat în direcția vocii ei.

În toiul unui spumos dialog ironic, ea se opri la mijlocul propoziției.

– Te rog, iartă-mă! Nu am vrut să turui întruna și să-ți tulbur odihna.

Dornic să afle cum avea să se termine actul, el îi refuză scuza printr-un gest al mâinii.

– Ai putea să termîni acum. Presupun că până și balmăjitul tău infernal este de preferat sunetului propriilor mele gânduri.

– Care cred că, foarte repede, devin plecticoase.

Nu era nevoie de nici un truc al imaginației sau al memoriei lui Gabriel pentru a-și închipui surâsul ei afectat în timp ce se ascundea din nou în spatele cărții. Dar cel puțin făcu ceea ce o rugase, continuând de unde rămăsese și citind până la sfârșitul piesei. La finalul ultimului act, amândoi oftară mulțumiți.

Când Samantha vorbi, în sfârșit, vocea ei își pierduse orice urmă de asprime.

– Plictiseala trebuie să fie cel mai încrâncenat dușman al tău, milord. Sunt sigură că, înainte de război, urmăreai să te delectezi cu numeroase... plăceri.

Oare era rodul imaginației lui sau vocea ei păruse să îmbrățișeze acel cuvânt?

– Plictiseala a fost cel mai încrâncenat dușman al meu. Până când ai venit tu la Fairchild Park.

– Dacă mi-ai permite, te-aș putea ajuta să îți alungi într-o oarecare măsură plictiseala. Te-aș putea însoți la plimbări lungi prin grădini. Aș putea să îți citesc cu voce tare în fiecare după-amiază. Ba chiar aș putea să te ajut cu corespondența, dacă vrei! Trebuie să existe cineva care s-ar bucura să afle vești despre tine. Camarazii tăi, ofițeri? Familia ta? Prietenii tăi din Londra?

– De ce să le stric amintirile frumoase pe care le au despre mine? o întrebă el sec. Sunt sigur că preferă să mă considere mort.

– Nu fi ridicol, îl dojeni ea. Sunt sigură că toți ar fi mișcați de o notă scurtă care să îi anunțe cum o mai duci.

Gabriel fu luat prin surprindere de ritmul vioi al pașilor ei traversând camera. Până când auzi deschizându-se sertarul biroului.

Aționând numai din instinct, azvârli păturile de pe el și se năpusti în direcția sunetului. De această dată, spaima îi ascuți simțul orientării, în loc să i-l atenueze. Mâinile i se prinseră cu ușurință de conturul cunoscut al sertarului, trântindu-l la loc. Era pe punctul de a răsuffla ușurat, când își dădu seama că obiectul moale și cald prins între brațele sale întinse era infirmiera lui.

Capitolul 7

Draga mea Cecily, acum, când am fost suficient de curajos pentru mă adresa ție cu numele de botez, pot îndrăzni să sper că îmi voi auzi propriul nume rostit de buzele tale dulci?

Năucită, o clipă Samantha nu îndrăzni nici măcar să respire. Răpăitul hipnotizant al ploii, întunericul blând, căldura răsufării

lui Gabriel răvășindu-i părul, toate întrepătrunse, o suspendau într-un cocon cețos unde timpul își pierduse întreaga putere și însemnătate. Gabriel părea să fie la fel de uluit. Ea insistase să îmbrace o cămașă în acea dimineață, însă nu insistase să o și încheie. Pieptul lat lipit de spatele ei de-abia părea să se miște. Palmele lui se sprijineau încă de sertarul biroului, iar antebrațele musculoase erau țepene din cauza încordării.

Cu toate că poziția lor stângace nu era chiar o îmbrățișare, Samantha nu se putu abține să nu își imagineze cât ar fi fost de ușor pentru el să o cuprindă cu brațele, să o atragă spre căldura aspră a trupului său, până când nu ar mai fi avut nici o șansă decât să se topească, agățată de el.

Încremeni. Nu era vreo debutantă slabă de înger, cu ochii mari, gata să cadă în mrejele primului gentilom care i-ar fi acordat atenție.

— Iartă-mă, milord, spuse ea, rupând vraja periculoasă care îi lega. Nu am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Căutam numai câteva foi de hârtie și cerneală.

Gabriel își coborî brațele, însă Samantha fu cea care se îndepărtă repede, încercând să pună o oarecare distanță între ei. Fără căldura lui care să o împresoare, umezeala pe care de-abia o simțise mai înainte păru să îi pătrundă adânc în oase, făcând-o să și le simtă îmbătrânite și fragile. Așezându-se iarăși pe divanul de la pervaz, ignoră un frison.

Gabriel rămase nemișcat și tăcut pentru un timp îndelungat, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. Apoi, în loc să îi reproșeze faptul că se amestecase unde nu era treaba ei, așa cum se aștepta ea, trase de sertar. Măinile lui nu bâjbăiră deloc în timp ce explorau fără greș conținutul sertarului. Când se întoarse și aruncă legătura groasă în direcția ei, Samantha fu atât de surprinsă încât aproape că o scăpă printre degete.

— Dacă vrei să citești ceva amuzant, ai putea încerca astea. Chiar dacă disprețul îi umbrea chipul lui Gabriel, Samantha simți că nu îi era adresat ei. Cred că vei descoperi că au toate elementele apreciate de obicei la o farsă – ironia spirituală, o curtare secretă, un prost patetic, atât de îmbătut de iubire încât este dispus

să riște totul pentru a câștiga inima domniței lui, până și propria viață.

Ea privi în jos, la teancul de scrisori legat cu o panglică. Pergamentul hârtiilor era uzat, totuși perfect păstrat, ca și când scrisorile ar fi fost adeseori deschise, dar cu mare grijă. Când Samantha le întoarse, un parfum de femeie îi ajunse la nas, la fel de insinuant și de dulce ca primele gardenii ale sezonului.

Gabriel trase scaunul de sub birou, îl întoarse și îl încălecă.

– Începe, porunci el, înclinând din cap în direcția ei. Dacă le citești cu voce tare, am putea să râdem împreună pe cinste.

Samantha se jucă cu capetele panglicii de mătase – o panglică folosită cândva pentru a strânge părul strălucitor al unei femei.

– Nu prea cred că se cuvine ca eu să îți citesc corespondența privată.

El ridică din umeri.

– Cum vrei. Oricum, unele piese sunt mai bine înțelese când sunt interpretate, decât când sunt citite. Ce-ar fi să încep cu primul act?

Își încolăci brațele pe spătarul scaunului, având o expresie îndârjită.

– Cortina s-a ridicat cu mai bine de trei ani în urmă, când ne-am întâlnit la o petrecere restrânsă de pe domeniul de la țară al lordului Langley, în timpul sezonului. Era atât de diferită față de celelalte fete pe care le cunoșteam! Cele mai multe dintre ele nu aveau alt gând în capetele lor frumoase în afară de a-și face rost de un soț bogat înainte de sfârșitul sezonului. Însă ea era pasionată, inteligentă, amuzantă și cultă. Putea vorbi cu la fel de multă ușurință despre poezie sau despre politică. Am dansat o singură dată și, fără să-mi cedeze măcar un sărut, mi-a furat inima.

– Și tu i-ai furat-o pe a ei?

Buzele i se arcuiră într-o urmă de zâmbet trist.

– Am făcut o încercare bravă. Dar, din păcate, reputația mea de crai mi-a luat-o înainte. Cum eu eram un conte, iar ea – fiica unui umil baronet, nu s-a putut convinge că aș fi putut face mai mult decât să mă joc cu inima ei.

Samantha nu își dădea seama dacă ar fi putut-o învinui pe fată. Bărbatul din portretul de pe balcon probabil câștigase – și frânse-se – mai multe inimi decât oricine altcineva.

– Eu aș fi crezut că atât ea, cât și familia ei, ar fi fost încântați să atragă atenția unui nobil atât de respectat – și de înstărit.

– Așa am crezut și eu, recunosc Gabriel. Dar se pare că sora ei mai mare fusese târâtă într-un scandal nefericit, care implica un viconte, o întâlnire sub clar de lună și soția înfuriată a vicontelui. Cea mai mare dorință a tatălui ei era ca fiica lui cea mai mică să facă o partidă cu vreun gentilom fermier nepăsător sau poate chiar cu vreun cleric.

O imagine fugară a lui Gabriel purtând un guler de vicar aproape o făcu pe Samantha să izbucnească în râs.

– Înțeleg de ce ai fi putut reprezenta o dezamăgire pentru el.

– Întocmai. Din moment ce nu am putut-o îndupleca folosindu-mă de titlul meu, de averea mea sau de farmecele mele, m-am hotărât să încerc să o câștig cu ajutorul cuvintelor mele. Timp de câteva luni, am tot făcut schimb de scrisori lungi, siropoase.

– În taină, desigur.

El înclină din cap.

– Dacă se afla că purta o corespondență cu un gentilom, în special cu unul cu o reputație ca a mea, bunul ei renume ar fi fost distrus.

– Cu toate acestea, a fost un risc pe care a fost dispusă să și-l asume, sublinie Samantha.

– De fapt, cred că amândoi ne-am bucurat de fiorul jocului. Până la urmă, ne-am fi întâlnit la vreun bal sau la vreo serată, ne-am fi șoptit câteva cuvinte politicoase, apoi ne-am fi prefăcut indiferenți. Nimeni nu avea să știe că tânjeam să o atrag în cea mai apropiată grădină scaldată de razele lunii sau în cel mai apropiat iatac pustiu și să o sărut pătimaș.

Tonul lui răgușit îi înfioră neplăcut pielea Samanthei. Deși încercă să se împotrivească tentației, îl văzu pe Gabriel trecându-și o mână prin părul auriu în timp ce străbătea un iatac întunecat. Văzu emoția așteptării care îi aprindea ochii când simțea aroma bogată de gardenie a parfumului domniței sale. Simți puterea brațelor lui în timp ce se întindea să o tragă dincolo de o perdea.

Îl auzi gemând din adâncul gâtlejului când buzele și corpurile lor se atingeau, mistuite de foamea irezistibilă a fructului interzis.

– S-ar fi zis că aveam să mă plictisesc de un asemenea flirt nevinovat. Dar scrisorile ei mă vrăjeau. Clătină din cap, părând sincer uluit. Niciodată nu îmi trecuse prin cap că mintea unei femei putea fi atât de profundă sau atât de fascinantă. Mama și surorile mele rareori se arătau interesate de ceva mai incitant decât ultimele bârfe de la Almack sau de cele mai noi tipare de rochii aduse din Paris.

Samantha își înăbuși un zâmbet.

– Trebuie să fi fost un adevărat șoc pentru tine să afli că o femeie poate avea o minte la fel de ascuțită și de pătrunzătoare ca a ta.

– Chiar a fost, mărturisi el, tonul lui mieros dându-i de înțeles că nu uitase cu totul de sarcasmul ei. După câteva luni în care această tortură delicioasă a continuat, i-am scris și am încercat să o conving să fugă la Gretna Green¹ împreună cu mine. Ea a refuzat, însă nu a fost atât de nemiloasă încât să nu îmi mai lase nici măcar o urmă de speranță. A jurat că, dacă aș fi putut dovedi că aveam vreun scop în această lume care să fi fost mai important decât următoarea mea mână câștigătoare de faro², la Brook³, vreo pasiune care să nu fi implicat caii, partidele de vânatoare sau tinerele și frumoasele balerine, ar fi acceptat să devină mireasa mea, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să îi nesocotească dorințele tatălui ei.

– Câtă mărinimie, murmură Samantha.

Gabriel se încruntă.

– Încă nu avea încredere completă în sentimentele mele. Indiferent cât de pasional îmi declaram iubirea, o parte a ei era prea dornică să creadă că eram încă un diavol de crai iresponsabil, care dobândise prin naștere tot ceea ce conta – titlul, averea, poziția

¹ Sat în sudul Scoției, renumit pentru căsătoriile încheiate între miri fugari (n.tr.)

² Joc de cărți apărut la sfârșitul secolului al XVII-lea, în Franța, asemănător pokerului (n.tr.)

³ Brook's este unul dintre cele mai vechi cluburi londoneze destinate domnilor, situat pe St. James's Street. (n.tr.)

socială. Ridică o sprânceană, râzând de el însuși, întinzându-și cicatricea. Până și înfățișarea mea arătoasă.

Stomacul Samantha începea să se revolte.

– Așa că te-ai decis să îi dovedești că se înșela.

El înclină din cap.

– M-am înrolat în Flota Regală.

– De ce în flotă? Tatăl tău ar fi putut să îți cumpere un post de prestigiu în armată.

– Și ce ar fi dovedit asta? Că, de fapt, avea dreptate în privința mea? Că eram incapabil să obțin ceva prin propriile merite, propriile aptitudini? Dacă aceasta ar fi fost intenția mea, aș fi putut să mă înrolez în poliție și să fac, pur și simplu, pe eroul. Nimic nu se compară cu o bucată scrobită de stofă și o fărâmă sclipitoare de metal pe umerii unui bărbat, pentru a suci mințile unei doamne.

Samantha îl văzu plimbându-se cu pași mari printr-o sală de bal aglomerată, cu pălăria împodobită cu o pană la subraț, părul arămiu strălucindu-i în lumina candelabrelor. Ținuta lui elegantă le-ar fi făcut pe toate tinerele nemăritate să roșească și să se hlizească în spatele evantaielor.

– Dar tu știai că mințile domniței tale nu puteau fi sucite cu ușurință, se aventură ea.

– Cum nici inima nu îi putea fi cucerită atât de ușor. Așa că m-am înrolat sub comanda lui Nelson, încrezător că, atunci când aveam să mă întorc de pe mare, ar fi fost pregătită să îmi devină soție. Știind că urma să fim despărțiți timp de câteva luni, i-am trimis o ultimă scrisoare, implorând-o să mă aștepte. Făgăduindu-i că eram hotărât să devin bărbatul – și eroul – pe care îl merita. Încercă să zâmbească strâmb. Așa se termină Actul Întâi. Chiar nu are nici un rost să continui, nu-i așa? Cunoști deja sfârșitul.

– Ai mai văzut-o vreodată?

– Nu, răspunse el, fără nici o urmă de ironie. Dar ea m-a văzut pe mine. După ce am fost adus înapoi în Londra, a venit la spital. Nu știu cât timp am stat acolo. Zilele și nopțile mi se păreau la fel de nesfârșite și la fel de greu de deosebit. Își atinse cicatricea cu un deget. Trebuie să fi arătat ca un monstru, cu ochii mei lipsiți de vedere și cu fața mea pocită. Mă îndoiesc că și-a dat

seama că eram conștient. Nu aveam încă puterea de a vorbi. Cu toate acestea, i-am putut simți parfumul, ca o adiere cerească în duhoarea de iad a camforului și a mădularelor putrezinde.

– Ce-a făcut? șopti Samantha.

Gabriel își duse o mână la inimă.

– Dacă piesa ar fi fost ticluită de un dramaturg mai sentimental, s-ar fi aruncat, fără îndoială, la pieptul meu, jurându-mi iubire eternă. În realitate, pur și simplu a fugit. Știi, nici măcar nu era nevoie. Date fiind împrejurările, nici nu m-aș fi așteptat să își onoreze obligația față de mine.

– Obligația? repetă Samantha, luptându-se să își ascundă furia. Eu credeam că o logodnă înseamnă o promisiune între doi oameni care se iubesc.

El râse fără haz.

– Atunci, ești mult mai naivă decât am fost eu. Din moment ce logodna noastră era secretă, a fost cel puțin cruțată de umilința și de scandalul oprobriului public.

– Ce noroc pe capul ei!

Ochii lui Gabriel priviră în gol, ca și cum trecutul ar fi fost, cumva, mai clar pentru ei decât prezentul.

– Câteodată mă întreb dacă am cunoscut-o vreodată cu adevărat. Poate că a fost numai o plăsmuire a imaginației mele. O persoană pe care am creat-o dintr-o întorsătură măiastră de condei și din iluzia unui sărut furat – visul meu despre femeia desăvârșită.

– Era frumoasă, presupun? întrebă Samantha, știind deja răspunsul.

Cu toate că bărbia lui Gabriel se încordă, vocea i se împlânzi.

– Minunată. Părul ei era auriu ca mierea topită, ochii ei aveau culoarea oceanului sub cerul de vară, iar pielea îi era catifelată precum...

Uitându-se cu atenție la propriile mâini crăpate, Samantha își drese vocea. Nu prea avea dispoziția necesară pentru a sta și a-l asculta cum elogia niște calități pe care ea nu le avea.

– Și ce s-a ales de acest model de virtute?

– Bănuiesc că s-a întors în sânul familiei ei, în Middlesex, unde se va căsători probabil cu vreun moșier local și se va retrage

pe vreun domeniu de la țară, pentru a crește o droaie de plozi pragmatici, hrăniți cu terci de ovăz.

Însă nici unul dintre ei nu ar fi avut chipul unuia dintre îngerii lui Rafael sau ochi verzi ca spuma mării, umbriți de gene aurii. Pentru asta, Samantha aproape că o putea compătimii.

Aproape.

– A fost o proastă.

– Scuză-mă? Gabriel ridică o sprânceană, evident luat prin surprindere de afirmația ei răspicată.

– Fata a fost o proastă, repetă Samantha cu și mai multă convingere. Iar tu ești un prost încă și mai mare pentru că îți pierzi vremea tânjind după o creatură frivolă, căreia probabil că î-a păsat mai mult de rochiile ei drăguțe de bal și de plimbările cu trăsura prin parc decât de tine. Ridicându-se, Samantha se duse lângă el și îl lovi cu scrisorile peste dosul palmei. Dacă nu vrei să mai dea și altcineva peste comorile tale sentimentale, îți propun să dormi cu ele sub pernă.

Gabriel nu făcu nici o mișcare pentru a lua scrisorile. Pur și simplu își aținti privirea drept înainte, cu bărbia încordată. Nările îi fremătară, dar ea nu ar fi putut spune dacă din cauza mâniei sau pentru a inspira cu nesaț aroma bogată, florală, care se ridica din hârtiile parfumate. Tocmai începea să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe, când el împinse brusc scrisorile.

– Poate că ai dreptate, domnișoară Wickersham. La urma urmei, scrisorile nu îi sunt de nici un folos unui orb. De ce nu le iei tu?

Samantha sări ca arsă.

– *Eu?* Ce naiba se presupune că ar trebui să fac eu cu ele?

Gabriel se ridică, dominând-o în înălțime.

– Ce-mi pasă? Aruncă-le la gunoi sau dă-le foc, dacă vrei. Doar ia-le – un zâmbet trist îi apărui în colțul buzelor înainte de a încheia blând – din fața mea.

Samantha se așeză pe marginea patului ei, îmbrăcată cu cămașa de noapte simplă, din bumbac, coborându-și privirea asupra teancului de scrisori pe care îl ținea în mâini. Dincolo de fereastra ei, noaptea devenise neagră ca smoala. Ploaia biciuia geamurile,

ca și când vântul ar fi ajutat-o să îi pedepsească pe toți cei care îi sfidau atingerea. În ciuda flăcărilor jucăușe care trosneau în șemineu, Samantha încă simțea frigul până în măduva oaselor.

Degetele ei se jucară cu capetele zdrențuite ale panglicii care lega scrisorile. Gabriel o însărcinase să scape de ele. Ar fi fost greșit să îi trădeze încrederea.

Trase ușor de panglică. Mătasea se desprinse, revărsându-i scrisorile în poală. Scoțându-și ochelarii, o deschise pe cea de deasupra, mâinile tremurându-i. Scrisul îndelung exersat al unei femei umplea pergamentul. Scrisoarea era datată 20 septembrie 1804, adică aproape cu un an înainte de Trafalgar. În pofida eleganței lor înflorite, cuvintele aveau o curbă hotărâtă.

Scumpul meu Lord Sheffield,

În ultima dumneavoastră misivă impertinentă pretindeți că mă iubiți pentru „buzele mele dulci” și „ochii albaștri-cenușii”. Totuși, mă văd obligată să întreb: „Mă veți mai iubi când aceste buze vor fi încrețite nu de pasiune, ci de vârstă? Mă veți mai iubi când ochii mi se vor încețoșa, dar sentimentele mele pentru dumneavoastră vor rămâne neschimbate?”

Aproape că vă pot auzi chicotind în timp ce vă plimbați prin casa dumneavoastră de la oraș, împărțindu-le ordine servitorilor dumneavoastră în acea manieră arogantă pe care o găsesc deopotrivă insuportabilă și irezistibilă. Fără îndoială, vă veți irosi seara formulând un răspuns spiritual, menit atât să mă farmece, cât și să mă dezarmeze.

Păstrați această scrisoare aproape de inima dumneavoastră, domnul meu, așa cum dumneavoastră vă aflați întotdeauna aproape de a mea.

A dumneavoastră,

Domnișoara Cecily March

Cecily nu se putuse abține să nu își scrie numele cu o înfloritură care îi dădea în vileag tinerețea. Samantha mototoli scrisoarea în pumn. Nu simțea nici un dram de milă pentru fată, numai dispreț. Promisiunile ei deșarte avuseseră un preț mult prea mare.

Nu era cu nimic mai presus decât o demoazelă medievală care își lega voalul de mătase de brațul unui cavaler înainte de a-l trimite în luptă, pentru a-și înfrunta moartea.

Strângând scrisorile, Samantha se ridică și se îndreptă spre șemineu. Nu își dorea nimic altceva decât să le prefacă în scrum, așa cum meritau, să pretindă că acea fată fără minte, arogantă, nu existase niciodată. Dar când se pregătea să le arunce în flăcările mistuitoare, ceva îi opri mâna.

Se gândi la lunile lungi în care Gabriel le protejase, la pasiunea cu care le ferise de privirea ei indiscretă, la foamea neostoită din expresia lui când le inspirase aroma. Era ca și cum, dacă le-ar fi distrus, ar fi știrbit sacrificiul pe care el îl făcuse pentru a câștiga inima celei ce le scrisese.

Se întoarse pentru a cerceta cu privirea mica încăpere. Nu își despachetase în întregime cufărul după accidentul lui Gabriel, fiindu-i mai ușor să îl lase așa cum era decât să înghesuie tot conținutul acestuia în dulapul impozant din colț. Îngenunchind lângă cufărul îmbrăcat în piele, prinse la loc scrisorile cu panglica și le legă cu un nod lejer. Le îndesă în cufăr, împingându-le atât de adânc înăuntru încât nimeni nu avea cum să mai dea peste ele vreodată.

Capitolul 8

Draga mea Cecily, mi se pare foarte greu de crezut că mama ta nu i s-a adresat tatălui tău cu numele lui de botez decât după ce i-a născut cinci copii...

În dimineața următoare, când Samantha intră în dormitorul lui Gabriel, îl găsi așezat la măsuța de toaletă, ținând un brici ascuțit în dreptul gâtului.

De data asta, ei îi sări inima din loc.

– Nu face asta, milord! Te voi lăsa să cobori din pat astăzi. Promit că așa voi face.

Gabriel se întoarse în direcția vocii ei, fluturând încă briciul.

– Știi care este unul dintre principalele avantaje de a fi orb? o întrebă el vesel. Nu mai ai nevoie de oglindă pentru a te bărbieri.

Poate că nu avea nevoie de oglindă, însă acest lucru nu împiedica suprafața lucioasă de deasupra măsuței de toaletă să îi reflecte într-un fel minunat chipul. Ca de obicei, nu se deranjase să își încheie butonii de la cămașă. Pânza de culoarea fildeșului îi atârna deschisă pe umeri, descoperindu-i o porțiune generoasă din pieptul poleit și din abdomenul musculos.

Samantha traversă în grabă camera și își puse mâna mică peste mâna lui mare, oprind briciul înainte de a și-l putea ridica iarăși la bărbie.

– Dă-mi-l mie, înainte să îți tai gâtul. Din nou.

El refuză să își slăbească strânsoarea.

– Și de ce așa crede că tu ai putea fi mai puțin tentată să faci onorurile în locul meu?

– Dacă îți tai gâtul, tatăl tău mi-ar putea tăia salariul.

– Ori ar putea să și-l dubleze.

Ea trase până când Gabriel, fără tragere de inimă, îi înmână briciul cu mâner de perle.

Desfăcându-i bandajul cu blândețe, Samantha folosi o perie asemănătoare pentru a împrăști săpunul de bărbierit cu miros de ienupăr peste barba lui crescută de trei zile. Sub atingerea ei experimentată, lama alunecă ușor peste firele aurii, descoperind bărbia puternică de dedesubt. Pielea lui era netedă, totuși aspră, cu totul diferită de a ei. Pentru a putea ajunge la locul de sub ureche, se văzu obligată să se aplece deasupra lui. Sânul ei îi atinse ușor umărul.

– De unde acest interes brusc pentru bărbierit? îl întrebă ea, păstrându-și tonul nepăsător al vocii pentru a ascunde faptul că, dintr-odată, î se tăiasse respirația. Nutrești cumva ambiția secretă de a deveni următorul Beau Brummell¹?

– Beckwith tocmai mi-a adus o veste de la tata. Echipa de medici pe care i-a angajat s-a întors din Europa. Vor să mă întâlnească în această după-amiază.

¹ George Bryan „Beau” Brummell (1778–1840) a fost o figură reprezentativă a Regatului Angliei, arbitru al eleganței masculine. (n.tr.)

Chipul lui expresiv deveni imobil. Încercând să îl ajute să își mascheze speranța, Samantha înșfăcă un prosop și îi șterse picăturile rătăcite de săpun pentru bărbierit de pe față.

– Dacă nu îi poți cuceri cu înfățișarea ta chipeșă, poate că îi vei putea ferma, așa cum ai făcut și cu mine, cu ospitalitatea ta și cu manierele rafinate.

– Dă-mi-l mie! bombăni Gabriel când ea îl frecă apăsat pe gură și pe nas. Ce încerci să faci? Să mă sufoci?

Tocmai când ea se apleca spre el, el întinse o mână peste umăr. Dar, în loc să apuce prosopul, mâna lui îi strânse ușor frâgezi-meza sânelui.

Auzind cum respirația Samanthei se transformase într-un scâncet surprins, Gabriel îngheță. Dar valul de fierbințeală copleșitoare care începuse să i se scurgă din inimă spre măruntaie îl dezgheță repede. Deși nu ar fi crezut că era posibil, putu simți cum o roșeață școlărească îi aprindea chipul.

Mângâiase sâni mult mai generoși la viața lui, dar nici unul care să i se fi potrivit atât de bine în palmă. Degetele i se strânseseră în jurul moliciunii de catifea a acestuia ca și cum ar fi fost turnate acolo. Chiar dacă nu îndrăznise să miște nici măcar unul dintre acele degete, îi simți sfârscul întărindu-i se în palmă prin materialul subțire al corsajului ei.

– Vai de mine, spuse el încet. Nu este prosopul, nu-i așa?

Ea înghiți cu zgomot, vocea ei aspră auzindu-se dintr-odată foarte aproape de urechea lui.

– Nu, milord. Mă tem că nu este.

El nu avea nici cea mai vagă idee cât timp ar mai fi putut sta așa, dacă Beckwith nu ar fi intrat mormăind pe ușă.

– Nu eram sigur ce cămașă doriți, milord, zise el cu vocea înăbușită de ceea ce Gabriel bănuia că era o grămadă de cămași puse una peste alta, așa că am pus-o pe Meg să le spele pe toate.

Pe când pașii apăsați ai majordomului traversau podeaua, îndreptându-se spre budoar, Gabriel și Samantha săriră în lături, de parcă fuseseră prinși *in flagrante delicto*.

– Foarte bine, Beckwith, spuse Gabriel, trântind pe podea câteva obiecte zăngănitore în timp ce se ridica în picioare.

Ar fi dat un deceniu din viață pentru a vedea expresia infirmiei lui în acel moment. Oare reușise, în sfârșit, să îi înfrângă

calmul? Oare culoarea îi aprinsese acei obraji catifelăți? Și, dacă așa era, oare aceea era consecința stânenelii... sau a dorinței?

O putu auzi îndepărtându-se de el, retrăgându-se spre ușă.

– Dacă îmi vei permite, milord, sunt câteva lucruri de care trebuie neapărat să mă ocup... jos, știi... așa că te las să te dezbraci... adică, să te îmbraci!

Se auziră o bufnitură înfundată, ca și când cineva s-ar fi lovit de o ușă, un „Of!” înăbușit, apoi sunetul aceleiași uși deschizându-se și închizându-se.

Beckwith ieșise din budoar de câțva timp.

– Ce ciudat, șopti majordomul.

– Ce s-a întâmplat?

– Ceva foarte straniu, milord. Nu am mai văzut-o niciodată pe domnișoara Wickersham atât de îmbujorată și tulburată. Credeți că ar putea face febră?

– Cu siguranță sper că nu, răspunse Gabriel pe un ton sumbru. Dacă mă gândesc la cât de mult timp am petrecut în compania ei, mă tem că aș putea cădea pradă aceleiași maladii.

O greșeală nevinovată.

Asta era tot ceea ce fusese. Cel puțin, asta își tot repeta Samantha în timp ce se plimba prin foaiere, așteptând ca Gabriel să își facă apariția. Medicii sosiseră din Londra cu aproape o jumătate de oră înainte și așteptau în bibliotecă să îl întâlnească. Samantha nu fusese în stare să obțină nici măcar un indiciu în legătură cu veștile pe care veniseră să le aducă din plecaciunile lor politicoase și din expresiile reținute.

O greșeală nevinovată, își repetă ea, oprindu-se brusc din mărșăluirea prin coridorul împodobit cu oglinzi. Dar nu fusese nimic nevinovat la felul în care atât respirația, cât și trupul îi scăpaseră de sub control la atingerea lui Gabriel. Nimic nevinovat la tensiunea care crescuse între ei, ca și cum aerul s-ar fi încărcat deodată cu fulgere de vară.

Auzind ecoul unor pași în spatele ei, se întoarse. Gabriel cobora scările, o mână alunecându-i cu fermitate pe balustrada strălucitoare de mahon. Dacă nu ar fi știut că era orb, nu ar fi bănuit niciodată. Mersul îi era încrezător și își ținea capul ridicat. Beckwith cobora în urma lui, radiind de mândrie.

Samanthei i se strânse inima. Sălbaticului dezlănțuit care fusese Gabriel când ajunsese ea la Fairchild Park îi luase locul un geamăn mai în vârstă și mai blazat al bărbatului din portret. Negrul sumbru al pantalonilor și al fracului contrasta perfect cu albul imaculat al cămășii, lavalierii și manșetelor. Își legase până și șuvițele rebele de păr cu o panglică de catifea. Dacă nu ar fi existat rana necruțătoare ce îi brăzda obrazul stâng, ar fi putut fi orice gentilom de la țară care cobora treptele pentru a-și întâmpina iubita.

Într-un fel ciudat, cicatricea nu făcea decât să îi accentueze frumusețea masculină, oferindu-i profunzime, pe când înainte doar contura plăcut exteriorul bărbatului.

Când auzi un suspin de surpriză în spatele ei, Samantha își dădu seama că nu era singura care fusese martora transformării lui. Câțiva dintre ceilalți servitori își ițeau capetele din alcovuri și de pe praguri, sperând să arunce o privire asupra stăpânului lor. Tânărul Phillip mersese chiar atât de departe, încât se aplecase peste galeria de la etajul al treilea. Peter apucă de coada hainei fratelui său geamăn, înainte ca acesta să se rostogolească peste balustradă în capul lui Gabriel.

Fără să știe cum ajunsese acolo, Samantha îl aștepta când ajunsese la baza scârilor.

Cu acea intuire nefirească a prezenței ei, el se opri la exact un pas distanță de a da peste ea și îi făcu o plecăciune formală.

— Bună seara, domnișoară Wickersham. Sper că înfățișarea mea vă mulțumește.

— Arătați ca un adevărat gentilom. Însuși Brummell ar fi leșinat de invidie.

Se întinse pentru a-i netezi ușor o buclă a lavalierii, înainte să realizeze cât de asemănător cu al unei soții era gestul ei. Își coborî mâna cu repeziciune. Nu era locul ei. Nici dreptul ei. Îndepărtându-se de el, spuse cu o formalitate afectată:

— Oaspeții dumneavoastră au sosit deja, milord. Vă așteaptă în bibliotecă.

Gabriel se întoarse într-un semicerc, trădând primul semn de nesiguranță. Beckwith îl prinse de cot și îl orientă spre ușa bibliotecii.

Samanthei i se păru nemaipomenit de singur, cum înainta spre necunoscut însoțit numai de speranța lui. O porni după el, însă mâna lui Beckwith se lăsă, ușor, dar ferm, pe umărul ei.

– Domnișoară Wickersham, oricât ar fi de întunecate, șopti el în timp ce Gabriel dispărea în bibliotecă, sunt unele cărări pe care un bărbat trebuie să le străbată singur.

Timpu se scurgea, măsurat de acele de alamă ale ceasului cu pendulă de la etaj. Rotirea lor grațioasă în jurul lunii pline a cadrului părea să fi incetinit până la niște spasme neregulate, potrivite numai pentru a indica trecerea deceniilor, nu a minutelor.

Ori de câte ori Samantha mai inventa câte o scuză pentru a trece prin foaier, descoperea că o jumătate de duzină de servitori se strânseseră acolo înaintea ei. Când se îndreptase spre bucătăria pentru a lua un pahar cu lapte, le găsisse pe Elsie și pe Hannah ceruind balustradele scărilor, de parcă viețile lor depindeau de acel lucru, în timp ce Millie, cocoțată pe o scară pliantă înaltă, ștergea de praf fiecare lacrimă de cristal a candelabrului, cu un pământuf din pene. Când dusesse înapoi la bucătărie paharul gol, îi găsisse pe Peter și pe Phillip pe jos, în genunchi, lustruind podeaua de marmură. Se părea că servitorii își ascuseseră speranța de Gabriel cu la fel de multă sârguință cu câtă își ascusesese și el speranța de ei. Deși își întindeau cu toții gâturile și urechile în direcția bibliotecii, nici măcar un murmur înfundat nu răzbătea dincolo de ușile groase de mahon ale acesteia.

După-amiaza târziu, nicăieri în foaier nu se mai putea vedea nici măcar un fir de praf. Podeaua de marmură scânteia, fiind atât de lucioasă din cauza lustruirilor repetate, încât Meg, spălătoreasa dolofană cu obrajii rumeni, aproape că alunecase și își frânsese gâtul. Femeia făcuse atâtea drumuri prin foaier, cu coșul plin de rufe, încât Samantha o bănuia că scotea haine curate din dulapuri pentru a le spăla.

Data următoare când Samantha trecu pe acolo, chipurile pentru a duce o carte înapoi în birou, însăși doamna Philpot își făcu apariția. Betsy tot curăța lambriurile de lângă bibliotecă de aproape o oră, frecând cu atâta putere încât, la câteva dintre plăci, stejarul de dedesubt începuse să se vadă prin poleială.

– Ce naiba crezi că faci? țipă menajera.

Samantha tresări. Dar, în loc să o certe pe tânăra slujnică pentru că dădea târcoale, doamna Philpot îi smulse numai cărpa din mână și începu să frece în direcția opusă.

— Trebuie să cureți întotdeauna în direcția în care a fost așezat lemnul, nu invers.

Samantha nu putu să nu observe că tertipul doamnei Philpot îi adusesse urechea foarte aproape de gaura cheii din ușa bibliotecii.

Pe când soarele începea să apună, Samantha și toți ceilalți servitori renunțaseră să mai pretindă că munceau. Samantha se așezase pe treapta cea mai de jos, cu ochelarii căzuți pe vârful nasului și cu bărbia sprijinită în palmă, în timp ce restul servitorilor se aliniaseră pe scaune și scări, în diferite poziții de repaus. Unii dintre ei aproape moțăiau, în timp ce alții așteptau încordați, trosnindu-și degetele și şușotind, din când în când, între ei.

Când, pe neașteptate, ușile bibliotecii se dădură în lături, toți săriră ca arși. O jumătate de duzină de bărbați înveșmântați în negru ieșiră, închizând ușa în urma lor.

Samantha se ridică, cercetându-le chipurile sumbre.

Deși cei mai mulți dintre ei avură mare grijă să îi ocolească privirea scrutătoare, un bărbat scund, cu ochi blânzi, albaștri, și mustăți atent pieptănate, se uită direct la ea și clătină din cap cu tristețe:

— Îmi pare atât de rău, șopti el.

Samantha se prăbuși la loc pe treaptă, simțindu-se ca și cum un pumn neîndurător tocmai îi scursese tot sângele din inimă. Până în acel moment, nu își dăduse seama cât de mari fuseseră și propriile ei speranțe.

Când Beckwith apăru de nicăieri, cu obrazii căzuți, pentru a-i conduce pe medici spre ieșire, ea se holbă la mahonul impenetrabil al ușilor bibliotecii.

Doamna Philpot strângea sfera din vârful pilonului ce susținea balustrada, cu degete palide. Încrederea ei de neclintit părea să se fi evaporat, fiind înlocuită de o nesiguranță aproape înduioșătoare.

— Trebuie să i se fi făcut foame. Nu ar trebui să...

— Nu, răspunse Samantha cu hotărâre, amintindu-și de avertismentul lui Beckwith cum că erau unele cărări pe care un bărbat

trebui să le străbată singur. Nu putem. Nu până când nu va fi pregătit.

După ce apusul se transformă în amurg și amurgul în întunericul de catifea al nopții calde de primăvară, Samantha ajunse să-și regrete propria rețineră. Minutele care de-abia se târăseră în timp ce Gabriel se consulta cu medicii păreau acum să zboare pe aripi negre, ca de liliac. Unul câte unul, servitorii își părăsiră posturile de veghe, făcându-se nevăzuți în bucătării sau în camerele lor de la subsol, nemaiputând să suporte liniștea asurzitoare care venea dinspre bibliotecă. Cu toate că nici unul dintre ei nu ar fi recunoscut, ar fi preferat să audă blestemele proferate de stăpânul lor, urmate de zgomotul sticlei sparte.

Samantha fu ultima care plecă, însă, după ce un Beckwith cu ochii goi îi urase noapte-bună, până și ea trebui să își recunoască înfrângerea. Curând după aceea, se trezi formând o cărare adâncă în covorul din camera ei, după atâta du-te-vino. Își îmbrăcase cămașa de noapte și își impletise părul, dar nu putuse îndura gândul de a se urca în patul ei confortabil, cu cadrul din fier vopsit în alb, în timp ce Gabriel era încă baricadat în propriul iad.

Se plimbă înainte și înapoi, încercând să își recapete cumpătul. Cu siguranță, tatăl lui Gabriel trebuia să fi cunoscut rezultatul cercetării lui. Oare de ce bărbatul nu își însoțise prețioasa echipă de medici? Prezența lui ar fi putut îndulci lovitura mortală pe care aceștia veniseră să o dea.

Și ce putea spune despre mama lui Gabriel? Desigur, neglijența ei era și mai condamnabilă. Ce fel de femeie și-ar fi abandonat singurul fiu la mila servitorilor și a străinilor?

Privirea Samanthei căzu pe cufărul din colț, unde îndesase scrisorile fostei lui logodnice. Într-un mic ungher tănuț al inimii lui, oare Gabriel nutrise speranța că dragostea lui pierdută i-ar fi putut fi redată împreună cu vederea pierdută? Oare jelea și moartea acelui vis?

Ceasul de la etajul de dedesubt începu să bată. Samantha se sprijini de ușă, numărând unul câte unul dangătele jalnice, până ajunse la doisprezece.

Dacă Beckwith se înșelase? Dacă existau unele cărări atât de întunecate și de periculoase încât nu ar fi putut fi străbătute fără o mână de ajutor? Chiar dacă era numai mâna unui străin.

Cu mâinile tremurându-i, Samantha apucă sfeșnicul din cositor și se strecură afară din cameră. Ajunsese la jumătatea scărilor când își dădu seama că uitase să își pună ochelarii. Lumânarea ei desenă umbre pâlپătoare pe pereți în timp ce se furișea prin foaier. Tăcerea era și mai apăsătoare decât întunericul. Acea nu era liniștea plăcută dintr-o casă care se odihnea. Era liniștea sufocantă a unei case care își ținea răsuflarea într-o așteptare încordată. Nu era vorba atât despre absența oricărui sunet, cât despre prezența fricii.

Ușile bibliotecii erau încă închise. Samantha își strânse degetele în jurul clanței, aproape așteptându-se să fie încuiate. Însă ușa se deschise cu ușurință sub atingerea ei.

Mintea îi fu asaltată de o grămadă amețitoare de impresii abia formate: trosnetele întrerupte ale flăcărilor care se stingeau în semineu; paharul gol de lângă sticla aproape goală de whisky scoțian, de pe marginea biroului; hârtiile împrăștiate pe podea, ca și când cineva le-ar fi aruncat într-un acces de furie.

Însă toate acele impresii fură alungate de imaginea lui Gabriel prăbușit pe scaunul din spatele biroului, cu un pistol în mână.

Capitolul 9

Draga mea Cecily, mă îndoiesc că îmi va trebui un deceniu pentru a-mi culege numele de pe buzele tale. Zece minute cu tine, singuri sub clar de lună, ar trebui să ajungă...

– Obișnuiam să mă laud în fața tuturor prietenilor mei că puteam încărca un pistol cu ochii închiși. Cred că aveam dreptate, vorbi rar și apăsat Gabriel, în timp ce scutura un săculeț din piele la gura armei.

Deși în sticla de whisky de lângă cotul lui rămăseseră mai puțin de trei degete de băutură, mâinile îi erau atât de sigure încât nu irosi nici măcar un fir de praf de pușcă.

În timp ce folosea o tijă subțire de fier pentru a presa încărcătura, Samantha își dădu seama că era vrăjită de acele mâini – de grația lor, de îndemânarea lor, de mișcarea lor calculată. Un fior copleșitor de dorință o străpunse când și le închipui mișcându-se pe pielea unei femei.

Pielea ei.

Alungându-le farmecul seducător, traversă camera și se opri drept în fața biroului.

– Nu știu cum să spun asta, milord, însă nu crezi că un pistol încărcat, în mâinile unui orb, poate fi puțin cam prea periculos?

– Asta este și scopul, nu-i așa?

Se lăsă pe spate în scaun, degetul lui mare alunecând peste coșul dublu al pistolului încărcat și armat.

În ciuda poziției lui destinse și a tonului laconic, Samantha putu simți tensiunea ce îi încorda fiecare mușchi. Nu mai căuta să arate ca un gentilom perfect. Haina îi era aruncată nepăsător peste un bust din apropiere, în timp ce lavaliera îi atârna, cu nodul desfăcut, la gâtul statuar. Șuvițe de păr blond-arămiu îi scăpaseră din coadă. O strălucire febrilă îi aprindea ochii lipsiți de vedere.

– Să înțeleg că veștile pe care le-ai primit nu au fost pe placul tău? Începu ea, așezându-se cu mare grijă pe cel mai apropiat scaun.

El își întoarse capul pentru a-i urmări mișcarea, ținând atent țeava pistolului departe de ea.

– Să spunem numai că nu au fost tocmai cele pe care le așteptam.

Ea se strădui să își păstreze tonul lejer, conversațional.

– Când primești vești proaste, nu se obișnuiește să îl împuști pe mesager, nu pe tine însuși?

– Nu aveam decât un glonț la dispoziție. Nu m-am putut hotărî pe care doctor să-l împușc.

– Nu ți-au lăsat nici urmă de speranță?

El clătină din cap.

– Nici măcar o fărâamnă. Oh, unul dintre ei – un oarecare doctor Gilby, cred – a îndrugat niște baliverne despre sângele care se coagulează în spatele ochilor după o lovitură asemănătoare celei pe care am suferit-o eu. Se pare că a fost un caz în Germania la care vederea a revenit după ce sângele a fost absorbit. Dar de îndată ce colegii lui l-au făcut să tacă, pentru că era un prost, până și el a trebuit să recunoască că nu a existat niciodată vreo vindecare spontană după șase luni.

Samantha avu puternica impresie că acel Gilby era medicul cu ochi blânzi care îi oferise condoleanțele sale sincere.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea șoptit.

– Nu am nevoie de mila ta, domnișoară Wickersham.

La auzul tonului lui aspru, ea înțepeni.

– Ai dreptate, bineînțeles. Presupun că îți plângi de milă destul de bine și singur.

Pentru o fracțiune de secundă, colțul buzelor lui Gabriel se arcui, de parcă ar fi vrut să zâmbească. Lăsă ușor pistolul pe suprafața din piele a biroului. Deși îl privi insistent, Samantha nu îndrăzni să facă nici o mișcare pentru a-l lua. Chiar și fiind pe jumătate beat și fără să beneficieze de vedere, reflexele lui probabil încă erau de două ori mai rapide decât ale ei.

Bâjbâi după sticla de whisky, scurgând ceea ce mai rămăsese din ea în pahar, apoi înălță paharul într-un toast batjocoritor.

– Pentru Soartă, o amantă nestatornică, al cărei simț al dreptății este depășit numai de simțul umorului.

– Dreptate? repetă Samantha, zăpăcită cu totul. Doar nu crezi că ai meritat să îți pierzi vederea! Pentru ce? Pentru a-ți demonstra că ești un erou?

Gabriel trânti paharul pe masă, stropind cu whisky peste buza acestuia.

– Nu sunt nici un nenorocit de erou!

– Ba sigur că ești!

Nu îi fu greu Samanthei să recite ceea ce știa, din relatările re-luate cu atâta sârg în *The Times* și în *Gazette*, despre evenimentele care conduseseră la rănirea lui.

– Ai fost primul care l-a zărit pe pușcaș în postul de veghe de pe catargul *Redutabilei*. Când ai văzut că îl țintea pe Nelson,

ai strigat, avertizându-l, apoi ai pornit să traversezi puntea, îndreptându-te spre amiral, riscându-ți viața.

– Dar nu am reușit, nu-i așa? Gabriel își duse paharul la gură, dând pe gât whisky-ul dintr-o singură înghițitură. Și nici el.

– Doar pentru că ai fost pus la pământ de o bucată de schijă rătăcită, înainte de a ajunge la el.

Gabriel rămase tăcut timp îndelungat. Apoi întrebă încet:

– Știi care a fost ultimul lucru pe care l-am văzut pe când zăceam acolo, pe punte, încercându-mă cu duhoarea propriului meu sânge? Am văzut glonțul trecând prin umărul amiralului. Am văzut uimirea de pe chipul aceluia mare om când se chircea pe punte, în agonie. Apoi totul a devenit roșu, apoi negru.

– Nu a fost ca și cum tu ai apăsât pe trăgaciul care l-a ucis. Samantha se aplecă în față pe scaun, vocea ei fiind joasă și înflăcărată. Și ați câștigat bătălia. Datorită curajului lui Nelson și a sacrificiilor făcute de bărbați asemeni ție, francezii au fost înfrânți. Poate că încă încearcă să își revendice din pământul nostru, însă i-ați învățat cine va fi pentru totdeauna stăpâna mărilor.

– Atunci, presupun că ar trebui să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi s-a permis să fac un asemenea sacrificiu. Gândește-te numai cât de norocos a fost Nelson! Își pierduse deja un braț și un ochi în numele regelui și al țării sale, și totuși s-a putut bucura de privilegiul de a-și pierde și viața.

Gabriel își lăsă capul pe spate, hohotind de râs ca un copil, semănând atât de mult cu bărbatul din portret încât inima Samanthei își încetini bătăile.

– Mă uimești din nou, domnișoară Wickersham! Cine și-ar fi imaginat că, sub acel piept de piatră al tău, bate în realitate inima unei romantice?

Ea își mușcă buza, fiind tentată să îi aducă aminte că nu păruse să îi găsească pieptul cătuși de puțin tare ca piatra când degetele i se strânseseră posesiv în jurul moliciunii acestuia.

– Îndrăznești să mă acuzi *pe mine* de sentimentalism? Nu eu am îngrămădit scrisori vechi de dragoste în sertarul măsuței mele de toaletă, nu-i așa?

– Touché, murmură el, veselie dispărându-i.

Mâna lui strânse iarăși pistolul, explorându-i contururile licioase, dezmierdându-l ca un amant. Când vorbi din nou, vocea îi răsună joasă și lipsită de orice urmă de batjocură.

– Ce ai vrea să fac? Știi la fel de bine ca și mine că un orb nu își are locul în societatea noastră, numai dacă nu cerșește la vreun colț de stradă sau dacă nu este închis în vreun azil de nebuni. Nu voi fi niciodată nimic mai mult decât o povară și un subiect de compătimire pentru familia mea și pentru oricine altcineva suficient de lipsit de noroc încât să mă iubească.

Samantha se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se cuprinsă de un calm straniu.

– Atunci, ce-ar fi să te împuști și să termini cu toate? Când vei fi terminat, voi suna după doamna Philpot, să curețe mizeria.

Atât bărbia lui Gabriel, cât și mâna care îi strângea pistolul, se încleștară.

– Hai! Termină odată, îi ceru ea, vocea ei devenind mai puternică și mai înflăcărată. Însă îți pot făgădui că singurul care te compătimizește ești tu însuși. Sunt unii bărbați care încă nu s-au întors acasă din acest război. Și unii dintre ei nu o vor face niciodată. Alții și-au pierdut ambele brațe și picioare. Stau și cerșesc prin șanțuri, cu uniformele și mândria făcute zdrențe. Sunt batjocoriți, călcați în picioare și singura speranță pe care o mai au este ca vreun străin cu un dram de milă creștinească în suflet să le arunce o jumătate de bănuț în cămile de tinichea. Între timp, tu stai aici, îmbufnat, înconjurat de lux, fiecare moft fiindu-ți satisfăcut de servitori care încă se uită la tine de parcă ai fi soarele lor. Samantha se ridică, recunoscătoare că el nu îi putea vedea lacrimile jucându-i în ochi. Ai avut dreptate, milord. Acei bărbați sunt eroii, nu tu. Tu nu ești nimic altceva decât un fricos – un laș vrednic de milă, căruia îi este teamă să moară, dar încă și mai teamă să trăiască în continuare!

Aproape se aștepta ca el să ia pistolul și să o împuște. Nu se aștepta să se ridice și să înceapă să înconjoare biroul. Chiar dacă pașii îi erau la fel de siguri pe cât îi fuseseră și mâinile, băutura îi făcuse mersul să pară și mai țațoș. Ea crezuse că prădătorul pe care îl întâlnește în prima ei zi la Fairchild Park dispăruse, însă acum își dădea seama că fusese numai adormit în spatele

pleoapelor grele ale lui Gabriel, pândind momentul prielnic când avea să simtă iarăși mirosul prăzii sale.

Nările îi fremătară când se întinse după ea. Deși i-ar fi putut scăpa cu ușurință, ceva de pe chîpul lui o opri. O apucă de umeri și o trase spre el, strângând-o puternic.

– Nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine, nu-i așa, draga mea domnișoară Wickersham? Inima ei aproape se opri înainte ca el să continue. Nu ai ales această vocație datorită compasiunii coplesitoare pentru aproapele tău. Ai pierdut pe cineva în război, nu-i așa? Cine era? Tatăl tău? Fratele tău? Pe măsură ce își înclina capul, căldura cu aromă de whisky a respirației lui îi mângâia fața, făcând-o să se simtă la fel de ametită de băutura și de nesăbuită ca și el. *Iubitul* tău?

Venind de pe buzele lui minunat sculptate, cuvântul sună totodată ironic și atrăgător.

– Să spunem numai că nu ești singurul care își ispășește păcatele.

Râsul lui îi ironiza pe amândoi.

– Ce poate ști un model de virtute ca tine despre păcat?

– Mai multe decât îți dai seama, șopti ea, întorcându-și fața de la el.

Nasul lui se atinse ușor de obrazul ei catifelat, cu toate că ea nu putea spune dacă fusese întâmplător sau intenționat. Fără ochelarii care să o protejeze, se simți dureros de vulnerabilă.

– Cauți să mă convingi să continui să trăiesc, totuși nu îmi oferi nici măcar un singur motiv pentru care aș face-o. O scutură, strânsoarea fiindu-i la fel de neînduplecată ca și vocea. Poți face asta, domnișoară Wickersham? Îmi poți da un motiv să trăiesc?

Samantha nu știa dacă putea sau nu. Dar când își întoarse capul pentru a-i răspunde, gurile lor se loviră una de alta. Apoi el se trezi sărutând-o, acoperindu-i gura cu a lui, dezmiertându-i buzele cu căldura de miere a limbii lui până când acestea se deschiseră cu un zgomot ușor, care era pe jumătate un geamăt, pe jumătate un suspin. Mult prea dornic să îi accepte predarea, o lipi cu putere de el, făcând-o să se piardă în gustul de whisky, de plăcere și de primejdie.

Ochii ei se închiseră, aducându-i pe cei doi pe picior de egalitate. În îmbrățișarea seducătoare a întunericului, nu se putea sprijini decât pe brațele lui, nu putea fi încălzită decât de căldura gurii lui, numai melodia răgușită a geamătului lui îi putea face simțurile să danseze. În timp ce limba lui îi asalta cu duritate frăgezimea gurii, Samantha își simți pulsul bubuindu-i în urechi, stingându-i fiecare bătaie a inimii, fiecare moment trăit, fiecare regret. Brațele lui îi alunecară de pe umeri pe spate, lipind-o de el până când sânii i se striviră de pieptul lui tare ca un zid. Își încolăci un braț în jurul gâtului său, străduindu-se să răspundă chemării flămânde a gurii lui apăsate peste a ei.

Oare cum ar fi putut să îl salveze, când nu se putea salva nici măcar pe ea însăși?

Simți cum se prăbușea în întuneric odată cu el, mult prea dornică să îi cedeze atât voința, cât și sufletul. Poate că el pretinsese să curteze moartea, însă numai viața își croia drum între ei. Viața era în dansul străvechi de împreunare a limbilor lor. Viața era în frământarea irezistibilă a măruntaielor ei și în durerea delicioasă dintre coapsele ei. Viața împungea în pântecul ei moale prin bumbacul subțire al cămășii ei de noapte.

- Doamne, Dumnezeu! exclamă el, smulgându-se din îmbrățișarea ei.

Lipsită de sprijinul lui, Samantha trebui să se prindă cu mâinile de biroul din spatele ei pentru a nu cădea. Deschizându-și ochii, se luptă împotriva nevoii de a și-i proteja cu palma. După ce se pierduse în umbrele desfătătoare ale sărutului lui Gabriel, până și lumina slabă a flăcărilor i se părea, dintr-odată, prea puternică.

Chinuindu-se să își recapete răsuflarea, se întoarse și îl urmări pe Gabriel băjbăind în jurul biroului pentru a se întoarce la locul lui. Mâinile nu îi mai erau sigure. Răsturnară o călimară cu cerneală și azvârliră pe podea un cuțit cu mâner de alamă pentru deschiderea scrisorilor, înainte de a apuca, în sfârșit, pistolul. În timp ce el ridica arma, cu o expresie la fel de hotărâtă cum o știa ea dintotdeauna, un țipăt neajutorat se opri în gâtulejul Samanthei.

Însă el se întinse, pur și simplu, peste birou, către ea. Pipăind pentru a-i găsi mâna, îi așează pistolul în palmă.

– Du-te, îi porunci el printre dinții încleștați, strângându-i degetele în jurul armei.

Cum ea șovăi, o împinse spre ușă, vocea ridicându-i-se până i se transformă într-un urlet.

– Du-te acum! Lasă-mă!

Aruncând o ultimă privire îndurerată peste umăr, Samantha ascunse pistolul în pliurile cămășii de noapte și îl părăsi.

Capitolul 10

Draga mea Cecily, dacă ai decis deja care dintre virtuțile mele te intrigă cel mai mult – timiditatea sau umilința...

Când Samantha auzi o pocnitură înfundată, se ridică în capul oaselor în patul ei, îngrozită că ar fi putut fi explozia îndepărtată a unui pistol.

– Domnișoară Wickersham? V-ați trezit?

Imediat ce Beckwith încetă să mai bată la ușă, ea își duse o mână la piept, încercând să își liniștească bătăile inimii. Aruncând o privire cufărului din colț, își aminti că pistolul lui Gabriel era acum adânc îngropat în interiorul acestuia, lângă teancul lui de scrisori.

Aruncă păturile de pe ea și coborî din pat, punându-și ochelarii la ochii împăienjeniți. După ce Gabriel o izgonise, își petrecuse restul nopții prinsă într-un labirint de remușcări, convinsă că fusese o proastă pentru că îl lăsase singur în acea stare. Se cufundase, în sfârșit, într-un somn fără vise de-abia înainte de ivirea zorilor, victima unei epuizări totale.

Îmbrăcându-și halatul, deschise numai puțin ușă.

Cu toate că Beckwith arăta de parcă și el petrecuse o noapte fără odihnă, ochii înroșiți îi străluceau de bună dispoziție.

– Iertați-mă dacă vă deranjez, domnișoară, dar stăpânul dorește să vă întâlnească în bibliotecă. Când doriți, desigur.

Samantha ridică o sprânceană, neîncrezătoare. Cu siguranță, dorințele ei nu îl preocupaseră pe Gabriel niciodată înainte.

– Prea bine, Beckwith. Spune-i că voi coborî în scurt timp.

Se spală și se îmbracă cu mai multă grijă decât de obicei, scotocind prin garderoba ei restrânsă după ceva ce să nu fi fost cenușiu, negru sau cafeniu. Până la urmă, se văzu nevoită să se oprească la o rochie de zi cu talie înaltă, croită dintr-o catifea de un albastru sumbru. Își trecu cu mîgălă o panglică asortată prin impletitura strânsă a cocului. Până când nu se surprinse aplecându-se pentru a se privi în oglinda măsuței de toaletă în timp ce își răsucea o șuviță rebelă de păr în jurul degetului, nu își dădu seama cât de ridicol se purta. La urma urmei, Gabriel nu i-ar fi putut aprecia eforturile.

Clătinând din cap la propria imagine reflectată în oglindă, se grăbi spre ușă. Numai ca să dea o fugă înapoi la măsuța de toaletă, cinci secunde mai târziu, pentru a-și aplica câte puțină esență de lămâie și verbină în spatele fiecărei urechi și în scobitura gâtului.

Samantha șovăi în fața ușii bibliotecii, simțind o frământare foarte stranie în stomac. Îi trebui un minut pentru a recunoaște emoția necunoscută ca fiind timiditate. Era ridicolă, își spuse ea. Ea și Gabriel schimbaseră un sărut învăluit în aburii băuturii, nimic mai mult. Nu era ca și cum, de fiecare dată când s-ar fi uitat la gura lui, și-ar fi amintit cum o simțise peste a ei – felul poruncitor în care buzele lui se potrviseră peste ale ei, căldura ameteitoare a limbii lui explorându-i...

Ceasul de la etaj începu să bată ora zece, smulgând-o din visare. Netezindu-și fusta, Samantha bătu cu putere în ușă.

– Intră.

Supunându-se ordinului scurt, deschise ușa și îl găsi pe Gabriel stând în spatele biroului, așa cum stătuse cu o noapte în urmă. Însă, de această dată, nu se zăreau pe niciieri nici un pahar gol, nici o sticlă de whisky și, din fericire, nici o armă mai periculoasă decât un deschizător de scrisori.

– Bună dimineața, milord, salută ea, strecurându-se în cameră. Sunt fericită să văd că ești încă printre cei vii.

Gabriel își trecu dosul palmei peste frunte.

– Mă rog lui Dumnezeu să nu mai fiu. Măcar atunci ar înceta acest zgomot infernal din capul meu.

La o cercetare mai atentă, observă că nu ieșise nevătămat din întâmplările nopții. Deși se schimbase cu haine curate, o barbă de un auriu închis îi umbrea bărbia. Pielea din jurul cicatricei îi părea umflată și albă, iar umbrele de sub ochi – mai adânci decât de obicei.

Grația de care fusese stăpânit pentru o scurtă perioadă noaptea trecută dispăruse, lăsând în locul ei o ținută rigidă, care părea să fie cauzată mai puțin de etichetă și mai mult de disconfortul evident pe care îl simțea ori de câte ori mișca din cap.

– Te rog să iei loc. În timp ce ea se așeza, el spuse: Îmi cer scuze pentru că te-am chemat atât de brusc. Îmi dau seama că trebuie să te fi întrerupt de la strânsul bagajelor.

Nedumerită, ea deschise gura, dar, înainte să poată scoate vreun sunet, el continuă, degetele lui lungi jucându-se cu mânerul de alamă al deschizătorului de scrisori.

– Nu te pot învinui pentru că pleci, desigur. Comportamentul meu de noaptea trecută a fost vrednic de dispreț. Mi-ar plăcea să pot da vina pe băutura, dar mă tem că firea mea cumplită și judecata strâmbă trebuie să fie făcute responsabile în egală măsură. Oricum ar fi părut, te pot asigura că nu îmi stă în obicei să îmi impun voința asupra servitoarelor din casa mea.

Samantha simți o împunsătură ciudată în apropierea inimii. Aproape își permisesese să uite că numai atât era pentru el – o servitoare.

– Ești complet sigur de acest lucru, milord? Eu cred că am auzit-o pe doamna Philpot pomenind de un incident cu o anumită tânără cameristă, pe scările din spate...

Gabriel își întoarse repede capul spre ea, tresărind în același timp.

– Aveam numai paisprezece ani când s-a întâmplat! Și, din câte imi amintesc, Musette a fost cea care m-a încolțit...

Se opri, privirea îngustându-i-se când își dădu seama că îl provocase intenționat.

– Îți poți lăsa conștiința să se odihnească, milord, îl asigură ea, potrivit-și ochelarii. Nu sunt vreo fată bătrână hămesită de dragoste, care crede că orice bărbat pe care îl întâlnește este

pornit să o siluiască. Cum nu sunt nici vreo debutantă picată din cer, care să leșine după un sărut furat.

Cu toate că expresia lui Gabriel se înăspri, el își ținu gura.

– În ceea ce mă privește, zise ea cu o seninătate pe care era departe de a o simți, amândoi am putea pretinde că mica ta indiscreție nu s-a întâmplat niciodată. Acum, dacă mă scuzi, continuă ea, ridicându-se de pe scaun, dacă nu ai găsit alt motiv pentru a mă trimite să-mi fac bagajele, am câteva...

– Vreau să rămâi, răbufni el.

– Poftim?

– Vreau să rămâi, repetă el. Spui că ai lucrat ca guvernantă. Ei bine, vreau să mă înveți.

– Ce să te învăț, milord? Chiar dacă manierelor tale le-ar prinde bine puțin rafinament, din câte îmi dau seama, te pricepi destul de bine să scrii și să faci socoteli.

– Vreau să mă înveți cum să continui să trăiesc așa. Își ridică ambele mâini, cu palmele în sus, descoperindu-le ușorul tremur. Vreau să mă înveți cum să fiu orb.

Samantha se prăbuși la loc pe scaun. Gabriel Fairchild nu era un bărbat care să implore. Și totuși își pusese atât mândria, cât și sufletul în mâinile ei. Timp îndelungat, nu putu rosti un cuvânt.

Luându-i tăcerea drept neîncredere, el zise:

– Nu pot promite că voi fi cel mai plăcut dintre elevi, dar mă voi strădui să fiu cel mai isteț. Își strânse mâinile în pumni. Dată fiind purtarea mea recentă, îmi dau seama că nu am nici un drept să îți cer acest lucru, însă...

– O voi face, răspunse ea încet.

– Adevărat?

– Da. Însă trebuie să te previn că pot fi o supraveghetore foarte severă. Dacă nu vei coopera, te poți aștepta la o muștruliuială zdravănă.

Urma unui zâmbet îi încreți buzele.

– Cum, fără bătaie cu bățul?

– Numai dacă ești impertinent. Se ridică din nou. Acum, dacă mă scuzi, am de plănuit niște lecții.

Aproape ajunsese la ușă când Gabriel vorbi iarăși, cu o voce răgușită.

– În legătură cu noaptea trecută?

Ea se întoarse, aproape recunoscătoare că el nu îi putea vedea scânteia de speranță din privire.

– Da?

Expresia răvășită îi era lipsită de orice urmă de ironie, așa cum ea nu o mai văzuse niciodată.

– Îți făgăduiesc că o asemenea regretabilă lipsă de judecată nu mi se va mai întâmpla niciodată.

Chiar dacă Samantha simți cum stomacul ei trădător i se scurgea în pantofi, se strădui să i se deslușească în voce un zâmbet nepăsător:

– Prea bine, milord. Sunt sigură că doamna Philpot și toate servitoarele vor dormi mai liniștite în paturile lor la noapte.

În acea după-amiază veni rândul Samanthei să îl cheme pe Gabriel. Alesese intenționat salonul luminos pentru prima lor lecție, crezând că suprafața deschisă, generoasă, a acestuia se potrivea cel mai bine cu planurile ei. Un Beckwith foarte atent îl conduse pe Gabriel în cameră, apoi se retrase spre ușă, făcând plecăciuni în tot acel timp. Samantha ar fi putut jura că majordomul îi făcuse cu ochiul în timp ce închidea ușile, deși știa că, dacă ar fi fost întreat, ar fi insistat că, pur și simplu, îi intrase puțină funingine în ochi.

– Bună ziua, milord. M-am gândit să ne începem lecțiile cu ăsta.

Înaintând, Samantha puse obiectul pe care îl ținea în mâna lui Gabriel.

– Ce este?

Apucă obiectul cu atenție, între două degete, de parcă ar fi crezut că ea ar fi putut fi tentată să îi ofere un șarpe de grădină.

– Este unul dintre vechile tale bastoane. Și încă unul foarte elegant, așa putea spune.

În timp ce degetele grațioase ale lui Gabriel pipăiau minunatul cap al leului sculptat în mânerul de fildeș al bastonului, privirea lui încruntată se adânci.

– La ce folos un baston, dacă nu văd pe unde merg?

- Exact asta vreau să dovedesc. Mi-a venit ideea că, dacă sperii să încetezi vreodată să te mai plimbi prin casă ca un urs care dansează, trebuie să știi ce se află în fața ta înainte de a te lovi de acel ceva.

Cu o expresie care devenea din ce în ce mai gânditoare, Gabriel ridică bastonul și îl roti într-un semicerc larg. Samantha se aplecă în momentul în care îi fluiera pe lângă ureche.

- Nu așa! Nu ne aflăm la o luptă cu săbiile!

- Dacă așa ar fi stat lucrurile, aș fi avut o șansă frumușică.

- Numai dacă adversarul tău ar fi fost și el orb.

Oftând frustrată, Samantha trecu în spatele lui. Aplecându-se în față, își încolăci degetele peste ale lui, până când ajunseră să țină amândoi strâns de capul sculptat al bastonului. Îi coborî vârful la nivelul podelei, apoi începu să îi conducă brațul într-un semicerc domol.

- Așa. Rotește-l încet. Înainte și înapoi. Într-o parte și în alta.

Legănate de tonul hipnotizant, cântat, al vocii ei, corpurile lor se balansară un timp ca purtate de ritmul unui dans primitiv. Samantha fu luată prin surprindere de ideea absurdă de a-și lipi obrazul de spatele cămășii lui. Mirosea atât de cald și de îmbietor de masculin - ca un luminiș străjuit de brazi și scaldat de razele soarelui, într-o după-amiază târzie de vară.

- Ăă... domnișoară Wickersham?

- Hmm? răspunse ea, încă pierdută în reveria ei.

Vocea lui Gabriel tremură de un amuzament de-abia reținut.

- Dacă acesta este un baston care să mă ajute în timpul mersului, nu ar trebui să mergem?

- Oh! Sigur că ar trebui. Trăgându-se departe de el, își înlătură o șuviță de păr de pe obrazul încins. Vreau să spun, sigur că tu ar trebui. Dacă vei merge chiar de aici până în colț, vei descoperi că am format niște cărări și obstacole pe unde să îți poți exersa îndemânarea.

Fără să se gândească, îl prinse de antebraț. Gabriel încremeni, tensiunea încordându-i fiecare mușchi. Ea trase, însă cizmele lui nu dădură nici un semn de urnire. Samantha își dădu seama că era prima dată când încerca să îl conducă undeva. Chiar și când Beckwith îl însoțea prin casă, majordomul nu îndrăznea niciodată

să îl atingă, numai dacă nu cumva o făcea pentru a-l orienta rapid în direcția dorită.

Ea așteptă ca el să îi îndepărteze mâna, să strige că nu avea să tolereze să fie condus ca un copil neajutorat. Însă, după o clipă, simți cum tensiunea lui începea să se topească sub strânsoarea ei hotărâtă, dar blândă. Deși împotrivirea lui era încă palpabilă, când ea se mișcă, el se mișcă odată cu ea.

Cu ajutorul lui Peter și al lui Phillip, aranjase o pereche de canapele grecești, trei scaune și două divane într-o grupare care amintea de un salon aglomerat. În acea grupare mai erau așezate la întâmplare două sau trei mese și două piedestaluri identice, în stil doric, pe care se aflau statuile din marmură ale Atenei, zeița înțelepciunii, și Dianei, zeița vânătorii. Samantha pusese pe mese până și câteva figurine din porțelan și alte obiecte fragile, convinsă fiind că Gabriel trebuia să învețe să își găsească drumul ocolind atât obstacolele mici, cât și pe cele mari.

Îl conduse la intrarea în labirintul pe care îl construise.

– Este chiar foarte ușor. Tot ceea ce trebuie să faci este să folosești bastonul pentru a ajunge în celălalt capăt al salonului.

El privi încruntat drept înainte.

– Dacă nu reușesc, mă vei lovi cu el?

– Numai dacă nu păstrezi un limbaj civilizat.

Chiar dacă Samantha își impuse să se îndepărteze de el, nu își putu împiedica mâinile să se miște ușor, neajutate, pe lângă umerii lui.

În loc să îl rotească, Gabriel împinse bastonul înainte, mai mult împungând cu el în aer. Când bastonul atinse primul piedestal, bustul surâzător de deasupra acestuia începu să tremure. Samantha se repezi spre el, prinzând-o pe Diana înainte de a se face bucăți pe podea.

Clătinându-se sub greutatea bustului, ea spuse:

– A fost o primă strădanie extraordinară! Dar ai putea încerca să umbli cu puțin mai multă delicatete. Încearcă să îți imaginezi că te afli pe una dintre aleile labirintului de arbuști din Vauxhall¹,

¹ Zonă din partea centrală a Londrei, în cartierul Lambeth, renumită pentru grădinile amenajate, cu arbuști tunși în diverse forme (n.tr.)

îl indemnă ea, referindu-se la legendarele grădini publice din Londra. Nu ți-ai croi drum străpungând totul în jurul tău pe acolo, nu-i așa?

— De obicei, când un gentilom reușește să străbată un labirint, în centrul acestuia îl așteaptă o anumită răsplată.

Samantha râse.

— Pe Tezeu nu l-a așteptat decât Minotaurul.

— Ah, dar îndrăzneala și curajul cu care tânărul războinic a învins bestia i-au cucerit inima prințesei Ariadna.

— Nu ar fi fost niciodată atât de îndrăzneț dacă fata cea isteată nu i-ar fi dăruit o sabie fermecată și un ghem de lână pe care să îl urmeze spre ieșire, îi aminti ea. Dacă ai fi Tezeu, ce fel de răsplată ți-ai dori?

Un sărut.

Răspunsul veni neinvitat pe buzele lui Gabriel, întinzându-i și mai mult nervii. Oricum începuse să regrete nobila promisiune pe care o făcuse în acea dimineață. Numai dacă râsul profund, de curtezană, al infirmierei lui nu ar fi fost atât de nefiresc față de purtarea ei prețioasă...

Poate că era mai bine că nu vedea. Dacă i-ar fi putut vedea buzele, s-ar fi gândit neîncetat la cât de dulci le simțise sub ale lui.

Deja își pierduse o foarte însemnată parte a dimineții întrebându-se ce culoare aveau. Aveau oare o nuanță caldă, trandafirie, asemeni interiorului unei scoici delicate, pe jumătate îngropate în nisipul de zahăr? Erau de un trandafiriu închis, ca al unui boboc crescând sălbatic pe o coastă bătută de vânturi? Sau erau de culoare intensă, de coral, a unui fruct de pe vreo insulă exotică, care putea face limba și simțurile să cânte de plăcere? Și ce ar fi contat ce nuanță aveau, când știa deja că erau delicios de pline – perfect modelate pentru plăcerea de a fi sărutate?

— Știu care va fi răsplata ta! exclamă ea când el nu îi oferă nici un răspuns. Dacă exersezi cu suficientă dăruire, vei ajunge curând atât de priceput încât nu vei mai avea nevoie de mine.

Deși Gabriel îi primi gluma cu un zâmbet forțat, începu să se întrebe dacă acea zi avea să vină vreodată.

Samantha veni la el în toiul nopții. El nu mai avea nevoie de lumină sau de culoare, numai de senzații: dulceața de lămâie a parfumului ei, cascada lucioasă a părului ei despletit curgând ca o mătase fină peste pieptul lui dezgolit, scâncetul ei răgușit pe când își cuibărea trupul moale lângă al lui.

El gemu când ea își frecă nasul de urechea lui, când își trecu cu îndrăzneală limba peste buzele lui, peste linia bărbiei... peste vârful nasului. Răsuflarea ei caldă îl gădilă pe față, mirosind a pământ reavăn, a carne fiartă și a șosete umede atârinate deasupra focului, la uscat.

– Ce nai...

Sărind din somn, Gabriel își împinse de pe față botul împlănit. Se ridică, frecându-și disperat buzele cu dosul palmei. Creierul lui încetoșat de dorință și de somn avu nevoie de câteva secunde pentru a percepe faptul că nu era noapte, ci dimineață, și că fința exuberantă care se zbenguia în patul lui cu siguranță nu era infirmiera sa.

– Măi să fie, ia te uită! exclamă Samantha de undeva de la picioarele patului, cu vocea copleșită de mândrie. Voi doi de-abia v-ați cunoscut, iar el deja are o slăbiciune pentru tine!

– Ce dracului este? tună Gabriel, încercând să prindă acel lucru. Un cangur?

Scoase un *uff* înăbușit când intrusul sări pe mädularul lui dureros.

Samantha răsese.

– Nu fi prostuț! Este un collie mic și dulce. Treceam pe lângă căsuța paznicului terenurilor tale de vânătoare ieri seară, când mi-a ieșit în întâmpinare alergând. Am decis că va fi numai bun.

– Pentru ce? întrebă Gabriel pe un ton sumbru, chinându-se să țină la distanță creatura zbuciumată. Pentru gustarea de duminică?

– Nu prea cred!

Samantha alungă animalul departe de el. După zgomotele care urmau, el presupuse că ea îl luase efectiv în brațe pe micul monstru.

– El nu este nici o guuustare, nu-i așa? Nu mitiiteelul nostru plețios.

Prăbușindu-se pe perne, Gabriel clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Cine ar fi crezut că limba otrăvită a infirmierei lui era capabilă să rostească asemenea bălmăjeli? Cel puțin nu era nevoie să o privească scărpinând burtica fremătătoare a creaturii sau, și mai rău, lipindu-și nasul de nasul acesteia. Emoția care clocoțea în interiorul lui îi era atât de străină, încât îi trebui un minut pentru a o recunoaște. Era gelos! Gelos pe o javră răioasă, cu blană murdară și cu o respirație care mirosea a leș vechi de trei zile.

— Ai grijă, o avertiză Gabriel în timp ce cloncăniturile și sărutările continuau. Ar putea să îți dea purici. Sau vărsat de vânt, mormăi el în barbă.

— Nu trebuie să îți faci griji în legătură cu puricii. I-am pus pe Peter și pe Phillip să îl spele în unul dintre cazanele vechi ale lui Meg, afară, în curte.

— Unde ar fi trebuit să rămână, în ceea ce mă privește.

— Dar atunci ai fi fost privat de compania lui. Pe când eram o copilă, am locuit o vreme lângă un gentilom în vârstă, care își pierduse vederea. Avea un terier micuț, care era însoțitorul lui permanent. Când valeții îl duceau la vreo plimbare scurtă, terierul tropăia întotdeauna înaintea lui, în lesa împodobită cu nestemate, și îl făcea să ocolească pavelele ridicate și bălțile noroioase. Dacă vreun cărbune aprins se rostogolea din șemineu pe covor, câinele lătra pentru a le atrage atenția servitorilor.

Ca la comandă, puiul din brațele ei lătră ascuțit.

Gabriel tresări.

— Ce diavolesc de inteligent! Deși mă gândesc că ar fi fost preferabil să ardă de viu în propriul pat. Bietul domn a sfârșit și surd, pe lângă că era orb?

— Vreau să știi că acel câine i-a fost un prieten devotat și un însoțitor vesel până în ziua în care bătrânul a murit. Valetul lui i-a spus cameristei noastre că, după ce l-au înmormântat pe bătrân, bietul câine a stat zile în șir în fața criptei familiei, așteptându-și stăpânul mult-iubit să se întoarcă. Vocea îi sună înăbușit o clipă, ca și cum și-ar fi afundat acea gură ispititoare a ei în blana câinelui. Nu este cea mai emoționantă poveste pe care ai auzit-o vreodată?

Gabriel era mai intrigat de faptul că familia Samantha fusese destul de înstărită încât să angajeze o cameristă. Însă când o auzi pufnind și scotocind în buzunarul fustei după o batistă, realizează că era pierdut. Nu se putea apăra nicicum când infirmiera lui sensibilă devenea sentimentală.

Oftă.

– Dacă inșiști să am un câine, măcar nu poate fi unul adevărat? Un ogar irlandez sau, poate, un mastif?

– Prea greu de strunit. Acest micuț te poate urma oriunde. Și peste tot, adăugă ea și își sublinie punctul de vedere așezând creatura înapoi în poala lui Gabriel.

El adulmecă dulceața de lămâie din blana acesteia, confirmându-și bănuiala că valetul îmbăiașe câinele în parfumul preferat al Samantha. Animalul îi scăpă printre degete și alergă la picioarele patului. Mârâind adânc în gât, începu să îi roadă lui Gabriel degetele de la picioare prin cuvertura umplută cu puf de rață. Gabriel își arătă dinții, mârâind la el.

– Cum ai vrea să îl numești? întrebă Samantha.

– În nici un fel care să poată fi rostit în prezența unei lady, răspunse el, smulgându-și degetul mare din gura câinelui.

– Este un mititel destul de perseverent, observă ea când câinele sări pe podea.

Simțind cuvertura dispărând odată cu acesta, Gabriel încercă să o apuce, scos din minți. Mai lipseau câțiva centimetri și domnișoara Wickersham ar fi descoperit efectul șocant pe care atât visul lui, cât și râsul ei profund îl avuseseră asupra lui.

– Este mai degrabă încăpățânat și nesupus, confirmă Gabriel. Greu de cap. Cu totul imposibil de convins sau de mulțumit. Decis să facă numai ce vrea el, chiar dacă astfel calcă în picioare nevoile și dorințele tuturor celor ce îi stau în cale. Cred că mi-ar plăcea să îl numesc... – buzele lui Gabriel se arcuiră într-un zâmbet în timp ce savura tăcerea ei nerăbdătoare – *Sam*.

În zilele care urmau, Gabriel avu nenumărate ocazii de a striga câinele oricum în afară de numele lui. În loc să meargă înaintea sa pentru a-i semna obstacolele și potențialele pericole, creatura infernală părea să se distreze sărind pe lângă el în cercuri,

trecându-i printre picioare și trântindu-i la pământ bastonul. Dacă ar fi avut orice alt motiv dincolo de exasperarea perpetuă, și-ar fi bănuțit infirmiera că încerca să îi provoace o căzătură fatală.

Cel puțin nimeni nu o putea acuza de faptul că exagerase. Cu siguranță câinele era un însoțitor *permanent*. Indiferent unde mergea Gabriel prin casă, găfâielile vioaie ale acestuia și constantul lip-lip al pernuțelor lui pe podelele de parchet sau de marmură îl urmau. Valetii nu mai trebuiau să își facă griji în legătură cu măturatul sufrageriei după ce Gabriel mânca. Sam se așeza direct sub scaunul stăpânului său, prinzând orice firimitură în gura căscată, înainte de a atinge podeaua. Când Gabriel încerca să își așeze capul pe pernă noaptea, o găsea deja ocupată de o minge de blană caldă.

Dacă nu îi găfâia în ceafă, câinele îi sforăia în ureche. Când Gabriel nu îi mai putea suporta mârâiturile și şuierăturile, trăgea cuvertura de pe pat și mergea, împiedicându-se, în camera de zi pentru a dormi.

Într-o dimineață se trezi și descoperi că îi dispăruse câinele. Din păcate, la fel se întâmplase și cu una dintre cele două cizme ale celei mai bune perechi a lui de încălțări Hessian.

Gabriel coborî scările, folosindu-se de baston pentru a găsi fiecare treaptă. Într-adevăr, era destul de mândru de progresele pe care le făcea în mânăuirea lui și dornic să își etaleze îndemnarea crescândă în fața Samanthei. Însă bastonul elegant nu făcu nimic care să îl împiedice să calce drept în balta caldă de la baza scărilor.

Își ridică piciorul încălțat numai cu un ciorap, luptându-se să absoarbă ceea ce tocmai i se întâmplase și la propriu, și la figurat. Lăsându-și capul pe spate, urlă „*Sam!*” din toți rărunchii.

Atât câinele, cât și infirmiera răspunseră chemării lui. Câinele alergă în jurul lui de trei ori, apoi se trânti cu un sunet înfundat pe piciorul lui uscat, în timp ce Samantha exclamă:

– Vai de mine! Îmi pare nespuse de rău! Phillip trebuia să îl scoată la plimbare prin grădină de dimineață. Sau era Peter?

Scuturându-și piciorul pentru a scăpa de câine, Gabriel înaintă în direcția vocii ei, ciorapul lui ud lipăind la fiecare pas.

– Nu-mi pasă dacă însuși arhiepiscopul trebuia să vină din Londra și să scoată afară mica fiară. Nu vreau să se mai împiedice printre picioarele nimănui, nici măcar un minut în plus. Mai ales, nu printre picioarele *mele!* Ridică un deget în direcția în care spera să fie ușa, cu toate că se temea că nimerise numai direcția coridorului. Vreau să îl dai afară din casa mea!

– Ei, haide, acum! Nu este chiar vina micuțului. Ar fi trebuit să știi că nu trebuie să umbli prin casă în ciorapi.

– Aș fi putut purta cizmele pe care Beckwith mi le pregătise, îi explică el cu o răbdare exagerată, dacă le-aș fi găsit pe amândouă. Dar, când m-am trezit, cea dreaptă dispăruse în mod misterios.

O voce bărbătească, debordând de însuflețire, se auzi din spre ușă:

– Nu vă va veni să credeți așa ceva! Priviți ce tocmai a dezgropat grădinarul!

Capitolul 11

Draga mea Cecily, poate că timiditatea mea înnăscută m-a împiedicat să vorbesc cu câtă îndrăzneală ar fi trebuit – vreau să spun, pentru a te avea numai pentru mine...

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Gabriel, neliniștea lui sporind.

– Oh, nimic, răspunse precipitat Samantha. Este doar Peter, care pălăvrăgește despre nu știu ce absurditate.

– Nu este Peter, este Phillip, sublinie Gabriel.

– Cum îți poți da seama?

Părea sincer uimită că el îi putea deosebi pe cei doi gemeni.

– Peter folosește numai un strop de apă de trandafiri la toaleta lui zilnică, în timp ce Phillip se scufundă în ea, nutrind speranța că tânăra Elsie îl va remarca. Și nu am nevoie să văd pentru a-mi da seama că probabil acum este rumen în obraji ca un bujor. Ce ai acolo, tinere? întrebă el, adresându-i-se direct băiatului.

— Nimic care te-ar putea interesa, milord, îl asigură Samantha. Doar un deosebit de încântător... morcov. De ce nu îl duci la bucătărie, Phillip, și nu îi spui lui Étienne să înceapă să pregătească o tocană bună pentru cină?

Zăpăceala valetului era evidentă în tonul vocii lui.

— Mie mi se pare că arată mai mult ca o cizmă veche a cuiva. Mă întreb cum a ajuns să fie atât de roasă și îngropată în grădină.

Amintindu-și cât de frumos îi îmbrățișa pielea din Corint picioarele, Gabriel de-abia rezistă imboldului de a urla.

Când vorbi din nou, vocea îi era blândă și atent controlată.

— Voi face ca totul să devină foarte ușor pentru tine, domnișoară Wickersham. Fie dispăre câinele — se aplecă suficient de mult pentru a inspira căldura cu aromă de mentă a răsuflării ei —, fie tu.

Ea pufni.

— Ei bine, dacă pui problema astfel... Phillip, vrei, te rog, să îl conduci pe Sam afară, în grădină?

— Sigur, domnișoară. Dar ce să fac cu asta?

— Păi, trebuie să o înapoiem proprietarului ei de drept, bineînțeles.

Înainte ca Gabriel să își dea seama ce urma să facă infirmiera lui, cizma plină de noroi și de salivă întărită îl lovi în piept.

— Mulțumesc, spuse el bățos, ținând-o la distanță.

Rotind bastonul în fața lui, se întoarse și o porni înapoi spre scări. Însă ieșirea lui demnă fu stricată când ajunse la baza acestora cu un pas mai repede decât se așteptase. Încremeni, realizând, cu o senzație de leșin, că ciorapul lui drept era acum la fel de ud ca și stângul.

Simțind privirea amuzată a domnișoarei Wickersham pe spattele lui, urcă treptele cu pași mari, lipăind până sus.

Gabriel își trase perna peste urechi, dar nici măcar straturile groase de puf nu putură înăbuși urletele triste care se auzeau prin fereastra dormitorului său. Începuseră în momentul în care capul lui atinsese perna și nu dădeau vreun semn că ar înceta înainte de ivirea zorilor. Se părea că inimioara câinelui fusese ruptă în două.

Aruncându-se pe spate, Gabriel aruncă perna înspre fereastră. O liniște încărcată de reproșuri plana deasupra restului casei. Probabil că domnișoara Wickersham era ghemuită în patul ei, dormind somnul dulce al celor virtuoși. Aproape că o putea vedea acolo, şuvițele mătăsoase ale părului ei despletit revărsându-se pe pernă, acele buze ale ei moi ca niște petale deschizându-se la fiecare respirație. Însă până și în imaginația lui umbrele îi acopereau trăsăturile delicate.

Probabil că își spălase parfumul de lămâie și verbină de pe piele în timp ce se pregătea pentru culcare, lăsând numai dulceața esențială a mirosului ei. Era mai bogată și mai îmbătătoare decât ar fi putut fi vreodată orice aromă cumpărată, promițând o grădină de desfătări pământești căreia nu i-ar fi putut rezista nici un bărbat.

Gabriel gemu, simțindu-și trupul dureros din cauza frustrării și a dorului. Dacă acel câine nu se liniștea în curând, avea să urle împreună cu el.

Azvârlind cât colo pătura, se ridică și pași spre fereastră. Bâjbâi după incuietoare, apoi trase de cercevea, alegându-se cu o așchie în degetul mare pentru strădaniile lui.

– Sst! șuieră el în golul de sub fereastră. *Fie-ți milă, nu ai putea, te rog, să taci?!*

Urletele câinelui încetară dintr-odată. Se auzi un scâncet plin de speranță, apoi se făcu liniște. Răsufând ușurat, Gabriel se întoarse spre pat.

Urletele reîncepură, de două ori mai sfâșietoare decât înainte.

Gabriel trânti fereastra, apoi o porni spre pat și orbecăi după halatul atârnat pe tâblia de la picioarele acestuia. Ieși furios din cameră, fără a se mai sinchisi să își găsească bastonul.

– Să le fie învățătură de minte dacă mă rostogolesc pe scări și îmi rup gâtul, mormăi el în timp ce cobora, pipăind treptele, târându-se centimetru cu centimetru. În loc să plângă pe mormântul meu, câinele ăsta probabil că l-ar uda. Ar trebui să îi ordon paznicului să impuște blestemăția asta.

După ce se împiedică de un divan și își zgârie gambele în piciorul curbat al unui scrin bombat, reuși să descuie una dintre ferestrele franceze din bibliotecă.

Când deschise fereastra, aerul răcoros al nopții îi mângâie pielea. Șovăi, împotrivindu-se să își expună chipul devastat la lumina impasibilă a lunii.

Dar acele urlete jalnice continuară, trezind ceva îngropat adânc în sufletul lui. În ceea ce îl privea, nu apăruse luna.

Își urmă drumul de-a lungul terasei acoperite cu lespezi de piatră, dalele desprinse rănindu-i tălpile goale, apoi pași pe iarba umezită de rouă, urmând sunetele. Ajunsese aproape la capătul răbdării când noaptea deveni tăcută. Atât de tăcută încât putu auzi orăcăitul îndepărtat al unei broaște de pe iaz și murmurul aspru al propriei lui răsufări.

Lăsându-se în genunchi, bătu ușor pământul din jurul lui cu ambele mâini.

– Oh, pentru numele Cerului, unde ești, javră mică? Dacă nu aș fi vrut să te găsec, m-ai fi umplut de bale.

Un tufiș din apropiere foșni și un mănunchi tare de blană îi sări în brațe de parcă ar fi fost aruncat dintr-un tun. Scâncind bucuros, micul collie se ridică pe labele din spate și începu să îi scalde chipul lui Gabriel în sărutări calde și umede.

– Gata, gata, șopti el, luând în brațe animalul care tremura. Nu este nevoie să devii sentimental cu mine. Tot ce vreau este să mă odihnesc cum se cuvine în noaptea asta.

Ținând încă în brațe câinele, Gabriel se ridică, clătinându-se, și începu să parcurgă lungul drum înapoi către camera sa. Trebui să recunoască faptul că, având acel corp mic și cald cuibărit sub bărbie, noaptea nu mai părea atât de neagră și nici drumul atât de lung.

Nici măcar Samantha nu îndrăzni să comenteze în dimineața următoare, când Gabriel coborî împreună cu Sam, care îi tropăia voios la călcăie. Deși încă bombănea despre faptul că acel câine i se împiedica mereu printre picioare, ori de câte ori credea că nu se uita nimeni, ea îl surprindea mângâind urechile mătăsoase ale puiului sau scăpând sub masă o anume bucată de carne special aleasă.

La sfârșitul acelei săptămâni, Gabriel putea străbate labirintul format din piese de mobilier fără să scrijelească nici un picior

de masă și fără să sortească pieirii prin rostogolire nici o zeiță din marmură sau păstoriță din porțelan. Încântată de progresele lui, Samantha hotărî că venise timpul pentru următoarea lor lecție.

În acea seară, Gabriel se trezi plimbându-se înapoi și încolo prin fața ușilor sufrageriei, după fiecare pas stomacul lui agitat făcându-l să se simtă din ce în ce mai mult ca un animal în cușcă. Ajunsesese acolo la ora obișnuită pentru cină numai pentru a fi anunțat de către un Beckwith care nu își găsea cuvintele potrivite că servirea mesei fusese amânată și că trebuia să aștepte în fața ușilor până când avea să fie chemat.

Strângând mânerul bastonului, Gabriel își lipi o ureche de ușă, intrigat de foșnetele și de clinchetele misterioase care se auzeau dinăuntru. Atât curiozitatea, cât și un sentiment rău-prevestitor îi crescuseră când recunoscuseră murmurul blând, totuși poruncitor, al infirmierei lui.

Gabriel era atât de absorbit în încercarea de a-i înțelege cuvintele încât nu îl auzi pe Beckwith apropiindu-se de ușă. Când majordomul o deschise, aproape că se prăvăli, cu capul înainte, în cameră.

– Bună seara, milord, îl întâmpină Samantha de undeva din stânga lui, amuzamentul deslușindu-i-se în voce. Sper că ne vei ierta întârzierea. Îți apreciez răbdarea.

Încruntându-se, Gabriel înfipse vârful bastonului în podea, luptându-se să își recâștige atât echilibrul, cât și demnitatea.

– Începeam să mă întreb dacă avea să fie o cină servită la miezul nopții. Sau, poate, un mic dejun luat foarte devreme. Își înalță fruntea, dar nu auzi găfăitul cunoscut care îi însoțea de obicei fiecare masă. Ce ați făcut cu Sam? Este prea mult să sper că este frumos așezat pe un platou de argint, cu un măr în gură?

– În seara asta, Sam va cina în sala servitorilor. Dar nu te teme pentru el. Peter și Phillip au promis să arunce o cantitate considerabilă de mâncare sub scaunele lor. Sper că mă vei ierta pentru că l-am izgonit, însă m-am gândit că a sosit momentul să te reobșnuiești cu felul în care te simți când ești înconjurat de capcanele civilizației. Un zâmbet îi încălzi vocea. Așa că, în acest scop, masa a fost acoperită cu o pânză albă ca zăpada. Trei sfeșnice ramificate din argint au fost așezate de-a lungul ei, pe fiecare dintre

ele aflându-se câte patru lumânări subțiri de ceară, care aruncă o strălucire ospitalieră peste cele mai elegante vase de porțelan, cristal și argint pe care doamna Philpot le-a putut găsi.

Gabriel nu avu nevoie de prea multă imaginație pentru a-și închipui tabloul fermecător pe care i-l descriesese Samantha. Există un singur neajuns. Chiar dacă ținea bastonul în mână, se temea să facă fie și un singur pas spre masă, îngrozit să nu se ciocnească de ceva care s-ar fi putut sparge sau să nu își dea foc.

Simțindu-i ezitarea, Samantha îl strânse cu blândețe de cot.

– Dacă îmi permiți, te voi însoți până la scaunul tău. Mi-am luat libertatea de a te așeza în capul mesei, acolo unde îți este locul.

– Asta înseamnă că tu vei servi cina în sala servitorilor, acolo unde este locul *tău*? întrebă el în timp ce ea îl conducea în jurul mesei.

Ea îl lovi ușurel cu palma peste braț.

– Nu fi ridicol. Nici prin cap nu-mi trece să te privesc de compania mea.

La îndemnul ei, se lăsă să alunece pe scaun. Când o auzi ocupând scaunul din dreapta lui, își împreună stânjenit mâinile în poală. Uitase ce trebuia să facă cu ele când nu înșfăcau mâncarea. Dintr-odată, i se păreau prea mari și stângace pentru încheieturile lui.

Spre marea lui ușurare, unul dintre servitori sosi imediat cu primul fel de mâncare.

– Friptură din piept de curcan, cu ciuperci sălbatice, îl lămurii Samantha, în timp ce valetul îi așternea o porție pe farfurie.

Aroma suculentă ajunsese la nasul lui Gabriel, făcându-l să-i lase gura apă. Așteptă până când îl auzi pe valet plecând, apoi își întinse mâna spre farfurie. Samantha își dresese vocea cu asprime.

El își retrase mâna, simțindu-se muștrat pe bună dreptate.

– Furculița este în stânga ta, milord. Cuțitul – în dreapta.

Oftând, Gabriel pipăi fața de masă pe lângă farfurie, până când își găsi furculița. În mâna lui părea să atârne cu o greutate necunoscută și care o făcea dificil de folosit. Prima dată când încercă să o înfigă în porția din farfurie, rată cu totul mâncarea. Argintul scoase un sunet strident când zgârie porțelanul scump, făcându-l

să tresară. Mai avu nevoie de încă trei încercări pentru a dibui o singură ciupercă. După ce vână acea bucatăică enervantă prin farfurie aproape un minut, în sfârșit reuși să o străpungă cu furculița și să și-o ducă la gură.

Savurându-i gustul înțepător, întrebă:

– Cum ești îmbrăcată, domnișoară Wickersham?

– Scuză-mă? întrebă ea, luată complet prin surprindere de întrebarea lui.

– Ai descris toată sufrageria. De ce nu și pe tine? Din câte știu, ai putea sta aici în cămășuță și ciorapi.

Înțepând o altă ciupercă, Gabriel își plecă fruntea pentru a-și ascunde un zâmbet provocat de acea imagine delicios de imorală.

– Nu prea cred că înfățișarea mea este un subiect de discuție potrivit în timpul mesei, răspunse Samantha, vocea devenindu-i tăioasă. Poate că ar fi trebuit să ne începem seara cu o lecție despre dialogurile civilizate.

Gabriel ar fi preferat să azvârle vasele de pe masă și să îi dea o lecție despre lipsa de civilizație a prel...

Înghiți ciuperca, punând capăt aceluia primejdios șir de gânduri.

– Fă-mi pe plac, de ce nu? Cum m-aș putea angaja într-un dialog civilizată cu o lady, când nici măcar nu mi-o pot imagina?

– Prea bine, spuse ea înțepată. Se întâmplă ca în această noapte să port o rochie de seară croită din mătase neagră. Are un guler destul de înalt, în stilul elisabetan, și un șal de lână care să mă apere de frig.

El se cutremură.

– Pare o rochie pe care mătușa necăsătorită a cuiva ar putea să o poarte la vreo înmormântare. Mai ales a ei înseși. Ți-au plăcut dintotdeauna asemenea culori sumbre?

– Nu dintotdeauna, răspunse încet Samantha.

– Și ce-mi spui despre părul tău?

– Dacă trebuie să știi, replică ea, exasperarea fiind evidentă în vocea ei, l-am prins într-un coc la ceafă și l-am acoperit cu o plasă de dantelă neagră. Este un stil pe care îl găsesc foarte practic.

Gabriel se gândi un moment, după care clătină din cap.

– Îmi pare rău. Pur și simplu, nu se potrivește deloc.

– Te rog să mă ierți?

– Nu pot suporta să mi te imaginez îmbrăcată în veșminte de văduvă. Îmi strică pofta de mâncare. Cel puțin am fost cruțat de o descriere a pantofilor tăi, care sunt sigur că reprezintă culmea sensibilității.

Auzi un foșnet slab, ca și cum Samantha ar fi ridicat fața de masă pentru a trage cu ochiul dedesubt, însă ea nu se apără în nici un fel.

El se lăsă pe spate în scaun, scărpinându-și barba nerasă de câteva zile.

– Cred că porți ceva în scandalosul nou stil francez – o muselină de culoarea smântâniei, poate, cu talie înaltă și cu un corsaj jos, croit în formă de pătrat, dintr-un material menit să îmbrățișeze cu delicatețe corpul feminin, în toată splendoarea lui. Își îngustă privirea. Și nu mi te imaginez purtând un șal, ci o eșarfă din cașmir, moale ca aripile îngerilor, înfășurată chiar deasupra acelei adâncituri delicios de sărutat din curbura cotului. Tivul îți mângâie gleznele, fiind tăiat exact la înălțimea nimerită pentru a descoperi privirii o străfulgerare jucăușă a ciorapilor roz de mătase la fiecare pas pe care îl faci.

Așteptă ca ea să îi întrerupă tirada scandaloasă cu un protest revoltat, însă se părea că era aproape hipnotizată de tonul răgușit al vocii lui.

– În picioare porți o pereche de pantofi din mătase roz, extrem de frivoli, potriviți pentru nimic altceva decât pentru a pluti printr-o sală de bal și a dansa toată noaptea. O panglică asortată a fost impletită prin cocul tău înalt de bucle aranjate în dezordine cu mare artă, câteva fiind lăsate să îți încadreze obrazii, aproape ca și când de-abia ai fi ieșit din baie.

Timp îndelungat nu se auzi absolut nici un sunet. Când Samantha vorbi, în sfârșit, vocea îi sună întretăiat, astfel încât lui Gabriel îi veni să rânjească.

– Cu siguranță, nimeni nu te poate acuza de lipsa imaginației, milord. Sau de o familiaritate mai degrabă scandaloasă cu veșmintele feminine.

El ridică un umăr într-un gest sfios.

– O consecință a faptului că, în tinerețe, mi-am petrecut prea mult timp încercând să le scot.

O auzi cum înghițea în sec.

– Poate că ar fi mai bine să mâncăm înainte de a te simți obligat să îmi descrii lenjeria imaginară.

– Nu va fi nevoie, răspunse el pe un ton mătăsos. Nu porți așa ceva.

Răsufierea bruscă a Samanthei și clinchetul violent de argint pe porțelan îl preveni că ea își umpluse gura pentru a nu mai fi nevoită să îi îndure obrăznicia.

Dorindu-și să fi putut face același lucru, Gabriel împunse încă o dată în farfurie. Reuși să străpungă o bucată de carne, dar își putu da seama, după greutatea acesteia, că era mult prea mare pentru a și-o duce la buze fără să își atragă o muștrare. Strângând din dinți, oftă. Curcanul nu ar fi putut fi mai buclucaș nici dacă ar fi alergat înapoi și încolo pe masă, țipând și dând din aripi. Dacă nu intenționa să flămânzească până dimineața, se părea că nu avea de ales decât să se folosească de cuțit.

Pipăi în partea dreaptă a farfuriiei, însă înainte de a putea găsi mânerul cuțitului, lama acestuia alunecă fin peste buricul degetului lui mare.

– La naiba cu toate! blestemă el, vârându-și degetul tăiat între buze.

– Vai de mine! strigă Samantha sincer mâhnită. Te-ai rănit?

Auzi scârțâitul scaunului ei când se ridică.

– Nu o face! i-o trânti el, agitând furculița în direcția ei de parcă ar fi fost o spadă. Nu am nevoie de mila ta. Am nevoie însă de ceva mâncare în stomac pentru că, dacă mi se va face mai foame de atât, s-ar putea să te mănânc pe tine.

O auzi așezându-se înapoi pe scaun.

– Nu m-am gândit, spuse ea încet. Și nu îmi permiți cel puțin să îți tai carnea?

– Nu, mulțumesc. Doar dacă nu cumva plănuiești să mă urmezi peste tot pentru tot restul vieții mele, să îmi tai carnea și să mă ștergi pe bărbie, ar fi bine să învăț să mă descurc singur.

Trântind furculița, Gabriel se întinse după cupa sa, sperând că o gură sănătoasă de vin ar fi putut să îi mai șteargă din

rușinea de a fi fost un bătăran atât de neîndemânic. Dar încercarea lui stingheră nu reuși decât să răstoarne cupa. Nu avu nevoie de vedere, numai de suspinul speriat al Samanthei, pentru a ști că vinul se vărsase pe fața de masă albă ca zăpada și în poala ei.

Sări în picioare, rușinea, foamea și frustrarea scoțând, în sfârșit, ceea ce era mai rău din el.

— Este o nebulie! Mi-ar fi mult mai bine dacă aș cerși la vreun colț de stradă decât să mă prefac că mai am încă o nenorocită de speranță de a mă prezenta ca un gentilom! Izbi cu un pumn în masă, făcând să zăngăne vasele din porțelan. Știai că doamnele obișnuiau să se întrecă pentru privilegiul de a sta lângă mine la cină? Că rivalizau pentru a-mi primi atențiile, de parcă ar fi fost niște bomboane rare și delicioase? Ce femeie și-ar mai dori compania mea acum? Nu ar avea la ce să se aștepte în afară de câteva mârâieli ursuze și de o poală plină cu vin roșu. Asta numai dacă nu cumva, din neatenție, îi voi da foc la bucle până să fie servită cina!

Strângând în pumni fața de masă, trase cu putere de ea, rostogolind pe podea toate vasele de porțelan, toate cupele din cristal, toate eforturile laudabile ale Samanthei, cu un zgomot asurzitor.

Gabriel simți un curent de aer în spate, ca și când cineva ar fi dat fuga înăuntru.

— Este în regulă, Beckwith, spuse Samantha pe un ton liniștit. Majordomul trebuie să fi ezitat, pentru că ea adăugă, adoptând un timbru care nu suporta contradicție: Voi avea eu grijă.

Apoi Beckwith și curentul de aer dispărură, lăsându-l singur din nou. Gabriel rămase în picioare acolo, în capătul mesei, îmbujorat și respirând cu greutate. Voia ca Samantha să urle la el, să îi spună ce monstru devenise. Voia ca ea să îi spună că nu mai putea fi ajutat, că pentru el nu mai exista nici o speranță. Poate că atunci ar fi putut înceta să mai încerce, să mai lupte...

În schimb, îi simți umărul atingându-i coapsa când ea îngenunche la picioarele lui.

— După ce voi curăța toate astea, zise ea încet printre zgomotele înăbușite de sticlă spartă și de cioburi de porțelan, voi cere o altă porție.

Calmul ei controlat, refuzul ei de a-l lăsa să o scoată din fire îl infuriară și mai mult. Bâjbâind după încheietura ei, Gabriel o ridică cu o smucitură și o lipi de pieptul lui care tresălta puternic.

– Pari destul de capabilă să te pierzi cu firea când îi aperi pe proștii naivi care îți servesc regele și țara, și totuși nu te aperi pe tine însăși. Nu ai pic de inimă? tună el. Nici un sentiment?

– Oh, ba am sentimente! țipă ea drept răspuns. Simt fiecare înțepătură usturătoare a limbii tale, fiecare remarcă tăioasă. Dacă nu aș fi avut sentimente, cu siguranță nu mi-aș fi pierdut întreaga zi încercând să fac din cină o experiență plăcută pentru tine. Nu m-aș fi trezit în zori pentru a-l chestiona pe bucătarul tău în legătură cu felurile tale de mâncare preferate. Nu mi-aș fi petrecut întreaga dimineață cutreierând prin păduri după anumite ciuperci suculente. Și cu siguranță nu mi-aș fi petrecut jumătate din după-amiază încercând să mă hotărâsc care set de porțelanuri ar arăta mai bine pe masa ta – Worcester sau Wedgwood. Gabriel îi putu simți trupul zvelt tremurând de emoție. Da, am sentimente. Și am și o inimă, milord. Pur și simplu nu am nici cea mai mică intenție de a-ți permite să mi-o frângi!

În timp ce se smulgea din strânsoarea lui, ceva fierbinte și umed îi stropi mâna lui Gabriel. Îi auzi pașii grăbiți strivind sticla spartă, apoi auzi ușa trântindu-se.

Știind că era complet singur, Gabriel își atinse dosul palmei cu limba, simțind un gust sărat. Prăbușindu-se pe scaun, își cuprinse capul în palme.

– A avut dreptate într-o singură privință, prost neîndemânic ce ești, bombăni pentru sine. Cu siguranță ți-ar prinde bine o lecție despre dialogul civilizat la cină.

Trecu mult timp până când Gabriel simți o mână caldă așezându-i-se pe umăr.

– Milord? Vă pot ajuta?

Vocea lui Beckwith tremură ușor, ca și cum s-ar fi pregătit deja pentru un refuz brutal.

Gabriel își ridică încet capul.

– Știi, Beckwith, răspunse el, ducându-și o mână spre spate pentru a lovi ușurel mâna devotatului servitor, cred că ai putea, într-adevăr.

Capitolul 12

Draga mea Cecily, nu am cuvinte pentru a-ți spune cât de ușurat mă simt deoarece tu susții că admiri îndrăzneala la un bărbat...

Samantha era îmbufnată.

Nu prea îi stătea în fire să se comporte astfel. Chiar și în copilărie, rareori se văzuse nevoită să recurgă la obrăznicii pentru a obține ceea ce voia. De obicei, nu avea nevoie decât de un zâmbet dulce și de un argument logic pentru a-și îndupleca mama și tatăl. Însă acum nu mai avea nici o speranță de a primi vreodată ceea ce își dorea.

Timp de trei zile, abia ieșise din dormitorul ei, numai pentru a lua masa cu servitorii, în sala lor de la subsol. Ducea o carte cu ea tot timpul. Dacă i se părea că vreunul dintre ei fie și numai se gândea să se apropie de ea, își băga nasul în carte până când acela pleca, luându-și privirile lungi și suspinele îngrijorate cu el.

Știa că se purta ca un copil, că, neîndeplinindu-și sarcinile, îi oferea lui Gabriel nenumărate motive pentru a-i cere lui Beckwith să îi trimită un mesaj tatălui său și să o concedieze. Dar nu se mai putea convinge să îi pese de ceva.

Când își dăduse seama că și el o evita cu la fel de multă râvnă pe cât îl evita ea pe el, nu se simțise mai bine. Se părea că numai gândul de a o întâlni din întâmplare îl indispucea atât de tare, încât poruncise ca ușile salonului să fie închise și încuiate ori de câte ori se retrăgea acolo. Samantha trecea în grabă pe lângă acele uși, hotărâtă să nu ia în seamă șirul de bufnituri stranii, presărat de strigăte nervoase, care îi ajungeau la urechi.

Beckwith și doamna Philpot păreau la fel de indiferenți la suferința ei. De două ori îi găsisese înghesuiți într-un colț îndepărtat, șușotind aiuriți. Când o zăriseră, își închiseseră gurile, având o privire vinovată, și se îndepărtaseră zoriți, mormăind ceva despre o sarcină urgentă, cum ar fi fost să lustruiască polonicul pentru supă sau să se asigure că Meg punea suficient apret la fețele

de masă. Samantha se gândea că discutau despre cea mai drăguță formă de a o anunța că ar fi trebuit să înceapă să își caute o altă slujbă.

Descoperi că se putea bucura de somn tot atât de greu ca și de liniște. În a treia noapte după cearta cu Gabriel, stătea în pat, holbându-se la tavan, când stomacul ei începu să se frământa. Cum își irosise deja jumătate din noapte foindu-se în așternuturi, se hotărî să se furișeze la subsol și să șterpelească o plăcintă rece cu carne din bucătăriile părăsite.

Trecea pe lângă salon când îi ajunseră la urechi acordurile înăbușite ale unui cântec. Spunându-și că era foarte curios că ușile erau închise deși era trecut cu mult de miezul nopții, își lipi urechea de unul dintre panelurile lor aurite.

Nu își pierdea mințile. Sunetul pe care îl auzise *era*, într-adevăr, muzică. Într-o oarecare măsură. Un bărbat fredona, în timp ce o femeie îl acompania cu triluri de soprană.

Înainte să poată recunoaște cuvintele cântecului, bărbatul începu să recite un staccato:

– Un, doi, trei, patru... un, doi, trei, patru...

Se auzi un trosnet nemaipomenit. După o tăcere destul de lungă și misterioasă, pași apăsați se îndreptară repede spre ușă.

Samantha țâșni ca o săgeată spre foaier, de-abia reușind să se ascundă în spatele unei statui din marmură, în mărime naturală, a lui Apollo, înainte ca una dintre uși să se lovească de perete.

Beckwith ieși din camera întunecată, oftând ușor, cu firele de păr răzlețe ciufulite parcă de degetele unei femei. Gura Samanthei se deschise de surpriză când doamna Philpot îl urmă, netezindu-și șorțul și potrivindu-și o șuviță despletită după ureche.

Menajera își ridică nasul patrician în aer.

– Noapte bună, domnule Beckwith.

– Somn ușor, doamnă Philpot, răspunse acesta, făcându-i o plecăciune adâncă.

Pe când cei doi o porniră în direcții diferite, Samantha ieși din spatele statuii, cu gura încă deschisă. Nu s-ar fi mirat dacă Elsie și Phillip s-ar fi năpustit afară din salon, îmbujorați și chicotind, însă niciodată nu i-ar fi bănuț pe majordomul serios și pe menajera severă că ar fi putut să se dedea la întâlniri romantice

în miez de noapte. Se părea că personalul în vârstă de pe domeniul Fairchild Park era mai norocos în dragoste decât ea. Clătinând din cap, se furișă înapoi pe scări, pofta de mâncare dispărându-i.

Pe la începutul după-amiezii următoare, dispoziția posomorâtă a Samantha începu să o calce pe nervi până și pe ea. Însfăcându-și șalul, se hotărî să facă o plimbare lungă prin parcul domeniului, sperând că norii care alergau pe cer și vântul răcoros de aprilie aveau să îi scoată din cap toate gândurile legate de Gabriel.

Când se întoarse, găsi pe patul ei o cutie mare, dreptunghiulară, din lemn.

Aruncându-și șalul pe cel mai apropiat scaun, se apropie cu grijă de cutie. Poate că Beckwith poruncise să îi fie trimisă pentru a o ajuta să își pună lucrurile în ordine, în timp ce ea făcea pe nepăsătoarea.

Deschise ușor capacul cutiei. Un suspin nedorit îi scăpă printre buze. Cuibărită între marginile parfumate din lemn de santal era o rochie demnă de o lady, muselina delicată având nuanța bogată a cremei de frișcă. Neputând rezista tentației, Samantha ridică rochia și și-o potrivi în talie.

Nu mai văzuse ceva atât de rafinat de *foarte* mult timp. Mănecele scurte și bufante ale rochiei erau tivite cu o broderie de dantelă galbenă și o panglică lată de satin încrețea materialul imediat sub curbura sânilor. Corsetul pătrat era croit suficient de jos pe talie pentru a atrage privirile bărbaților. Deoarece materialul era atât de ușor încât părea aproape diafan, numai cea mai fină și mai feminină lenjerie ar fi putut fi purtată pe sub fusta clasic drapată a rochiei.

De la umerii străvezii și până la trena grațioasă care se revărsa pornind de la tivul din dantelă, rochia nu i s-ar fi putut potrivi mai bine Samantha nici dacă ar fi fost cusută special pentru ea de către una dintre cele mai cunoscute modiste din Paris.

Cred că porți ceva în scandalosul nou stil francez.

În timp ce timbrul răgușit de bariton al lui Gabriel îi desfăta simțurile, ea zări invitația de pergament care căzuse dintre faldurile rochiei.

Îmbrățișând încă rochia, scoase invitația din cutie, recunoscând scrisul îngrijit al lui Beckwith.

– Lordul Sheffield dorește să îi acordeți plăcerea companiei dumneavoastră la cină, în această seară, la ora opt fix, șopti ea.

Scăpând invitația printre degete, așeză rochia ușor pe pat, dându-și seama cât de ridicol trebuia să fi arătat pe lângă veșmintele ei din lână cafenie.

Nu avea de ales decât să îi refuze darul lui Gabriel și invitația. Nu era una dintre amantele lui de odinioară, care să poată fi îmbunătățită cu daruri scumpe și cuvinte mieroase. Privirea ei dornică fu însă atrasă înapoi spre cutie. Fusese atât de fermecată de rochie încât nu terminase cu explorarea comorilor ascunse în ea.

Apoi întinse iarăși mâna spre cutie, descoperind că degetele mângâiau...

... o eșarfă din cașmir, moale ca aripile îngerilor, înfășurată chiar deasupra acelei adâncituri delicios de sărutat din curbura cotului.

Samantha își trase mâna înapoi. Cum putea un orb să știe despre acea adâncitură? Pentru că orice femeie o avea, își aminti ea cu asprime. Probabil că Gabriel sărutase o mulțime dintre ele înainte de a-și pierde vederea.

Înhăță capacul, hotărâtă să închidă acea cutie a Pandorei înainte ca altă tentație, și mai seducătoare, să îi apară în fața ochilor.

În picioare porți o pereche de pantofi din mătase roz, extrem de frivoli, potriviți pentru nimic altceva decât pentru a pluti printr-o sală de bal și a dansa toată noaptea.

– Nu pantofii, murmură Samantha, degetele încolăcindu-i-se pe marginea capacului. Doar nu poate fi atât de diabolic!

Lăsând capacul pe pat, dădu la o parte eșarfa, prudentă. Un geamăt deznădăjduit printre buze. Pantofii îndesați pe fundul cutiei aveau culoarea pală, trandafirie, din obrajii unei femei, fiind atât de încântători și delicați încât păreau mai potriviți pentru picioarele unei zâne decât pentru ale unei muritoare.

Privirea Samanthei se plecă spre botinele ei din piele dură. Erau și mai zgâriate, și mai prăfuite decât de obicei după marșul nervos prin parcul domeniului. Aruncă iarăși o privire spre pantofi, mușcându-și buza. Sigur nu ar fi făcut nimic rău dacă i-ar

fi încercat. Până la urmă, care ar fi fost șansele să i se potrivească? Apucând de o cataramă, Samantha se trânti pe covor și începu să își descheie ghetele.

Samantha se obișnuise să se plimbe prin conac clămpănind din ghetele ei practice. Cu pantofii delicați, cu tocuri joase, legați în jurul gleznelor, simți că parcă plutea în josul scârilor lungi, curbate. Se privi pe furiș în oglinzile care tapetau coridorul în timp ce se îndrepta spre foaier. Nu s-ar fi mirat să vadă o pereche de aripi străvezii înălțându-i-se din umerii de culoarea laptelui, pe jumătate dezgoliți de rochia elegantă.

Cu fusta grațioasă care i se ondula în jurul gleznelor, nu mai simțea că era infirmiera sensibilă a lui Gabriel, ci o tânără prostuță, cu inima plină de speranță. Numai ea știa cât de periculoasă putea fi acea speranță. Întorcându-se spre sufragerie, Samantha își scoase ochelarii simpli din buzunarul rochiei și și-i puse pe nas cu un gest sfidător.

Cu toate că nu se vedea nici un servitor prin preajmă, nu putea scăpa de senzația că era urmărită, că auzea uși deschizându-se și închizându-se fără zgomot în urma ei. În timp ce trecea prin salon, ar fi putut jura că auzise un suspin plin de dor, apoi chicotitul încântat al lui Elsie, înăbușit degrabă. Se răsuci și văzu că ușile salonului erau întredeschise. Camera întunecată părea pustie.

Ajunse în dreptul sufrageriei tocmai când ceasul de la etaj începu să bată ora opt. Ușile impozante de mahon erau închise. Samantha șovăi, nefiind sigură de cum avea să fie primită. Probabil că Gabriel se simțise ca un cerșetor la propriul lui ospăț în timp ce aștepta ca ea să îl cheme, cu câteva nopți în urmă.

Potolindu-și emoția, își aranjă eșarfa, apoi ciocăni cu fermitate în ușă.

– Intră.

Samantha acceptă invitația aspră și îl găsi pe tânărul prinț din portret stând în capul mesei, scaldat de lumina tremurătoare a lumânărilor.

Capitolul 13

Draga mea Cecily, ar trebui să te previn că îmi încurajezi îndrăzneala pe propriul tău risc...

Bărbatul care stătea în capul mesei lungi ar fi putut face cinste cu ușurință oricărei sufragerii sau oricărui salon din Londra. De la acul împodobit cu un diamant scânteietor care îi prindea faldurile imaculate ale lavalierii albe ca zăpada, până la ciucurii veseli din piele ai celei de-a doua perechi preferate de încălțări Hessian, oferea o priveliște care l-ar fi făcut pe orice valet personal să strălucească de mândrie. Gulerul dantelat și manșetele îi erau perfect scoase în evidență de fracul albastru-închis, perfect croit, și de o pereche de pantaloni cenușii care îi îmbrăcau șoldurile înguste de parcă ar fi fost o a doua piele.

Părul lui lung, deloc la modă, îi fusese prins la spate cu un șnur de catifea neagră, reliefându-i linia puternică a bărbiei și trăsăturile năucitoare ale chipului. Lumina lumânărilor îi îndulcea contururile crestate ale cicatricei și îi masca goliciunea privirii.

Inima Samantha se strânse de un dor pe care nu își putea permite să îl simtă.

– Sper că nu te-am lăsat să aștepți, milord, spuse ea, făcând o reverență pe care el nu o putea vedea. Plănuisem să cinez în sala servitorilor. Unde îmi este locul.

Colțul drept al gurii lui se ridică într-un început de zâmbet.

– Nu va fi necesar. În această seară nu ești infirmiera mea. Ești oaspetele meu.

Cu o nemărginită grijă, Gabriel înaintă spre scaunul din dreapta sa și îl trase, ridicând o sprânceană arămie în semn de invitație. Samantha șovăi, știind că ar fi fost mult mai în siguranță dacă ar fi rămas în capătul opus al mesei, la o distanță considerabilă de el. Însă expresia de pe chipul lui Gabriel era atât de plină de speranță copilărească, încât se trezi înconjurând masa pentru a i se alătura. Când el se aplecă pentru a o ajuta să își împingă, fără efort,

scaunul sub masă, își dădu foarte bine seama de forța brațelor lui musculoase, de căldura care se răspândea din pieptul lui lat.

El se așeză pe propriul scaun.

– Sper că nu te deranjează setul de porțelan Worcester. Mă tem că setul Wedgwood a suferit un accident nefericit.

Și buzele Samantha se curbară într-un surâs.

– Ce tragedie!

Aruncând o privire în jur, observă că bufetul era gol și că pe masa frumos decorată erau aranjate vase cu diferite feluri de mâncare, la toate putându-se ajunge ușor. Puse ochii pe un platou atrăgător, plin cu căpșune proaspete.

– Nu văd pe nimeni care să ne servească. Le-ai dat liber și celorlalți servitori în noaptea asta?

– M-am gândit că merită un răgaz de la îndatoririle lor. Au fost foarte harnici săptămâna aceasta.

– Cred și eu. Trebuie să le fi luat ore întregi de muncă numai pentru a face această rochie.

– Din fericire, se folosește atât de puțin material la modelele croite după noul stil încât Meg a putut să termine rochia după ce a petrecut numai una sau două nopți albe.

– Și câte nopți albe ai petrecut tu, milord?

În loc să răspundă, Gabriel se întinse după sticla de vin roșu care se afla între ei. Samantha își înșfăcă șervețelul, pregătindu-se pentru ce era mai rău, însă mâna lui se strânse cu dibăcie în jurul gâtului grațios al sticlei. Ea privi surprinsă, cu gura deschisă, cum el turnă câte o gură sănătoasă de lichid rubiniu în fiecare dintre cupele lor, fără să verse nici măcar o picătură pe fața de masă imaculată.

– Îmi dau seama că nu numai servitorii au fost harnici săptămâna aceasta, remarcă ea încet, luând o înghițitură din vinul roșu și aromat.

– Te pot servi? întrebă el, apucând lingura dintr-un castron de argint cu tocană de pui.

– Desigur, murmură ea, privind vrăjită cum puneă câte o porție exactă în farfuriile amândurora.

Ignorând cuțitul și furculița, el alege propria lingură și începu să mănânce.

– Așadar, să înțeleg că rochia este pe placul tău?

Samantha își netezi fusta.

– Este aproape la fel de drăguță, pe cât este de incomodă. Cum a reușit Meg să o croiască astfel încât să mi se potrivească perfect?

– Are ochiul format pentru asemenea lucruri. A spus că nu ești cu mult mai înaltă decât cea mai mică dintre surorile mele, Honoria. Un zâmbet îi înflori pe buze. Desigur, dacă m-aș fi luat după măsurătorile lui Beckwith, ai fi putut folosi veșmântul în loc de cort.

– Și cum rămâne cu pantofii? Să înțeleg că ai un pantofar la fel de talentat?

– Știi, există anumite avantaje când locuiești atât de aproape de Londra. Îi face bine la inimă lui Beckwith să mai viziteze, din când în când, magazinele de pe Oxford Street. Și doamnei Philpot nu i-a fost greu să se furișeze în camera ta și să ia măsura uneia dintre ghetele tale în timp ce tu îți serveai cina la subsol.

– Servitorii de la Fairchild Park sunt un grup tare viclean, ca și stăpânul lor. Trebuie să știi că nicidecum nu pot păstra aceste lucruri adorabile. Nu s-ar cădea.

– Ei, haide, acum! Nu am încălcat limitele convenționalismului atât de rău. Ai remarcat că nu am inclus nici măcar o piesă de lenjerie.

– Asta este foarte bine, răspunse Samantha dulce, ducându-și o bucată gustoasă de pui la buze. Din moment ce nu port așa ceva.

Lingura lui Gabriel căzu pe masă. El luă o înghițitură sănătoasă din vin, dar tot părea să înghită cu greutate.

– Trebuie să recunosc că nicidecum nu mi-am regretat mai mult infirmitatea, reuși, în sfârșit, să îngaimă răgușit. Își dresе vocea, expresia devenindu-i calmă. Sper că vei accepta mai mult decât darurile mele. Sper că îmi vei accepta scuzele pentru că m-am purtat atât de îngrozitor noaptea trecută.

În timp ce Samantha îi urmărea mâna pipăind fața de masă, căutând cu răbdare lingura, zâmbetul ei păli. Lingura se afla la numai câțiva centimetri de degetele lui cercetătoare, însă la fel de bine s-ar fi putut afla în camera alăturată.

— Mă tem că eu sunt cea care ar trebui să îți ceară iertare. Nu mi-am dat seama ce încercare grea poate fi pentru tine o sarcină atât de ușoară precum mâncatul.

El ridică din umeri.

— Un cuțit și furculița sunt destul de dificil de folosit. Dacă nu pot *simți* mâncarea, nu pot *găsi* mâncarea. Se încruntă, gânditor. Ce-ar fi să îți arăt?

Împingându-și scaunul înapoi, se ridică, ținând șervețelul în mână, și se așează în spatele scaunului ei. Samantha i se întetiră bățile inimii când se aplecă deasupra ei. Răsuflarea lui încălzită de vinul roșu îi mângâie perișorul fin de pe ceafă, făcând-o să regrete că își pieptănase părul în sus, aranjându-l într-un coc frivol, în vârful capului.

Înainte de a se putea împotrivi, el își întinse o mână pe lângă ea și îi scoase ochelarii. Acționând numai din instinct, înfășură șervețelul ca pe o panglică și i-l trecu ușor peste ochi, legându-i-l la spate cu un nod slab.

Fără lumina lumânărilor care să o ajute, Samantha nu se putea sprijini decât pe Gabriel – pe căldura lui, pe mirosul lui, pe atingerea lui. Cum degetele lui îi atingeau ușor gâtul, deșteptând în ea un tremur plăcut, își dădu seama cât de vulnerabilă era în fața lui.

— Te vei răzbuna făcându-mă să mănânc tocană de pui cu degetele? îl întrebă ea.

— Nu aș putea fi atât de nemilos. Nu când un orb îl hrănește pe alt orb.

Ea auzi hârșăitul platourilor când el se întinse pe lângă ea pentru a da deoparte un fel de mâncare și pentru a trage un altul mai aproape.

— Încearcă asta, spuse el, așezându-i o furculiță în palmă.

Simțindu-se deosebit de ridicolă, Samantha împunse în direcția farfuriei din fața ei. Nu știa ce anume ar fi trebuit să fie ținta, deoarece se tot rostogolea din calea furculiței. După ce o vână prin farfurie de câteva ori, reuși, în sfârșit, să străpungă acel lucru poznaș. Când ridică furculița, parfumul savuros de căpșună proaspătă îi gădilă nările. Îi lăsă gura apă. Bucățița greu câștigată

era la numai un centimetru distanță de buzele ei, când îi căzu din furculiță și se prăvăli pe masă cu un pleoscăit enervant.

– La dracu! răbufni ea, așteptând să audă hohotele de râs batjocoritor ale lui Gabriel.

Însă el se întinse, pur și simplu, pe lângă ea și îi luă cu blândețe furculița din mână.

– Vezi tu, domnișoară Wickersham, când cineva este privat de vedere, este nevoit să se bazeze pe alte simțuri. Precum mirosul...

În timp ce aroma puternică de căpșune îi asalta nările, Samantha ar fi putut jura că simțise nasul lui Gabriel atingându-i ușor gâtul, într-o mângâiere delicată ca o șoptă.

– Atingerea...

Degetele lui calde se încolăciră posesiv pe ceafa ei pe măsură ce îi dezmiarda buzele doritoare cu o căpșună, obligându-le să se depărteze. Vocea îi deveni mai profundă.

– Gustul...

Copleșită de o moleșală delicioasă, nu se putu abține să nu se deschidă pentru el. De când Șarpele se apropiase de Eva în Grădina, nici o altă femeie nu mai fusese atât de ispitită să guste fructul interzis. Acceptându-i invitația nerostită, Gabriel îi strecură căpșuna rotundă printre buzele despărțite, iar esența dulce a acesteia i se revărsă pe limbă. Un gemăt adânc de satisfacție o trădă.

– Mai vrei? se oferă el, vocea lui răgușită sunând la fel de ispitiitor ca a diavolului în urechea ei.

Samantha voia mai mult. Mult mai mult. Însă clătină din cap și îi împinse mâna în lături, temându-se că ar fi stârnit în ea o foame ce nu ar fi putut fi ostoită niciodată.

– Nu sunt un copil, spuse ea, imitându-l intenționat. Și nu voi fi hrănită asemeni unuia.

– Prea bine. Cum dorești.

Îl auzi schimbând din nou platourile între ele, plescăind din buze în timp ce gusta din fiecare, pe rând.

– Iată, zise el în final, înmânându-i iarăși furculița. Încearcă felul acela.

Deși tonul mătăsos al vocii lui ar fi trebuit să o prevină, Samantha își îndreptă cu îndrăzneală furculița spre platou, hotărâtă

să arate că putea străpunge din prima încercare orice ar fi conținut acesta. Oftă când mâna i se afundă până la încheietură într-un castron plin cu o cremă rece.

— Înghețatele lui Étienne sunt chiar legendare, îi șopti Gabriel în ureche. Se știe că petrece ore întregi bătând frișca până când îi dă exact consistența potrivită.

— Fir-ar să fie, tu, nemernic viclean! Samantha își scoase mâna din deliciul acela lipicios. Ai făcut-o intenționat.

Bâjbâia după șervețelul ei când mâna lui Gabriel îi prinse încheietura.

— Lasă-mă pe mine, zise el, ducându-i mâna la gură.

Samantha nu era pregătită pentru șocul pe care îl simți când degetul ei arătător alunecă printre buzele lui Gabriel. Căldura umedă a gurii lui forma un total contrast cu răceala înghețatei. El linse și supse crema groasă de pe degetul ei cu un abandon senzual care îi năruie toate mijloacele de apărare. Îi era mult prea ușor să își imagineze cum și-ar fi folosit el acea limbă destoinică pe alte părți ale corpului ei, chiar și mai vulnerabile.

Samantha își smulse mâna, obrajii ei arzând sub legătura de la ochi.

— Când m-ai invitat să cinez cu tine, milord, nu mi-am dat seama că urma să fiu felul de mâncare principal.

— Dimpotrivă, domnișoară Wickersham. Ai putea fi un desert mult mai savuros.

— Datorită firii mele dulci? nu se putu ea abține să nu întrebe, pe cel mai provocator ton al ei.

El izbucni în râs. Neputând rezista să nu fie martora acelei întâmplări rare, Samantha își trase legătura improvizată de pe ochi. Gabriel se lăfăia pe scaun, un rânjet strâmb adâncindu-i încrețiturile seducătoare de la coada ochilor.

Tot restul serii se dovedea a fi un companion ideal pentru cină, oferindu-i prilejul de a observa o mică parte din șarmul care tentase atâtea femei să rivalizeze pentru a-i primi atențiile. După ce terminară ceea ce mai rămăsese din înghețată, folosindu-și limbile în locul degetelor, el se ridică și îi oferă mâna.

Samantha își șterse ușor buzele cu șervețelul, fiindu-i teamă că l-ar fi putut urma oriunde ar fi condus-o.

-S-a făcut destul de târziu, milord. Chiar ar trebui să mă retrag.

- Nu pleca încă. Trebuie să îți arăt ceva.

Neputându-se împotrivi acelei rugăminți sincere, Samantha se ridică și își lăsă mâna să alunece într-a lui, grija ei crescând. Folosindu-se de baston pentru a se orienta, o însoți, pornind din sufragerie, printr-un coridor lung și întunecat, până la o pereche de uși aurite pe care ea nu le observase până atunci.

Pipăind pentru a găsi mânerele din alamă, el deschise ambele uși deodată.

-Vai de mine! suspină Samantha, admirând o privesște desprinsă parcă din imaginația ei.

Era sala de bal pe care o descoperise în timpul primei ei explorări a conacului. Dar în loc să o privească de sus, din galerie, stătea chiar în centrul splendorii acesteia. Fiecare lumânare din candelabrele de alamă fusese aprinsă, aruncând o strălucire tremurătoare peste dalele venețiene de un albastru mineral. Un șir de ferestre în stil francez, încoronate de arcadele grațioase ale vitraliilor în formă de evantai, străjuia grădina scăldată în lumina lunii.

Gabriel își sprijini bastonul de perete. Oricum nu ar fi avut nevoie de el acolo. Nu existau piese de mobilier greoaie de care să se împiedice, nici figurine delicate pe care să le spargă.

- Îmi acordați onoarea acestui dans, milady? o întreabă el, oferindu-i brațul.

- Ai exersat, nu-i așa? îi răspunse Samantha pe un ton acuzator, amintindu-și acordurile misterioase de muzică și bufniturile deconcertante pe care le auzise venind dinspre salon. Eu am crezut că Beckwith și doamna Philpot se bucurau de o întâlnire romantică în miez de noapte.

Gabriel râse în timp ce o conducea spre centrul ringului sclipitor.

- Mă îndoiesc că le-am mai lăsat vigoarea necesară. Eu și Beckwith ne-am ciocnit cap în cap de mai multe ori decât mi-aș dori să povestesc, iar biete degete de la picioare ale doamnei Philpot nu și-ar mai fi revenit niciodată dacă nu aș fi purtat ciorapi în loc de cizme. Nu ne-a luat mult timp să descoperim că nu sunt bun de nimic nici la menuete, nici la dansurile populare.

– Dacă nu îți poți simți partenera, începu ea, amintindu-și cuvintele lui de mai devreme.

– ...nu îmi pot găsi partenera. Și tocmai de aceea mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții trecute valsând cu Beckwith. Oftă. Ce păcat că doamna Philpot nu valsează!

– Să valseze? repetă Samantha, neputându-și ascunde surpriza. Măi să fie, însuși arhiepiscopul a numit acest dans culmea depravării.

Ochii lui Gabriel luciră de amuzament.

– Dă-ți seama ce ar fi crezut dacă m-ar fi văzut valsând cu majordomul.

– Până și prințul de Wales susține că este extrem de indecent ca un bărbat să țină o femeie atât de aproape. Că o asemenea apropiere între parteneri nu poate conduce decât la tot felul de necuviințe.

– Într-adevăr? șopti Gabriel, părând mai mult intrigat decât scandalizat.

Își împleți degetele printre ale ei, trăgând-o și mai aproape.

Răsuflarea Samanthei se întretăie, ca și când făcuse deja câteva rotiri prin sala de bal.

– Un dans atât de progresist ar putea fi acceptat în Viena sau Paris, milord, însă a fost interzis în toate sălile de bal din Londra.

– Noi nu suntem în Londra, îi aminti Gabriel, strângând-o în brațe.

Făcu un semn din cap înspre galerie. Când un singur clavecin, mânăit de un servitor nevăzut, începu să cânte, Gabriel își așeză o mână pe talia ei și o îmbie să se miște, acompaniat de acordurile tandre ale cântecului *Barbara Allen*. Balada tristă, cu povestea ei despre oportunități irosite și o iubire pierdută, fusese dintotdeauna una dintre preferatele Samanthei. Nu o mai auzise niciodată înainte cântată sub forma unui vals, însă se potrivea perfect cu cadența curgătoare a dansului.

Pe măsură ce trupul lui se lăsa purtat de ritmul irezistibil, Gabriel simți cum grația lui înăscută se întorcea la el. Închise ochii, alte senzații, încă și mai delicioase, revenindu-i – încântarea de a ține un trup cald, de femeie, lipit de al lui, foșnetul

de mătase al fustelor ei, încrederea cu care se încredința conducerii lui. Pentru prima dată după bătălia de la Trafalgar, Gabriel nu își mai jelea pierderea vederii. Învârtindu-se prin sala de bal pustie, având-o pe Samantha în brațe, se simțea din nou întreg.

Lăsându-și capul pe spate în timp ce râdea triumfător, Gabriel o conduse prin câteva rotiri în jurul sălii de bal.

Pe când ultimele acorduri ale cântecului *Barbara Allen* se stingeau, amândoi rămăseseră fără aer după atâta râs. Când clavecinul reproduse primele acorduri ale cântecului *Vino la mine*, un cântec fermecător, mai potrivit pentru o alemandă decât pentru un vals, pașii lor își încetiniră ritmul, apoi se opriră. Gabriel o apucă repede pe Samantha, nedorind să o piardă nici pe ea, nici acel moment.

– Dacă încerci să mă convingi cât ești de civilizată, eşezi lamentabil, sublinie ea.

– Poate că în spatele manierelor noastre ireproșabile și al mătăsurilor scumpe, în adâncul inimilor noastre, cu toții suntem niște barbari. Ducându-i mâna la gură, îi depuse un sărut în mijlocul palmei, stăruind cu buzele pe pielea ei catifelată. Până și tu, distinsa și onorabila mea domnișoară Wickersham!

Nu încăpea îndoială că în vocea ei se insinua un tremur răgușit.

– Dacă aș fi avut o fire mai cinică, milord, aș fi putut presupune că ai organizat totul nu pentru a-ți cere scuze, ci pentru a mă seduce.

– Și ce ai fi preferat?

Nemaiputând rezista ispitei, Gabriel își plecă fruntea, căutându-și răspunsul direct de pe buzele ei.

Samantha închise ochii ca și când, procedând astfel, ar fi putut nega orice sentiment de vină pentru ceea ce avea să se întâmple. Însă nu putea nega fiorul de dorință care o cutremură când buzele lui Gabriel trecură peste ale ei într-o mângâiere ușoară ca un fulg. Nu semăna deloc cu sărutul pe care îl împărtășiseră în bibliotecă. Acela fusese un atac pasional asupra simțurilor ei. Acesta era sărutul unui amant – un preludiu pe îndelete savurat al tuturor plăcerilor pe care le putea oferi, mai tentant și mai periculos pentru inima ei însingurată.

El îi mângâie conturul plin al buzelor cu buzele lui, convingându-le să se deschidă, să accepte dezmierterea de miere a limbii lui. Când căldura catifelată a acesteia îi invadează gura, pătrunzând și mai adânc cu fiecare apăsare, Samantha simți cum se topea sprijinită de el, simți cum îi era pârjolită și ultima linie de apărare. Dintr-odată, ea era cerșetoarea de la ospăț – un ospăț al simțurilor care îi fuseseră interzise trupului prea mult timp. Își dorea să se înfrupte pe săturate din el, să își ostoiască fiecare poftă cu încântarea chinuitoare a sărutului său.

În timp ce limba ei se prindea în dansul primitiv, savurând dulceața lui cu gust de vin roșu, el gemu adânc. Nu avu nevoie de vedere pentru a-și strecura mâna în corsajul ei și pentru a-i pipăi moliciunea sânului prin cămășuța de mătase, pentru a-și trece ușor degetul mare peste sfârcul ei întărit până când ea suspină sub asaltul gurii lui, lăsându-se purtată pe aripile unei plăceri pe cât de intensă, pe atât de oprită.

Rușinat de acel suspin deznădăjduit și îngrijorat de ținta spre care s-ar fi putut îndrepta apoi degetele lui lacome, Gabriel își retrase atât mâna, cât și gura de pe Samantha.

Chinuindu-se să își calmeze răsuflarea găfâită, își sprijini fruntea de a ei.

– Nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine, nu-i așa, domnișoară Wickersham?

– De ce spui așa ceva?

Crezând că tonul ei speriat era rezultatul indiscreției lui, își cuibări nasul în curbura delicată a urechii ei și îi șopti:

– Pentru că, spre marea mea mâhnire, cu siguranță porți lenjerie.

Cântecul se opri în acel moment, tăcerea bruscă amintindu-le că existau spectatori în galerie.

– Să cânt o altă melodie, milord? se auzi vocea veselă a lui Beckwith de dincolo de balustrada aurită, asigurându-i că major-domul era încă nepăsător la spectacolul care se desfășura pe ringul de dans al sălii de bal.

Samantha fu cea care avu tăria de a se desprinde din îmbrățișarea lui, fiind cea care strigă:

– Nu, mulțumesc, Beckwith. Lordul Sheffield are nevoie de odihnă. Își va relua lecțiile mâine, de la ora două fix.

Vocea nu îi sună mai puțin aspru când se întoarse spre Gabriel și îi spuse:

– Vă mulțumesc pentru cină, milord!

Amuzat de transformarea ei înapoi în infirmiera lui severă, îi făcu o plecăciune adâncă:

– Și eu vă mulțumesc, domnișoară Wickersham... pentru dans.

Își înălță fruntea pentru a-i asculta pașii care se îndepărtau, întrebându-se, nu pentru prima dată, ce alte secrete ar fi putut ascunde infirmiera lui.

Beckwith se întoarse în sala servitorilor și o găsi pe doamna Philpot stând singură în fața focului, delectându-se cu o ceașcă de ceai fierbinte.

– Cum a decurs seara? întrebă ea.

– Aș spune că a fost un succes răsunător. Exact ceea ce aveau amândoi nevoie. Dar noi nu am fost atât de discreți pe cât am sperat. Se pare că domnișoara Wickersham ne-a auzit în salon, noaptea trecută. Chicoti. A crezut că noi doi aveam o întâlnire romantică la miezul nopții.

– Închipuiește-ți asta!

Doamna Philpot își duse ceașca la buze pentru a-și masca propriul zâmbet.

Beckwith clătină din cap.

– Cui i-ar fi putut trece prin cap că un bătrân majordom cu toane și o văduvă așezată și-ar putea face de cap în întuneric, ca doi copii orbiți de dragoste?

– Cine, într-adevăr?

Lăsându-și ceașca pe marginea șemineului, doamna Philpot începu să își scoată acele din păr, unul câte unul. Când șuvoaietele de mătase neagră i se prăvăliră pe umeri, Beckwith se întinse și își trecu degetele prin ele .

– Știi, întotdeauna ți-am iubit părul.

Ea îi prinse mâna grăsuță și i-o lipi de obraz.

– Iar eu te-am iubit dintotdeauna pe tine. Cel puțin de când ai avut curajul de a numi o văduvă tânără și singuratică „Lavinia“, în loc de „doamna Philpot“.

– Îți dai seama că asta s-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani?

– Parcă ar fi fost ieri. Așadar, ce melodii ai cântat pentru ei?

– *Barbara Allen* și preferata ta, *Vino la mine*.

– „Vino la mine și fi-mi iubită“, spuse ea, recitând din poemul nemuritor al lui Marlowe¹.

– „Și vom dovedi toate plăcerile“, termină el, ridicând-o în picioare.

Ea îi zâmbi, privindu-l în sus, ochii ei strălucind ca ai unei copile.

– Crezi că stăpânul ne-ar concedia dacă ar ști?

Beckwith clătină din cap înainte de a o săruta cu blândețe.

– După ceea ce am văzut în seara asta, cred că ne-ar invidia.

Capitolul 14

Draga mea Cecily, cum îndrăznești să sugerezi că familia mea te-ar considera nedemnă de mine? Tu reprezinți luna și stelele mele. Eu nu sunt nimic altceva decât o pulbere sub picioarele tale fine...

A doua zi după-amiază, la ora două fix, Samantha porni să străbată foaierul, încălțată cu ghetele ei practice, cu o expresie atât de hotărâtă întipărită pe chip încât ceilalți servitori se învâlmășiră pentru a se da la o parte din calea ei. Părul îi era pieptănat într-un coc sobru la ceafă și buzele îi erau strânse de parcă ar fi mâncat o mulțime de lămâi, în loc să se parfumeze cu ele. Croiala neinspirată a rochiei ei de zi, de un cenușiu-închis, reușea să îi ascundă

¹ Versurile fac parte din poemul *Păstorul îndrăgostit către iubita lui* (*The Passionate Shepherd to His Love*), de Christopher Marlowe. Traducere de Lucian Blaga, *Din lirica engleză*, București, 1970. (n.tr.)

orice urmă a unei glezne delicate sau a vreunei curbe frumoase a corpului.

Se plimbă prin salon în timp ce îl aștepta pe Gabriel, juponul ei demodat foșnind ca și când ar fi fost îmbibat cu apret. Dispoziția nu i se prea îmbunătățise de când își dăduse seama că toate încercările ei de a părea respectabilă erau irosite pe Gabriel. În ceea ce îl privea, l-ar fi putut aștepta îmbrăcată numai cu ciorapii și cămășuța de mătase. Își făcu vânt cu mâna, imaginația ei perversă prezentându-i un șir amețitor de viziuni ale lucrurilor pe care i le-ar fi putut face el dacă așa s-ar fi întâmplat.

În sfârșit, își făcu nonșalant apariția în salon, la ora două și jumătate, rotindu-și bastonul în față într-un arc de cerc, cât se putea de mulțumit. Sam îi tropăia la călcăie, ținând strâns în bot o cizmă ponosită.

Bătând din picior, Samantha se uită la ceasul de pe marginea șemineului.

– Presupun că nu ai nici cea mai vagă idee despre cât de mult ai întârziat.

– Deloc. Nu pot vedea ceasul, îi aminti el cu blândețe.

– Oh, exclamă ea, liniștindu-se pe moment. Atunci, cred că am face mai bine să începem.

Abținându-se să îl atingă, îl prinse de manșeta cămășii și îl conduse până la intrarea în labirintul ei improvizat.

El mormăi.

– Nu iarăși mobila. Am făcut-o deja de o sută de ori.

– Și o vei mai face de încă o sută de ori, până când să mergi cu ajutorul bastonului îți va intra în sânge.

– Aș prefera să-mi exersez pașii de dans, spuse el pe un ton mios inconfundabil.

– De ce să exersezi un talent la care deja excelezi? i-o întoarse Samantha, împingându-l ușor spre o canapea greoaie.

Când Gabriel ajunsese la sfârșitul labirintului, bombănind în barbă ceva despre un Minotaur, bastonul lui se roti în gol.

Încruntându-se, descrise cu bastonul un arc de cerc mai larg.

– Unde naiba a dispărut secretarul? Aș fi putut jura că era aici acum câteva zile.

Drept răspuns, Samantha păși în fața lui și deschise o pereche de ferestre franceze înalte până la tavan, eliberându-i calea spre terasă. Lătrând ascuțit, Sam lăsă cizma și trecu în fugă pe lângă ei, zbughind-o ca un glonț după vreun iepure imaginar. O adiere plăcută, mirosind a liliac, pătrunse în cameră.

– Din moment ce se pare că ai reușit să cucerești atât salonul, cât și sala de bal, îi explică ea, m-am gândit să facem o plimbare pe domeniu în această după-amiază.

– Nu, mulțumesc, răspunse el sec.

Uimită, ea întrebă:

– Și de ce nu? Ai spus că te-ai plictisit de salon. Aș fi crezut că de-abia vei aștepta să te bucuri de o nouă distracție și de puțin aer curat.

– Am tot aerul de care am nevoie chiar aici, în casă.

Încurcată, Samantha își coborî privirea. El strângea bastonul de parcă viața i-ar fi depins de acesta, cu încheieturile degetelor albite de efort. Chipul lui expresiv era hotărât și încordat, colțul stâng al gurii strâmbându-i-se în jos. Farmecul natural de seara trecută îi dispăruse cu totul, lăsând în locul lui o mască respingătoare.

În mod curios, ei i se tăie răsuflarea preț de o clipă, când realizează că Gabriel nu era furios. Îi era teamă. Gândindu-se la evenimentele trecute, realizează, de asemenea, că nu îl văzuse înfruntând lumina soarelui nici măcar o dată de la sosirea ei la Fairchild Park.

Aplecându-se, îi desprinse cu blândețe bastonul din strânsoare și îl sprijini de perete. Își așează cu îndrăzneală mâna pe antebrațul lui nemișcat.

– Poate că plămâni tăi nu tânjesc după aer proaspăt, milord, însă ai mei – da. Și nu prea te poți aștepta ca o lady să se plimbe într-o după-amiază de primăvară atât de încântătoare fără să fie însoțită de un gentilom.

Samantha știa că își asuma un risc, făcând apel la o curtenie pe care el nu o mai stăpânea. Dar, spre surprinderea ei, el își încolăci degetele peste ale ei fără tragere de inimă și își înclină fruntea într-o plecăciune batjocoritoare.

– Să nu se spună vreodată că Gabriel Fairchild i-ar putea refuza ceva unei lady. Făcu un pas în față, apoi încă unul. Razele

de soare îi scâldau chipul ca aurul topit. Când pășiră peste prag, el o opri. Ea se temu că urma să renunțe, însă se părea că se oprise numai pentru a trage adânc aer în piept. Samantha făcu același lucru, inspirând mirosul de pământ proaspăt săpat și parfumul îmbătător al bobocilor rotunzi de glicină care se împleteau printre zăbrelele unui gârduleț din apropiere.

Cum Gabriel închisese ochii, se simți tentată să îi închidă și ea pe ai ei, să își concentreze în întregime simțurile pe dezmiertarea brizei încălzite de soare și pe trilurile prihorului care își muștra perechea în timp ce își construiau împreună un cuib între ramurile unui măceș apropiat. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut expresia de plăcere senzuală pură care îi lumina chipul lui Gabriel.

Însuflețindu-se, îl îmboldi să se miște, conducându-l spre o fâșie de pajiște de un verde ca de smarald, care cobora până la un pavilion de piatră prăbușit, de la marginea unui crâng rar. Fiecare detaliu al peisajului meticolos al parcului, de la pietrele de-abia crăpate și până la pâraiele șerpuitoare, fusese orânduit cu artă pentru a imita o sălbăticie copleșitoare.

Cu degetele încă suprapuse ușor peste ale ei, Gabriel o urmă fără greutate, câștigând încredere și grație cu fiecare pas lung.

– Chiar nu ar trebui să ne aventurăm prea departe de casă. Dacă mă vede cineva din sat? Nu aș vrea să sperii copilașii și să îi fac să dea fuga înapoi în paturile lor.

În ciuda tonului său aspru, Samantha știa că acele vorbe fuseseră rostite pe jumătate în glumă.

– Copiii se sperie numai de ceea ce nu cunosc, milord. Cu cât rămâi retras mai mult timp la Fairchild Park, cu atât reputația ta va deveni mai de temut.

– Ei, cu siguranță nu am vrea să creadă că sunt vreun fel de monstru hidos, care pândește în întuneric, nu-i așa?

Samantha se uită în sus la el, însă era imposibil de spus dacă își râdea de ea sau de el însuși. Poate că ochii lui își pierduseră vederea, însă nu și strălucirea jucăușă. Erau chiar și mai uluitori în lumina soarelui, adâncurile lor străbătute de raze aurii fiind la fel

de senine și de sclipitoare ca o mare liniștită. Briza caldă îi ardea părul, dându-i culoarea unei guinee¹ proaspăt bătute.

— Chiar nu trebuie să rămâi un prizonier în propria ta casă când ai aceste pământuri minunate la dispoziție. Pun rămășag că odinioară erai foarte activ. Trebuie să existe încă unele preocupări în aer liber de care să te poți bucura.

— Ce-ai spune despre trasul cu arcul? întrebă el cu sarcasm. Sam ieși sărind din crâng, obligându-i să meargă mai încet în timp ce se zbenguia printre picioarele lor. Sau ar mai fi vânătoarea. Cel puțin nimeni nu m-ar putea învinui dacă aș confunda un câțel cu o vulpe.

— Ar trebui să-ți fie rușine, îl dojeni ea. Sam ar putea foarte bine să se transforme în salvatorul tău într-o bună zi. Este destul de inteligent, să știi.

Auzindu-și numele, micuțul collie se trânti în iarbă și se răsuca pe spate, cu ochii jucându-i în cap și cu limba scoasă. Samantha își ridică fustele și păși peste el, sperând că însoțitorul ei nu va observa.

Dar Gabriel părea preocupat de alte chestiuni.

— Poate că ai dreptate, domnișoară Wickersham.

Samantha își ridică privirea spre el, înmărmurită de capitularea lui atât de ușoară și simțindu-se stânjenită de expresia lui calculată.

— Poate că este o preocupare în aer liber de care m-aș putea bucura încă. Ceva ce *ar putea regla conturile*, ca să spunem așa.

Gabriel câștigase fiecare rundă a jocului de-a baba-oarba.

Pur și simplu nimeni nu îl putea întrece. Nu numai că îl putea prinde și pe cel mai agil dintre servitori înainte să o zbughească departe de el, ci îi și putea deosebi după ce le adulmeca numai puțin părul sau hainele. Reflexele îi erau încă atât de bune încât putea, de asemenea, să evite pe oricine ar fi purtat legătura la ochi, strecurându-se printre degetele lor întinse cu o secundă înainte de a-l prinde în strânsoare.

¹ Veche monedă englezească din aur, valorând astăzi douăzeci și unu de șilingi (n.tr.)

La început, când Samantha chemase personalul pentru a participa la jocul lor, fuseseră șocați să își vadă stăpânul stând sprijinit într-un cot pe coasta dealului scăldat de razele soarelui, cu părul desfăcut din legătura de catifea și cu un fir de iarbă atârându-i dintre buze. Fuseseră și mai șocați când infirmiera lui le explicase ce li se cerea. În timp ce ceilalți servitori se aliniau într-o formație țeapănă, ca și când ar fi trebuit să întâmpine vreun demnitar sosit în vizită, Beckwith își „țâțâi” și își „hâmâi” dezaprobarea, iar doamna Philpot declară că nu mai luase parte niciodată la o asemenea manifestare dezonorantă.

Peter și Phillip fuseseră primii care ieșiseră din formație. Încântați să scape de îndatoririle lor într-o zi de primăvară atât de frumoasă, gemenii se eschivaseră de la subtilitățile jocului, preferând să se îmbrâncească și să își care pumni unul altuia cu mâinile lor pistruiate, cu fiecare ocazie. Ori de câte ori reușise să îi sară în spate fratelui său care urla, Phillip îi aruncase pe furis priviri timide lui Elsie, pentru a se asigura că tânăra și drăguța servitoare se uita.

Seduși de adierea aromată și de buna dispoziție a stăpânului lor, și ceilalți servitori își pierduseră, încet-încet, reținerea. Când venise rândul lui să poarte legătura la ochi, Willie, subțirelul paznic scoțian, sfârșise prin a o urmări pe Meg, spălătoreasa, cu mâinile noduroase încovoiate ca niște gheare. Țipând asemenea unei școlărițe, Meg își ridicase fustele și alergase, mai mult sărind, la vale, cu picioarele îndesate mișcându-i-se frenetic și cu Sam lătrându-i pe urme. Când făcuse cu viclenie un salt la stânga, în loc să o apuce spre dreapta, Willie trecuse chiar pe lângă ea, împiedicându-se în propriile picioare, rostogolindu-se până la poalele dealului și prăvălindu-se în pârâu.

– Cum Willie nu a putut să o prindă pe Meg, este iarăși rândul stăpânului! strigă Hannah, bătând din palme cu entuziasm.

În timp ce Meg îl scotea din pârâu pe paznicul ud, care înjura întruna, trăgându-l de ureche, Beckwith îl îndrumă încetișor pe Gabriel spre vârful dealului. Până și doamna Philpot începuse să se prindă în joc. Fără a fi rugată, făcu un pas în față și își învârti patronul repede, de trei ori, apoi se feri din calea lui în pași

de dans, cu o grație înfocată, care îi făcu cheile prinse în talie să zornăie.

Când Gabriel își recăpătă echilibrul, restul servitorilor încrămeniră acolo unde se aflau, pe dealul însorit. Nici unul dintre ei nu avea voie să se miște nici măcar un centimetru dacă Gabriel nu se apropia suficient de mult pentru a-l atinge. Numai atunci putea să fugă. Samantha se așezase intenționat în afara cercului lor, așa cum făcuse de fiecare dată când îi venise rândul lui Gabriel. Era hotărâtă să nu îi ofere nici o scuză pentru a-și pune mâinile pe ea.

Gabriel se întoarse încet, cu mâinile în șoldurile înguste. Până când vântul nu îi ciufuli Samanthei părul, desprinzându-i o șuviță rebelă din coc, ea nu își dădu seama că făcuse greșeala de a se așeza contra vântului față de el. Nările lui fremătară. Privirea lui se îngustă într-un fel pe care ea îl cunoștea prea bine.

El se întoarse și o porni direct spre ea, pașii lui mari și autoritari măturând distanța dintre ei. Când trecu pe lângă Elsie și Hannah fără să încetinească, servitoarele își acoperiră gurile cu mâna, străduindu-se să își înăbușe chicotelile.

Picioarele Samanthei păreau să fi prins rădăcini în pământ. Nu ar fi putut fugi nici dacă Gabriel ar fi fost vreo fiară turbată, pornită să o devoreze. Era foarte conștientă de privirile atente ale celorlalți servitori, de picătura de transpirație care i se prelingea printre sâni, de felul în care sângele părea să i se îngroașe ca mielea prin vene.

Ca întotdeauna, Gabriel se opri la numai un pas distanță de a da peste ea. Când mâna lui îi atinse mâneca, Peter și Phillip bombăniră nemulțumiți de lipsa ei de împotrivire. Era prea târziu să fugă. Tot ceea ce îi mai rămăsese lui de făcut era să o numească și runda urma să se sfârșească.

— Numele! Numele! Începură fetele să cânte.

Gabriel își ridică mâna liberă, cerându-le să tacă. Îi recunoscuse pe ceilalți servitori după nimic mai mult decât după un iz de fum de lemn sau de săpun de rufe. Însă era într-un totu îndreptățit să își recunoască prizonierul și după atingere.

Când colțul buzelor i se ridică într-o jumătate de zâmbet leneș, Samantha îngheță pe loc, neputând împiedica înaintarea mâinii

lui. Era ca și când toți ceilalți ar fi dispărut, lăsându-i singuri pe acea coastă de deal răcoroasă.

Ochii i se închiseră brusc când degetele lui Gabriel îi mângâiară părul, apoi îi alunecară ușor pe față. Îi pipăi cu grijă marginea ochelarilor, urmărindu-i fiecare linie curbată sau lină, ca și când ar fi vrut să îi memoreze trăsăturile. În ciuda căldurii după-amiezii, atingerea lui îi dădu fiori delicioși, care îi făcură pielea de găină. Oare cum puteau fi mâinile lui atât de aspre și bărbătești, și totuși atât de tandre totodată? În timp ce degetele lui îi dezmierdau buzele catifelate, groaza ei se topi, transformându-se în altceva, ceva mult mai primejdios.

Se trezi că își dorea să se sprijine de el, să își lase capul pe spate și să îi ofere un sacrificiu dulce, numai pentru a-i face pe plac. Se clătină, atât de pierdută în acel dor scandalos încât îi luă un moment să își dea seama că el încetase să o mai atingă.

Ochii i se deschiseră. Deși Gabriel își plecase fruntea, mișcărilor inegale cu care pieptul i se ridica și cobora o preveniră că nici el nu rămăsese indiferent la scurta lor apropiere.

– Nu sunt prea sigur, strigă el suficient de tare pentru a se auzi pe toată coasta dealului, dar, judecând după catifelarea pielii și după parfumul delicat, cred că s-ar putea să-l fi prins... Se opri, sporind intenționat nerăbdarea tuturor. Pe Warton, băiatul de la grajduri!

Servitorii izbucniră într-un râs nestăvilit. Unul dintre grăjdari îl bătu pe umăr pe tânărul Warton, care scuipa în ciudat.

– Numai două șanse v-au mai rămas, milord, îi aminti Millie.

Gabriel își lovi buza de jos cu degetul arătător.

– Păi, dacă nu este Warton, vorbi el afectat, vocea împlânzindu-i-se, atunci trebuie să fie draga mea... îndatoritoarea mea... devotata mea...

Când își duse o mână la inimă, obținând noi chicoteli din partea servitoarelor, Samantha își ținu respirația, întrebându-se ce anume avea el de gând să dezvăluie.

– ... domnișoară Wickersham!

Servitorii începură să aplaude călduros; Gabriel își roti un braț înspre Samantha, într-o plecăciune plină de grație.

Ea zâmbi și făcu o reverență în derâdere, vorbind printre dinții încleștați:

– Măcar nu m-ai confundat cu unul dintre caii tăi de înhămat la trăsură.

– Nu fi absurdă, șopti el. Coama ta este mult mai mătăsoasă.

Un Beckwith radiind de fericire îl bătu pe umăr, apoi îi puse în mână o batistă din pânză.

– Legătura pentru ochi, milord.

Gabriel se întoarse din nou spre Samantha, cu una dintre sprâncene ridicată într-un unghi diavolesc.

– Oh, nu, să nu îndrăznești! Ea se retrase pe măsură ce el avansa spre ea răsucind legătura în cel mai amenințător mod cu putință. M-am săturat de jocurile tale ridicole. De toate, adăugă ea, știind că accentuarea acelor cuvinte nu avea să îi scape.

– Ei, haide, acum, domnișoară Wickersham, o certă el. Nu ai obliga un orb să te fugărească, nu-i așa?

– Oh, chiar așa?

Înșfăcându-și fustele, Samantha o rupse la fugă peste deal, izbucnind într-un râs ascuțit când auzi pașii lui Gabriel estompându-se în urma ei.

Dispoziția din interiorul aglomeratei trăsuri de oraș a marchizului de Thornwood varia de la tristă la sumbră. Numai Honoria, în vârstă de șaptesprezece ani, îndrăzne să trădeze oarecare semne de speranță, înălțându-se în scaun pentru a privi pe fereastră la gardurile vii pe lângă care treceau în viteză, în timp ce vehiculul își urma drumul la vale, pe alea largă ce ducea spre Fairchild Park.

Cele două surori mai mari ale ei își exersau aerul de plictiseală sofisticată, atât de important la domnișoarele de o anumită vârstă, frumusețe și poziție socială. Eugenia, în vârstă de optsprezece ani, se bucura de comuniunea iubitoare pe care o avea cu o oglindă de mână pe care o scosese din săculețul ei de satin, în timp ce Valerie, în vârstă de nouăsprezece ani, sublinia fiecare hurducătură și zdruncinătură cu un oftat plin de suferință. Valerie devenise deosebit de nesuferită de când se logodise cu fiul cel mai mic al unui duce, la sfârșitul sezonului de anul trecut. Indiferent

de turnura pe care o lua conversația, ea reușea să înceapă fiecare propoziție cu: „Odată ce eu și Anthony ne vom căsători...”

Așezat față în față cu ele, tatăl lor își ștergea fruntea rumenă cu o batistă tivită cu dantelă.

Observându-i chipul îmbujorat, soția lui murmură:

– Ești sigur că este o idee înțeleaptă, Teddy? Dacă l-am fi avertizat că sosim...

– Dacă l-am fi avertizat că sosim, le-ar fi poruncit servitorilor să ne întorcă de la ușă.

Pentru că nu îi stătea în obicei să vorbească aspru cu soția lui, Theodore Fairchild își îndulci dojana întinzându-se spre ea și mângâindu-i ușor mâna acoperită de mânășă.

– În ceea ce mă privește, aceasta ar fi fost o binecuvântare. Eugenia își îndepărtă fără tragere de inimă privirea de la imaginea ei reflectată în oglindă. Cel puțin atunci nu ar mai fi avut șansa să tipe și să mârâie la noi, de parcă ar fi un lup turbat.

Valerie înclină din cap.

– Dacă s-ar fi luat după modul animalic în care s-a purtat în timpul ultimei noastre vizite, oricine ar fi crezut că și-a pierdut și mințile odată cu vederea. Ce noroc că eu și Anthony nu ne-am căsătorit încă! Pe legea mea, dacă ar fi auzit cuvintele dezonorante pe care Gabriel a îndrăznit să mi le adreseze...

– Voi două ar trebui să vă rușinați pentru că vorbiți astfel despre fratele vostru!

Honoră își mută privirea de la fereastră pentru a se uita la ele, ochii ei căprui ca vinul de Xeres arzând de pasiune sub marginea încrețită a bonetei.

Neobișnuite să primească o asemenea apostrofare aspră din partea surorii lor mai mici cu o fire foarte blândă, Valerie și Eugenia schimbară o privire speriată.

După ce trăsura trecu de o pereche de porți decorate din fier și începu să urce dealul abrupt care ducea la adăpostul de carete, Honoră continuă:

– Cine te-a scos din apa înghețată, Genie, când ai căzut prin gheață în Lacul Tillman, chiar dacă fusesseși prevenită că era prea subțire pentru patinat? Și cine ți-a apărat onoarea, Val, când acel băiat obraznic de la serbarea lui Lady Marbeth a pretins că i-ai

permis să îți fure un sărut? Gabriel a fost cel mai bun frate mai mare pe care și l-ar fi putut dori o fată și, totuși, iată-vă pe voi două, stând, luându-l în răs și insultându-l ca o pereche de vaci nerecunoscătoare!

Valerie se întinse și îi strânse mâna Eugeniei, ochii ei de un verde deschis strălucindu-i din cauza lacrimilor.

— Nu este drept, Honoria. Și nouă ne este la fel de dor de Gabriel pe cât îți este și ție. Însă acea brută furioasă care ne-a ocărat și ne-a blestemat ultima dată când am venit aici *nu era fratele nostru*. Îl vrem pe Gabriel *al nostru* înapoi!

— Hai, hai, fetelor, șopti tatăl lor. Nu este nevoie să înrăutățiți o situație și așa dificilă certându-vă între voi. În timp ce Honoria își întorcea privirea posomorâtă spre fereastră, el încercă o umbră a zâmbetului lui voios. Poate că atunci când fratele vostru va vedea ce i-am adus, se va îmbuna în privința noastră.

— Dar tocmai asta este problema, răbufni Lady Thornwood. După neprețuții tăi medici, nu va mai vedea nimic, nu-i așa? Nici astăzi și niciodată. Chipul ei dolofan se încreți, lacrimile brăzdându-i pudra de față. Luă batista pe care i-o oferise soțul ei și își șterse ochii umezi. Poate că Valerie și Eugenia au dreptate. Poate că nu ar fi trebuit să venim. Pur și simplu nu știi dacă voi putea suporta să îmi văd flăcăul drag încuiat în acea casă întunecată, ca un soi de animal.

— *Mamá*? Honoria șterse geamul pătat al ferestrei trăsुरii, o notă întrebătoare împlânzindu-i vocea.

— Nu o deranja pe *Mamá* chiar acum, i-o trânti Eugenia. Nu vezi că este supărată?

Valerie scoase o fiolă cu săruri de amoniu din săculețul ei de mână și i-l întinse mamei ei.

— Uite, *Mamá*. Folosește asta dacă începi să simți că se apropie o criză.

Lady Thornwood flutură din mână, refuzând-o, atenția ei fiind îndreptată spre expresia năucită de pe chipul fiicei ei celei mai tinere.

— Ce este, Honoria? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Poate că am văzut. Cred că ai face mai bine să arunci o privire.

În timp ce Honoria deschidea fereastra, Lady Thornwood se urcă pe genunchii soțului ei, călcându-l apăsat pe degetele de la picioare când i se alătură fiicei ei. Curiozitatea fiindu-le stârnită, Valerîe și Eugenia se înghesuiră în spatele lor.

Se părea că o anumită distracție era în toi. Participanții erau împrăștiați peste tot pe coasta mănoasă a dealului ce străjuia conacul, râsul și strigătele lor răsunând prin aer asemenea acordurilor unui cântec. Erau prea preocupați de veselia lor zgomotoasă pentru a mai observa trăsura ce se apropia.

Întinzându-și gâtul pentru a zări ceva peste peretele de bonețe, marchizul rămase cu gura căscată.

– Ce naiba fac servitorii de își pierd timpul cu asemenea prostii, când se presupune că ar trebui să muncească? Ce zi cred ei că este – Crăciunul? Pe legea mea, ar trebui să îi poruncesc lui Beckwith să îi concedieze pe toți!

– Mai întâi va trebui să-l prinzi, sublinie Valerie, privind cum majordomul alerga pe coasta dealului, urmărind-o pe doamna Philpot, care țipa cât o țineau puterile.

Eugenia își acoperi gura cu o mână pentru a-și înăbuși un chicotit scandalizat.

– Ia uite, Val! Cine ar fi crezut că bătrânul țap încruntat era în stare de așa ceva?

Marchiza tocmai se întorcea pentru a-și dojeni fiica deoarece folosea un limbaj atât de colorat, când privirea îi căzu pe bărbatul care își croia drum pe la marginile orgiei. Deveni atât de palidă, încât se părea că ar fi putut avea nevoie de acele săruri de amoniu până la urmă.

Când se opri pe creasta dealului, profilul lui autoritar fiind încadrat de cerul amețitor de albastru, ea își duse o mână la inimă, crezând, preț de o clipă plină de fericire, că fiul ei se întorsese la ea. El stătea înalt și drept, cu umerii trași în spate, cu părul de aur strălucind în razele soarelui.

Însă apoi el se întoarse și ea zări acea cicatrice crestată care îi ruina înfățișarea frumoasă – amintirea necruțătoare a faptului că acel Gabriel pe care îl cunoscuse și îl iubise dispăruse pentru totdeauna.

Samantha știa că nu s-ar fi putut ascunde de Gabriel la nesfârșit. Însă îl putea implica într-o urmărire plină de haz și astfel procedă, alergând în cerc în spatele celorlalți servitori când aceștia își reluară jocul. Poate că îi lipsea vederea, dar era la fel de sigur pe picioare ca o pumă, și tocmai de aceea o surprinse să îl vadă împiedicându-se de un smoc gros de iarbă și prăbușindu-se ca un bolovan.

– Gabriel! strigă ea, folosindu-i numele de botez fără să își dea seama.

Ridicându-și fustele, se întoarse în goană la el. Se lăsă în genunchi pe iarbă, lângă el, închipuindu-și deja ce putea fi mai rău. Dacă își scrântise o gleznă? Sau se lovise cu capul de o piatră?

Bântuită de amintirea trupului său plin de sânge prăbușit pe podeaua dormitorului, îi luă capul în poală și îi înlătură cu gingășie părul de pe frunte.

– Gabriel, mă auzi? Ești bine?

– Acum, da.

Înainte ca Samantha să poată reacționa la acea șoaptă răgușită, el îi cuprinse talia cu brațele și o rostogoli în iarbă, făcându-i ochelarii să îi atârne strâmb pe nas.

Ea nu s-ar fi așteptat niciodată ca el să fie atât de îndrăzneț, să o trântescă la pământ chiar acolo, în fața servitorilor și a lui Dumnezeu, ca și când el ar fi fost un păstor, iar ea o lăptăreasă dornică de a fi sedusă. Dar el chiar o trântise la pământ, picioarele lui încurcându-se între fustele ei când amândoi izbucniră în hote de râs nestăvilite.

Următorul lucru de care deveni conștientă era că stătea întinsă pe spate, trupul puternic și cald al lui Gabriel acoperindu-l pe al ei. Strânsoarea lui slăbi; râsul lor se stinse ușor.

Prea târziu, Samantha își dădu seama că toți ceilalți amuțiseră, de asemenea.

Își aruncă privirea peste umărul lui Gabriel, clipind în spatele ochelarelor ei strâmbi. Un străin stătea în picioare deasupra lor – un bărbat solid, cu pieptul lat, care purta niște ciorapi cu dungi aurii și verzi și o pereche de pantaloni lungi până la genunchi, destul de demodați. Părul lui blond încărunțit era ușor pudrat, vârsta acestuia devenind astfel greu de stabilit. Manșete croite

dintr-o rafinată dantelă valenciană îi înconjurau încheieturile groase. Când îi întinse o mână, enormul inel cu sigiliu din rubin care îi împodobește degetul mijlociu sclipi ca o picătură de sânge proaspăt în lumina soarelui.

– M-m-milord, se bâlbâi Beckwith. Legătura îi atârna pieziș peste un ochi, făcându-l să arate ca un pirat rotofei și asudat. Nu am primit nici o veste. Nu vă așteptam.

– Măcar atâta lucru este evident, i-o trânti bărbatul pe un ton poruncitor, pe care Samantha îl recunoscuse numaidecât.

De-abia atunci își dădu seama că se holba la figura aspră a lui Theodore Fairchild, marchizul de Thornwood, tatăl lui Gabriel – și patronul ei.

Capitolul 15

Draga mea Cecily, te pot asigura că familia mea te va adora la fel de mult ca și mine...

Ignorând mâna întinsă a marchizului, Samantha îl împinse pe Gabriel de pe ea și se ridică anevoie. Gabriel nu pierdu nici el timpul și se ridică, la rândul lui, cu ținuta rigidă și expresia rezervată. Restul servitorilor stăteau în jurul lor, în grupuri rușinate, arătând de parcă ar fi preferat să golească oale de noapte sau să curețe grajdurile.

Îndreptându-și ochelarii, Samantha făcu o reverență adâncă.

– Sunt încântată să vă cunosc, milord. Sunt Samantha Wickersham, infirmiera fiului dumneavoastră.

– Cu siguranță înțeleg de ce a făcut un progres atât de însemnat de la ultima noastră vizită.

Chiar dacă tonul îi era arțagos, ea ar fi putut jura că zărise o licărire de amuzament în ochii marchizului.

Nu putea decât să își imagineze ce înfățișare scandaloaasă trebuia să fi așezat. Cu fusta mototolită și pătată de iarbă, cu obraji îmbujorați și cu părul ciufulit revărsându-i-se din coc până

la jumătatea spatelui, probabil că arăta mai mult ca femeia ușoară a satului decât ca o femeie respectabilă, angajată să aibă grijă de fiul cuiva.

Patru femei superb înveșmântate se înghesuiau una în cealaltă pe coasta dealului, în spatele marchizului, având fiecare buclă la locul ei sub bonetele lor sofisticate, fiecare fald, panglică și manșetă dantelată fiind apretate până la perfecțiune. Samantha simți cum i se strângeau buzele. Cunoștea prea bine femeile de genul lor.

Cu toate că o făceau să se simtă și mai mult ca o femeie de moravuri ușoare, își înălță bărbia, refuzând să se umilească în fața lor. Dacă membrii familiei lui Gabriel nu ar fi renunțat la responsabilitatea pe care o aveau față de el, nu ar fi fost necesar să o angajeze pe ea. Și dacă tatăl lui ar fi concediat-o atunci, nu ar mai fi avut cine să îl îngrijească.

– S-ar putea să considerați metodele mele de tratament destul de neconvenționale, Lord Thornwood, spuse ea. Însă cred că porțiile copioase de soare și aer curat au puterea de a îmbunătăți atât starea trupului, cât și dispoziția.

– Numai Cerul Știe câtă nevoie am de îmbunătățiri în ambele privințe, mormăi Gabriel.

Când marchizul se întoarse spre fiul său, aroganța păru să i se topească. Nu reuși însă să îl privească pe Gabriel direct în față.

– Salutare, flăcăule! Mă bucur să văd că arăți atât de bine.

– Tată, răspunse Gabriel sec. Aș vrea să pot spune același lucru.

Una dintre femei veni înspre ei, alunecând pe iarbă, cu juponul de mătase foșnind. Cu toate că tenul ei era la fel de palid și delicat ca o dantelă antică, vârsta o văduvise de foarte puțin din frumusețea ei robustă.

Gabriel încremeni, chipul lui transformându-se într-o mască prudentă, în timp ce ea se ridică pe vărfuri și îi dăruî un sărut pe obrazul nemarcat de cicatrice.

– Sper din tot sufletul că ne vei ierta pentru că am dat buzna peste tine așa. A fost o zi minunată – numai bună pentru un drum lung la țară.

– Nu te prosti, mamă! Cum m-aș putea aștepta să nu îți îndeplinești datoria creștinească? Poate că pe drumul de întoarcere spre casă te vei opri la orfelinat sau la azilul pentru săraci și îi vei binedispune și pe alți nefericiți.

Deși Samantha tresări, mama lui Gabriel doar oftă, ca și cum s-ar fi așteptat la primirea lui încrâncenată.

– Haideți, fetelor, strigă ea, îndoindu-și un deget înmănușat în direcția fiicelor ei, întâmpinați-l cum se cuvine pe fratele vostru, vă rog!

Cele două fete înalte și subțiri, cu părul blond, rămaseră în urmă, de parcă s-ar fi temut că Gabriel le-ar fi putut mușca, dar bruneta scundă și voinică se năpusti să își încolăcească brațele în jurul gâtului lui, aproape dezechilibrându-l.

– Oh, Gabe, nu am mai putut suporta să petrec nici măcar un moment departe de tine! Ce dor mi-a fost de tine!

Arătând primul semn de împlânzire, el o bătu stingher pe umăr.

– Hei, tu de colo, Fărâmiță! Sau ar trebui să te numesc Lady Honoria? Dacă nu cumva porți tocurile Valeriei, cred că te-ai mai înălțat cu cinci centimetri de la ultima ta vizită.

– Ai crede dacă ți-aș spune că urmează să fiu prezentată la Curte în două săptămâni? Nu am uitat ce mi-ai promis, să știi.

Trecându-și brațul pe sub al lui Gabriel de parcă i-ar fi fost teamă că el avea să o ia la sănătoasa, își întoarse rânjetul spre Samantha. Unul dintre dinții ei din față era puțin strâmb, ceea ce îi sporea farmecul nemaipomenit.

– Încă de când eram numai o fetiță de-o șchioapă, fratele meu mi-a tot promis că va dansa primul dans cu mine la balul meu de prezentare.

– Ce galant din partea lui, spuse Samantha încet, observând spasmul scurt de durere care îi traversase chipul lui Gabriel.

Marchizul își dresе vocea.

– Nu îi reține toată atenția fratelui tău, Honoria. Ai uitat că avem o surpriză pentru el?

În timp ce Honoria se desprindea fără tragere de inimă de Gabriel și se alătura din nou surorilor ei, tatăl lor se întoarse și le făcu un semn valeților îmbrăcați în livrele care conduceau trăsura

de oraș impunătoare oprită pe alee. Aceștia săriră de pe bancheta lor și începură să desfacă frânghiile de pe ceva mare și învelit în pânze care era legat dedesubtul trăsurii.

Pe când cei doi își cărau povara apăsătoare la deal, luptându-se cu greutatea acesteia, tatăl lui Gabriel își frecă mâinile cu nerăbdare. Când valeții lăsară acel lucru pe iarbă, în fața lui Gabriel, Samantha era la fel de curioasă ca și restul servitorilor.

— Din clipa în care eu și mama ta am pus ochii pe el, am știut că este exact lucrul de care ai nevoie.

Rânjind spre soția lui, marchizul păși înainte și smulse pânzele cu un gest maiestuos.

Samantha își îngustă privirea, chinându-se să se concentreze pe obiectul necunoscut. Când reuși, în sfârșit, aproape că își dori să nu o fi făcut.

— Ce este? o auzi pe Elsie șoptindu-i lui Phillip. Vreun instrument de tortură?

Doamna Philpot privi în zare, în timp ce Beckwith se apropie mai mult de ea, devenind brusc interesat de vârful pantofilor lui.

Avertizat de tăcerea stânjenitoare a servitorilor lui, Gabriel răbufni:

— Ei bine, ce dracului este?

Cum nimeni nu îi răspunse, se lăsă într-un genunchi și începu să își treacă mâinile peste acel lucru. Când degetele lui cercetătoare trasară contururile unei roți de fier, înțelegerea i se așternu, incetul cu incetul, pe chip.

Se îndreptă, mișcarea fiindu-i nefirească de rigidă.

— Un scaun de invalid. Mi-ați adus un scaun de invalid.

Vocea lui era suficient de joasă și de periculoasă încât Samantha să i se zburlească părul pe ceafă.

Tatăl lui era încă în culmea încântării.

— Al naibii de inteligent, nu-i așa? Astfel nu va mai trebui să îți faci griji că te-ai putea împiedica ori te-ai putea lovi de lucruri. Tot ce ai de făcut este să te urci în el, să îți arunci o pătură în poală și cineva te poate împinge oriunde ai dori să mergi. Cineva ca Beckwith sau ca scumpa ta domnișoară Wickersham aici de față!

Samantha se încordă, așteptând explozia inevitabilă. Însă când Gabriel vorbi, în final, tonul lui atent controlat sună mai încărcat de reproșuri decât orice țipăt.

– Poate că ți-a scăpat din vedere, tată, dar încă mai am două picioare perfect sănătoase. Și acum, dacă mă vei scuza, cred că mă voi folosi de ele.

Schițând o plecăciune scurtă, se întoarse pe călcâie și porni cu mândrie în direcția opusă casei. Deși nu avea nici măcar bastonul care să îl ajute, Samantha nu își putea permite să îl umilească și mai mult și să îl urmeze sau să îi poruncească unuia dintre servitori să o facă. Nici chiar Sam nu îndrăzni să se ia după el. Micul collie se trânti pe jos lângă Samantha, privirea lui posomorâtă urmărindu-l pe Gabriel cum se făcea nevăzut în pădure.

După cum o avertizase Beckwith, erau unele cărări pe care un bărbat trebuia să le străbată singur.

Samantha se așeză în micul salon pentru micul dejun unde Beckwith o interogase pentru prima dată, ascultând cum ceasul francez aurit de pe marginea șemineului număra minutele care se scurgeau din viața ei. Disparația lui Gabriel nu îi dăduse de ales decât să facă pe gazda de ocazie a familiei lui. Se scuzase numai cât să își refacă pieptănătura și să îmbrace o rochie curată – un model sumbru, croit din mătase de un cafeniu-închis, fără nici urmă de volan sau podoabă care să îi îndulcească liniile sobre.

Marchiza luă loc chiar pe marginea unui fotoliu, cu buzele strânse dezaprobat și cu mâinile acoperite de mănuși împreunate în poală, iar marchizul se cufundă într-un alt fotoliu, pântecul lui încăpător întinzându-i nasturii vestei pestrițe. Valerie și Eugenia se înghesuiră una lângă cealaltă pe o canapea grecească, arătând atât de triste încât Samanthei aproape i se făcu milă de ele. Honoria se cocoță pe un divan, la picioarele lor, strângându-și genunchii la piept și părând a avea mai degrabă șapte ani decât șaptesprezece. Scaunul greoi de invalid zăcea într-un colț, umbra lui sinistă învinuindu-i pe toți.

Pe când lumina aurie pălea încetișor, nimic în afară de câte un oftat întâmplător sau de clinchetul înfundat al unei cești de ceai nu întrerupea liniștea dureroasă.

Samantha își duse ceașca la buze, strâmbându-se când își dădu seama că, de ceva vreme, ceaiul se răcise. Își coborî ceașca și văzu că mama lui Gabriel se holba fățiș la ea.

– Ce fel de infirmieră sunteți dumneavoastră, domnișoară Wickersham? Nu-mi vine să cred că l-ați lăsat să hoinărească așa, fără ca măcar să trimiteți un servitor care să îi poarte de grijă. Dacă a căzut în vreo râpă și și-a frânt gâtul?

Samantha lăsă ceașca pe farfurioară, încercând să pretindă că femeia nu dădea glas propriilor ei temeri.

– Vă pot asigura că nu aveți nici un motiv de îngrijorare, milady. Fiul dumneavoastră este mult mai capabil decât vă imaginați.

– Dar au trecut aproape trei ore. De ce nu s-a întors?

– Pentru că noi suntem încă aici.

Auzind concluzia posacă a soțului ei, marchiza își întoarse privirea asupra lui. El se cufundă mai mult în scaun.

– Atunci, de ce nu putem pleca acasă? întrebare aproape la unison Valerie și Eugenia. Oh, te rog, Papá, îl imploră Valerie. Suntem atât de plictisite!

Eugenia își înfășură batista din dantelă într-o minge, luându-și o expresie plină de speranță.

– Val are dreptate, *Mamá*. Dacă Gabriel nu ne vrea aici, atunci de ce nu îi respectăm dorințele și nu plecăm? Domnișoara Wickersham va fi tot aici pentru a avea grijă de el.

– Nu-mi dau seama de ce are nevoie de o infirmieră, răbufni Honoria, aruncându-i Samanthei o privire prin care își cerea iertare. Ați putea să mă lăsați pe mine aici, iar eu aș putea avea grijă de el!

– Și cum rămâne cu prezentarea ta la Curte? îi aminti tatăl ei cu blândețe. Și cu balul tău de prezentare?

Honoria își plecă fruntea, lăsând o cascadă de bucle moi, șatene, să îi încadreze profilul gânditor. Poate că îi era mai devotată fratelui ei decât surorile sale, însă nu avea decât șaptesprezece ani.

– Gabriel are mai multă nevoie de mine decât am eu nevoie de orice bal de prezentare stupid.

– Nu mă îndoiesc că ai avea foarte mare grijă de fratele tău, spuse Samantha, alegându-și cu atenție cuvintele, dar sunt sigură

că ar fi mult mai mulțumit să știe că ți-ai făcut debutul și că ai avut șansa de a-ți găsi un soț care să te adore la fel de mult ca el.

În timp ce Honoria îi dăruia o privire recunoscătoare, mama lui Gabriel se ridică și se îndreptă spre fereastra franceză care fusese lăsată întredeschisă pentru a invita briza răcoroasă în salonul aglomerat.

Stătu și privi în amurgul care devenea tot mai întunecat, cu ochii bântuiți de umbre.

– Nu știi cum poate suporta să trăiască așa. Câteodată cred că ar fi fost o binecuvântare dacă, pur și simplu, ar fi...

– Clarissa! tună marchizul, ridicându-se și aruncându-și bastonul pe podea.

Lady Thornwood se răsuci în loc, o notă isterică ascuțindu-i vocea.

– Oh, de ce să nu o spunem Theodore? Toți gândim același lucru, nu-i așa, ori de câte ori ne uităm la el?

Samantha se ridică în picioare.

– Ce anume gândiți?

Mama lui Gabriel se întoarse pentru a o înfrunța, cu o expresie cumplită.

– Că ar fi fost o binecuvântare dacă fiul meu ar fi murit pe puntea acelei corăbii. O binecuvântare pentru viața lui, dacă s-ar fi încheiat frumos și repede. Atunci nu ar mai fi trebuit să sufere neincetat. Nu ar mai fi trebuit să trăiască așa – pe jumătate, nenorocit, ca o jumătate de bărbat!

– Și cât de convenabil ar fi fost pentru dumneavoastră! Un zâmbet amar se ivi pe buzele Samanthei. La urma urmei, fiul dumneavoastră ar fi murit ca un erou. În loc să fiți obligată să înfrunțați un străin ursuz în această frumoasă după-amiază de primăvară, ați fi putut să veniți până aici pentru a depune flori pe mormântul lui. Ați fi putut să plângeți cu toții foarte frumos, să îi jeliți pierderea tragică și totuși să puneți capăt doliului la timp pentru primul bal al sezonului. Spuneți-mi, Lady Thornwood – suferința lui Gabriel doriți să se sfârșească? Sau a dumneavoastră?

Marchiza păli de parcă Samantha ar fi palmuit-o.

– Cum îndrăznești să îmi vorbești astfel, tu, creatură îngâmfată?

Samantha refuză să se lase intimidată.

— De-abia puteți suporta să îl priviți în față, nu-i așa? Pentru că nu mai este băiatul de aur pe care îl adorați. Nu poate juca rolul fiului perfect pentru inima dumneavoastră de mamă iubitoare. Așa că sunteți gata să trageți cortina peste capul lui. De ce credeți că nu este aici acum? Își plimbă privirea acuzatoare în jurul camerei înainte de a și-o întoarce asupra mamei lui Gabriel. Pentru că știe prea bine ceea ce gândiți cu toții de fiecare dată când vă uitați la el. Poate că fiul dumneavoastră este orb, milady, dar nu este prost.

Pe când Samantha stătea acolo, cu pumnii strânși și tremurători, realizează, încetul cu încetul, că Valerie și Eugenia o priveau cu gura căscată de groază. Buza de jos a Honoriei începuse să tremure, ca și cum ar fi fost gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Rușinea o copleși pe Samantha. Chiar și așa, nu își putea regreta cuvintele, ci numai pierderea pe care acestea aveau să i-o aducă.

Se întoarse spre marchiz, înălțându-și bărbia pentru a-i întâlni privirea în mod deschis.

— Iertați-mi impertinența, milord! Îmi voi strânge lucrurile și voi fi pregătită de plecare până dimineată.

Când o porni spre ușă, marchizul se ridică pentru a-i ține calea, sprâncenele lui stufoase fiind unite într-o linie severă.

— Ia așteaptă numai un minut, fetiço! Că doar nu te-am concediat încă.

Samantha își plecă fruntea, așteptând ca el să o pună la locul ei, așa cum merita, pentru că vorbise atât de nerescuțios cu soția lui.

— Nici nu o voi face, continuă el. Judecând după etalarea impresionantă de temperament la care tocmai am fost martor, s-ar putea ca tu să fii exact ceea ce are nevoie acel fiu încăpățânat al meu.

Recuperându-și bastonul, trecu pe lângă Samantha și se îndreptă spre ușă, lăsând-o mută de uimire.

— Veniți, Clarissa, fetelor! Mergem acasă.

Lady Thornwood suspină adânc.

- Doar nu te aștepți să plec, pur și simplu, și să îl las pe Gabriel singur-singurel aici. Îi aruncă Samantha o privire veninoasă. Cu ea.

- Fetele au dreptate. Nu se va întoarce atât timp cât noi suntem aici. Buzele marchizului se arcuiră într-un zâmbet strâmb, amintindu-i Samantha atât de mult de Gabriel încât inima i se opri în piept. Și pot afirma cu sinceritate că nu îl condamn pe flăcău. Cine își dorește ca un stol de vulturi să îi dea târcoale când se luptă pentru viața lui? Veniți, fetelor! Dacă ne grăbim, s-ar putea să fim în paturile noastre înainte de miezul nopții.

Valerie și Eugenia se întrecură să își asculte tatăl, înșfăcându-și săculeții de mână, evantaiile, șalurile și bonetele în timp ce plecau. Aruncându-i Samantha o ultimă privire încărcată de văpăi prin care o avertiza că nu avea să-i uite – sau să-i ierte – obraznicia, marchiza alunecă pe lângă ea, pieptul generos al acesteia ieșind în evidență asemeni prorei unei nave de luptă. Honoria șovăi în prag atât cât să îi facă Samantha un semn scurt, melancolic, de rămas-bun.

Pe când roțile trăsurii lor de oraș se îndepărtau troncănind la vale, pe alee, Samantha rămase complet singură, numai scaunul de invalid ținându-i companie. Se holbă la acel lucru odios, dorindu-și nimic altceva decât să smulgă cu mâinile ei umplutura din pernele de păr de cal.

În schimb, aprinse o lampă Argand și o așeză pe masa de lângă fereastră. Stătea acolo de câteva minute, privirea ei tulburată cercetând umbrele, când își dădu seama de ceea ce făcuse. Nu avea cum să se bazeze pe strălucirea lămpii pentru a-l ajuta pe Gabriel să-și găsească drumul spre casă.

Poate că mama lui avea dreptate. Poate că trebuia să trimită pe cineva afară să îl caute. Însă nu prea părea corect să trimită servitorii afară pentru a-l târi în casă de parcă ar fi fost un copil recalcitrant, care fugise după ce se supăraseră din nimic.

Dacă nu voia să fie găsit? Dacă se săturase până peste cap de toți cei care încercau să își impună așteptările asupra sa? Membrii familiei lui lămuriseră faptul că nu și-l doreau decât pe Gabriel *al lor* înapoi – pe bărbatul care trecuse prin viață cu o încredere de nezdruncinat, cucerind cu farmecul lui orice inimă întâlnea.

În ciuda discursului ei înflăcărat, era ea oare cu adevărat mai bună decât ei? Venise în acel loc crezând că nu își dorea decât să îl ajute. Însă începuse să își pună la îndoială propriile motive, să se întrebe dacă nu cumva devotamentul ei altruist ascundea o inimă foarte egoistă.

Samantha își coborî privirea la flacăra lămpii. Lumina pâlpâitoare pe care o împrăștia nu ar fi putut să îl conducă pe Gabriel spre casă. Dar ea ar fi putut.

Ridicând lampa, se strecură prin fereastra franceză, în noapte.

Samantha o porni înspre pădure, din moment ce acolo dispăruse Gabriel. Lampa, care păruse atât de strălucitoare în casă, arunca o licărire palidă în jurul ei, luminând de-abia cât să țină umbrele la distanță. Flacăra ei se dovedea a fi prea slabă pentru întunecimea de catifea a nopții fără lună, pentru încrengătura de ramuri de deasupra capului ei când pătrunse în pădure. Nu își putea închipui cum trebuia să fie să trăiești într-un asemenea întuneric noapte și zi.

Pe măsură ce bolta de ramuri se îngroșa, acoperind orice pată de cer, ea își încetini pașii. Noaptea transformase domeniul Fairchild Park, dintr-un peisaj elaborat cu mare artă, într-o sălbăticie de nepătruns, unde pericolele și spaimele pândeau de peste tot. Alese să își continue drumul sărind peste trunchiul unui arbore căzut, tulburată de foșnetele misterioase și de țipetele stranii ale nevăzutelor creaturi ale nopții. Începea să tânjească după trupul mare și puternic al lui Gabriel în mai multe sensuri decât unul.

– Gabriel? îl strigă ea încet, nedorindu-și să riște ca servitorii din casă să o audă.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un foșnet mai puternic dintr-un tufiș, venind de undeva din spatele ei.

Samantha se opri. La fel și foșnetul. Ea făcu un pas șovăielnic, apoi încă unul. Foșnetul reîncepu.

Sperând și rugându-se să nu fi fost decât juponul ei apretat, îl ridică de la pământ și mai făcu un pas. Foșnetul deveni și mai puternic. Ea se opri din nou, degetele înțepenindu-i ca niște gheare înghețate pe mânerul lămpii. Foșnetul încetă, numai pentru a fi înlocuit de o găfâială sălbatică, atât de aproape încât Samantha

putea să jure că simțise răsuflarea fierbinte a unui prădător invizibil pe ceafă.

Nu încăpea nici o îndoială. Cineva... sau ceva... o urmărea.

Adunându-și tot curajul, se întoarse în loc, rotind lampa în față.

– Arată-te!

O pereche de ochi căprui și umezi se ivi din umbre, urmată de un corp tremurător și de o coadă care se agita în vânt.

– Sam! respiră ușurată Samantha, căzând în genunchi. Să-ți fie rușine, câine rău! În ciuda muștrării, luă cățelul în brațe, legănându-l lângă inima care îi bătea gata să-i sară din piept. Nu ar trebui să te cert, nu-i așa? Se ridică, dezmiertându-i urechile mătăsoase. Bănuiesc că și tu nu vrei decât să îl găsești.

Pe măsură ce se aventura mai adânc în pădure, strigând numele lui Gabriel din ce în ce mai des, se agăța de micuțul collie, nedorind să renunțe la căldura lui liniștitoare. Mergea de foarte mult timp când realizează că nu avea cum să se întoarcă pe urmele propriilor pași. Începuse să creadă că Gabriel probabil o să se vadă nevoit să trimită servitorii afară pentru a o căuta când o clădire enormă se întrezări prin întuneric. Jumătate din lemn și jumătate din piatră, părea să fie un fel de șopron sau grajd, de mult părăsit și de mult uitat.

Poate că era un loc pe care Gabriel îl descoperise când colinda acele păduri, în copilărie. Un loc unde ar fi putut să caute adăpost, dacă ar fi dat peste el.

Ținând încă strâns atât lampa, cât și câinele, Samantha împinse cu cotul ușa care atârna numai în jumătate dintre balamale, tresărind la scârțâitul ascuțit al acesteia.

Ridică lampa, trasând un cerc de lumină palidă peste grinzi străvechi din stejar, grămezi răsturnate de fân, căpestre putrezite și zăbale ruginite prinse în cuie din lemn crăpat.

Nemaiputându-i ignora zvârcolirea, Samantha îl lăsă jos pe Sam, astfel încât să poată alerga prin jur și să adulmece tot ceea ce îi ieșea în cale. Se părea că, în afară de șoarecii care mișunau prin fân, nu mai exista altă viețuitoare în adăpost.

– Gabriel? strigă ea, prea puțin dornică de a tulbura liniștea nefirească. Ești aici?

Înaintă mai mult în întuneric. Aproape de mijlocul grajdului, o scară prăpădită de lemn dispărea în bezna de deasupra.

Samantha oftă. Nu avea nici cea mai mică dorință de a risca să-și rupă gâtul în timp ce explora un pod putrezit, însă nu avea nici un rost să fi ajuns atât de departe și să nu cerceteze orice posibilitate. Probabil Gabriel nu se afla acolo atunci, dar poate că ar fi descoperit vreun semn că fusese mai devreme.

Înfășurându-și fustele lungi pe braț și ținând cu grijă lampa într-o mână, își începu urcușul lung și anevoios pe scară. Umbre amenințătoare dansau înaintea ei, acoperind licărirea pâlpâitoare a lămpii. Când ajunse, în sfârșit, în vârf și se ridică pe scândurile prăfuite, răsufală ușurată.

Podul părea să fie la fel de pustiu ca și restul grajdului. Nu exista nici un semn că și-ar fi făcut cineva adăpost acolo în ultimii douăzeci de ani. Se putea vedea cerul nopții prin conturul pătrat al trapei deschise în acoperiș, fără lună, dar nu intru totul lipsit de lumină. Strălucirea lăptoasă a stelelor îi brăzda bolta de culoarea cernelii.

Samantha se întoarse, îngustându-și privirea pentru a scruta umbrele de sub grinzi. Oare imaginația îi juca feste sau observa o oarecare mișcare? Dacă Gabriel căutase să se adăpostească acolo, până la urmă? Dacă se rănise cumva și nu putea răspunde chemării ei? Pășii mai departe în pod, cutremurându-se când un vâl gros de pânze de păianjen îi mângâie vârful capului.

– Este cineva aici? șopti ea, rotind lampa în față.

Umbrele prinseră viață. Samantha păși înapoi, împiedicându-se, înconjurată de vârtejul frenetic al unor aripi de liliac și al unor țipete ascuțite. Când liliicii speriați își părăsiră culcușul și țâșniră spre trapa deschisă din acoperiș, ea își ridică instinctiv brațele pentru a-și apăra părul și ochii de aripile lor periculoase.

Lampa îi scăpă din mână și zbură dincolo de marginea podului, căzând pe podeaua murdară de dedesubt, într-o explozie de sticlă. Ultimul liliac dispăru în noapte. Îmboldită de scheunatul speriat al lui Sam și de duhoarea acră a gazului de lampă care ardea mocnit, Samantha apucă scara, gândindu-se numai să stingă vâlvătaia înaintea ca aceasta să aprindă fânul și să înghită întregul grajd.

Ajunsese la o treime din coborâș când piciorul îi trecu printr-o stinghie putrezită, zdruncinându-i atât echilibrul, cât și scara. Se balansă la limita hazardului pentru ceea ce ei i se păru o eternitate, trecând de la disperare la speranță, apoi se trezi în aer, căzând ca plumbul, cu spatele, de pe scară.

Își auzi capul lovind podeaua cu un zgomot surd, îl auzi pe Sam scâncind în timp ce o lingea pe obraz și îi înghiontea urechea cu nasul lui rece și umed, auzi pârâitul înfometat al flăcărilor care începuseră să aprindă fânul.

– Gabriel? murmură ea, văzându-l cum își cobora privirea spre ea și îi zâmbea, scaldat de razele soarelui, în clipa dinainte ca propria ei lume să se scufunde în întuneric.

Capitolul 16

Draga mea Cecily, mă numești atât stăruitor, cât și convingător, și cu toate acestea te opui farmecelor mele de fiecare dată...

Gabriel intră în pavilion și se opri chiar în prag, ascultând sururul pârâului printre pietre. Edificiul lipsit de acoperiș fusese astfel construit încât să amintească de turnul prăbușit al unui castel străvechi. Pe când era numai un flăcău, petrecuse nenumărate ore încântătoare fluturând o sabie de lemn pentru a-l salva de hoardele barbare, care semănau nespuse de mult cu surioarele lui.

Se așeză pe o bancă de piatră, cu spatele sprijinit de zid și cu picioarele lungi întinse în față. Briza nopții îi răsflora părul. I se desprinsese pe jumătate din legătura de piele, acoperind mărturia crestată a cicatricei lui. Se alesese și cu alte semne după întâmplările nefericite ale zilei. Cizmele îi erau boțite, o mânecă a cămășii i se sfâșiasse în niște rugi de mure. Avea o zgârietură proaspătă pe dosul palmei și o umflătură dureroasă la genunchi.

Însă cea mai adâncă rană pe care o avea era cea care i se deschisese în inimă când auzise, fără să vrea, schimbul de replici dintre mama lui și Samantha.

După ce hoinărise fără țintă prin pădure ore întregi, folosind o creangă drept baston improvizat, își dibuise, într-un final, drumul spre casă. Plănuind să se furișeze fără a fi văzut, se orientase pipăind de jur împrejur zidurile, până când găsise o fereastră deschisă. Însă planurile îi fuseseră dejucate când vocea mamei lui răzbătuse prin acea fereastră.

„... Ar fi fost o binecuvântare dacă fiul meu ar fi murit pe puntea acelei corăbii. O binecuvântare pentru viața lui, dacă s-ar fi încheiat frumos și repede. Atunci nu ar mai fi trebuit să sufere neîncetat. Nu ar mai fi trebuit să trăiască așa – pe jumătate, nenorocit, ca o jumătate de bărbat!“

Gabriel se sprijinise de perete, clătînând din cap. Cuvintele mamei lui nu avuseseră darul de a-l face să sufere. Îi confirmaseră numai ceea ce bănuia de foarte mult timp.

„Și cât de convenabil ar fi fost pentru dumneavoastră!“

Tocmai se îndepărta de fereastră când răsunase vocea Samanthei, pironindu-l locului. Își înălțase capul într-o parte, sedus atât de furia, cât și de pasiunea din cuvintele ei. Ar fi dat aproape orice să îi vadă chipul mamei sale în acel moment. Se îndoia că mai avusesese vreodată cineva îndrăzneala de a-i vorbi Clarisei Fairchild, marchiză de Thornwood, cu atâta neobrăzare lipsită de căință.

„Pentru că știe prea bine ceea ce gândiți cu toții de fiecare dată când vă uitați la el. Poate că fiul dumneavoastră este orb, milady, dar nu este prost.“

Când Samantha isprăvisese să o pună la punct pe mama lui, de-abia se putuse abține să nu intre în acea cameră și să nu strige „Bravo!“, aplaudând-o din inimă în același timp.

– Asta este fata mea! șoptise el, dându-și seama în clipa următoare că era adevărat.

Aceea fusese lovitura care îi rănise inima. Lovitura care îl trimisese, clătînându-se, departe de casă, pentru a se refugia în singurătatea rece a pavilionului.

Gabriel își întoarse chipul spre un cer pe care nu îl putea vedea, susurul voios al pârâului răsându-și de el. Se părea că își irosise

cea mai mare parte a tinereții venerând altarul frumuseții, numai pentru a se îndrăgosti de o femeie pe care nu o văzuse niciodată.

Nici măcar nu îi păsa cum arăta Samantha, realiză el surprins. Frumusețea ei nu avea nimic de-a face cu un ten alb ca laptele, cu o gropiță în obraz sau cu un păr lung și des, de culoarea mierii topite. Putea fi la fel de lipsită de grație ca un troll, însă pentru el tot ar fi fost irezistibilă. Frumusețea ei venea din interior – din inteligența ei, din pasiunea ei, din insistența ei încăpățanată de a face din el un om mai bun decât ar fi crezut el vreodată că ar fi putut fi.

Nu mai era dispus să accepte mai puțin. Până și mult-iubita lui Cecily se dovedise a fi nimic mai mult decât un vis frumos care se risipise în lumina necruțătoare a zorilor. Poate că nu o putea vedea, dar știa în adâncul inimii lui că Samantha ar fi fost acolo ori de câte ori ar fi întins mâna spre ea.

Gabriel băjbâi după bastonul lui improvizat. Putea foarte bine să se întoarcă acasă și să își primească porția de dojană. Fără în-doială, Samantha ar fi considerat faptul că trăsese cu urechea culmea lipsei de maniere. Dar poate că ar fi reușit să îi domolească furia când i-ar fi mărturisit că o adora mai mult decât însăși viața. Când se ridică, un rânet îi arcui buzele. Ar fi vrut să îi vadă fața mamei lui când urma să o anunțe că avea cea mai serioasă intenție de a se căsători cu infirmiera lui.

Gabriel ajunsese la jumătatea drumului către casă când auzi un lătrat cunoscut dinspre pădure.

– Ce naiba... reuși să îngaime înainte ca un trupușor mic și robust să i se lovească de picioare, aproape trântindu-l la pământ.

Nici măcar exuberanța stângace a lui Sam nu reuși să îi strice lui Gabriel buna dispoziție.

– O să mă omori într-o bună zi, îl certă el, folosind creanga pentru a-și recăpăta echilibrul.

Pe măsură ce își continua drumul spre casă, auzi câinele dansând în cercuri în jurul lui, lătrând cu frenezie și împiedicându-l la fiecare pas.

– Ce încerci să faci, Sam? Să trezești morții?

Drept răspuns, câinele apucă de capătul crăcii, aproape smulgând-o din strânsoarea lui Gabriel. Deși Gabriel o trase înapoi, câinele nu se lăsă descurajat. Își înfipse colții adânc în lemn, mărîind înfundat.

Cu o înjurătură exasperată, Gabriel îngenunche pe iarba umezită de rouă. În loc să îi sară în brațe, așa cum se aștepta, micuțul collie prinse mîneca deja sfâșiată a lui Gabriel între dinți și începu să tragă de ea, alternând mărâiturile cu scâncete.

– Pentru Numele Lui Dumnezeu, ce este?

Gabriel încercă să ia câinele în brațe, însă Sam se luptă să îi scape, tremurând și zbătându-se ca un fel de sălbăticiune.

Gabriel se încruntă. Micuțul collie ura să stea pe afară după lăsarea întunericului. La acea oră din noapte, era de obicei încolăcit pe perna lui Gabriel, sforăind mulțumit. De ce ar fi ales, dintr-odată, să se aventureze de unul singur în pădure, după căderea nopții?

Nu ar fi ales.

Acea voce calmă, firavă, din capul lui Gabriel rostea purul adevăr. Sam s-ar fi aventurat noaptea în pădure numai dacă ar fi însoțit pe cineva. Pe cineva care poate ieșise să îl caute pe Gabriel. Pe cineva ca Samantha.

Neluându-i în seamă răsucirile frenetice, Gabriel miroși blana câinelui. Mai mult ca sigur, parfumul inconfundabil de lămâie și verbină persista în coama lui mătăsoasă. Dar dulceața înviorătoare a acestuia era aproape acoperită de alt miros, înțepător și sumbru.

Fum.

Gabriel se ridică brusc, adulmecând în aer. Oricine altcineva ar fi considerat că izul de cenușă din aer provenea de la o adiere de fum de lemn ars care ieșise din vreun horn. Însă îi inundă plămânii lui Gabriel asemeni unei neguri întunecate de groază.

Câinele îi alunecă din brațe. Lătrând încă nestăpănit, Sam alergă câțiva pași spre pădure, apoi se întoarse în goană la picioarele lui Gabriel, ca și când l-ar fi grăbit să îl urmeze.

Gabriel rămase acolo, chinuit între casă și pădure. Avea nevoie de ajutor, dar Samantha avea nevoie de el și nu avea cum să știe cât timp pierduse încercând să înțeleagă semnalele câinelui.

Până la urmă se întoarse în ceea ce spera să fie direcția casei și strigă „Foc! Foc!!!!” din toți rărunchii. Ar fi putut jura că auzise o ușă deschizându-se și o voce înspăimântată de femeie, însă nu avea timp să aștepte și să se asigure de acest lucru.

– Du-mă la ea, Sam! Haide! îi comandă el, urmând sunetul scâncetelor neîntrerupte ale câinelui.

Neavând nevoie de altă încurajare, Sam o zbughi în pădure. Gabriel o porni clătînându-se în urma lui, rotindu-și creanga ca pe o sabie.

Ignorând zgârieturile rugilor de mure și înțepăturile ramurilor care îl loveau peste față, Gabriel se avântă în pădure ca un fel de animal sălbatic. Căzu de mai multe ori, împiedicându-se de trunchiuri putrezite de copaci și de rădăcini ieșite la suprafață. Dar se ridică în picioare și continuă să meargă, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a asculta lătratul răsunător al lui Sam.

Dacă rămânea mult prea în spate, câinele se întorcea sărind pe lângă el, ca și când ar fi vrut să se asigure că încă îl urma. Cu fiecare pas pe care îl făcea Gabriel, mirosul de fum devenea mai puternic.

După o rostogolire strașnică prin tufișuri, se opri, împiedicându-se, într-un fel de luminiș. Își înălță capul pentru a asculta, neuzind nimic altceva decât sunetele liniștite de noapte ale pădurii. Luptând împotriva panicii, se concentrează mai mult, distingând, în sfârșit, lătratul lui Sam – distant, totuși sonor. Gabriel o porni în acea direcție, decis să ajungă la Samantha înainte ca acel câine să fie nevoit să se întoarcă din nou după el.

Fumul nu mai era doar un miros, ci o prezență palpabilă, groasă și înecăcioasă. Când Gabriel se grăbi orbește prin el, creanga lui lovi ceva nemișcat, rupându-se în două. El o azvârli cât colo. Dând la o parte o perdea de iederă, își sprijini palma de suprafața aspră și crăpată. Peretele de piatră era suficient de fierbinte pentru a-l face să își retragă repede mâna.

Trebuia să fi ajuns la vechiul grajd, chiar la marginea proprietății Fairchild. Clădirea fusese abandonată cu mult înainte ca el să se nască.

– Samantha! țipă el, pipăind înnebunit după vreo deschizătură.

Sam lătra mai sălbatic acum, aproape isteric. Gabriel se luă după sunet, până ajunsese la o ușă deschisă. Câinele se grăbi să intre în grajd, iar Gabriel știa că nu avea de ales decât să îl urmeze. Nu își putea permite să aștepte până îi găsea cineva din casă. El era singura speranță a Samanthei.

Trăgând adânc aer în piept, se năpusti după câine. Putea auzi pârâitul flăcărilor care mistuiau străvechile grinzi de lemn de deasupra lui. Fumul înăbușitor îi pătrundea adânc în plămâni, căutând să îi scoată afară tot aerul.

— *Samantha!* țipă el răgușit, rugându-se ca ea să îl mai poată auzi.

Făcuse numai câțiva pași când auzi o detunătură puternică. Înainte de a-și putea ridica mâna, ceva greu îl izbi brusc în tâmplă.

Gabriel se prăbuși, dar, când atinse podeaua, se afla iarăși pe puntea aspră a *Victoriei*, cu schijele fluierându-i pe deasupra capului și cu duhoarea înțepătoare a loviturilor de tun pârjolindu-i nările. Sângele îi șiroia pe față, intrându-i în ochi și în gură, și, când își înalță capul care îl durea îngrozitor, îl văzu pe Nelson ghemuindu-se pe punte, de-abia mișcându-se, chipul acestuia fiind o mască a uimirii.

Gabriel își încleștă pumnii. Nelson murise sub ochii lui. Samantha nu avea să împărtășească aceeași soartă.

Adunându-și și ultima picătură de voință, se ridică în picioare, clatinându-se, apărându-și cu o mână fața de tăciunii aprinși care picau din pod. Lătratul lui Sam se transformase într-un scâncet ascuțit, care, straniu, părea aproape omenesc.

Pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se, Gabriel își croi drum pe podea în direcția sunetului. Ceva se sfărâmă sub cizma lui. Când se aplecă și simți ramele strâmbe ale ochelarelor Samanthei, inima aproape i se opri în piept.

Dar apoi mâinile lui cercetătoare strânseseră ceva cald și moale. Ridică în brațe trupul lipsit de vlagă al Samanthei, tremurând de ușurare când îi simți murmurul râsuflării pe față.

— Rezistă, îngerule! șopti el, dându-i un sărut înfocat pe frunte. Doar sprijină-te de mine și totul va fi bine!

Purtând-o ca pe un copil, se întoarse cu pași mari în direcția din care venise, fiind sigur că Sam îl va urma. Pe când trecea, poticnindu-se, dincolo de ușă, grajdul se prăbuși în spatele lor, într-un infern de bubuituri, rafala de căldură aproape trântindu-l la pământ pe Gabriel.

Nu își încetini pașii mari până când nu ajunseră suficient de departe de norul sufocant de fum și cenușă. Când Samantha inspiră pentru prima dată aerul răcoros al nopții, începu să tușească – un sunet aspru, agonizant, smuls din adâncul pieptului. Căzând în genunchi pe un pat de frunze umede, Gabriel o legănă, ținând-o strâns în poală. Îi simți obrazul cald sub palmă, dar nu avea cum să îi observe culoarea. Murind câte puțin cu fiecare respirație chinuită a ei, așteptă să îi treacă spasmele amarnice.

Ceva rece și umed îi înghionti brațul. Mâna șovăitoare a lui Gabriel se strânse în blana lui Sam. Mângâie cu blândețe trupul micului collie, încercând să îi domolească tremurul violent.

– Ești cel mai bun câine din lume, Sam, spuse el, dinții clănțănindu-i ca reacție la cele întâmplate. Cum ne vom întoarce în casă, îți voi da toate cizmele mele, până la ultima. La naiba, îți voi cumpăra propria pereche, dacă vrei!

Când Samantha deschise ochii, îl zări pe Gabriel aplecat deasupra ei, cu chipul marcat de îngrijorare. Chiar și zgâriat și murdar de funingine, era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată.

– Te-am văzut, rosti ea hârâit, întinzându-se să îi șteargă cu tandrețe o pată de funingine de pe obraz, uitându-te în jos la mine și zâmbindu-mi, sub razele soarelui, chiar înainte ca totul să se întunece.

El încercă să zâmbească, însă o altă emoție îi contorsionă gura. Își cufundă fața în părul ei, strângând-o de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată. Samantha gemu ușor, încântată de cât de bine se simțea să fie din nou în brațele lui.

– Ești rănită? O așeză iarăși în poala lui, trecându-și înnebuinit mâinile peste brațele și picioarele ei. Ți-ai rupt ceva? Ești arsă pe undeva?

– Nu cred. Clătină din cap, apoi tresări deoarece mișcarea îi trimisese o durere ascuțită de-a lungul gâtului. Dar mă doare capul.

– Și pe mine, recunosc eu cu un răs trist.

Samantha remarcă pentru prima dată tăietura însângerată de pe tâmpla lui stângă.

– Oh! exclamă ea, lacrimi fierbinți năvălindu-i în ochi când își dădu seama cât de aproape fusese să îl piardă. Te căutam. Liliēcii m-au speriat. Am scăpat lampa. Vina mea!

Ochii lui scânteiară înspre ea din umbrele adânci.

– Atunci, presupun că va trebui să reținem costul grajdului din salariul tău, nu-i așa? Probabil că îți va lua câțiva ani buni de serviciu pentru a-ți achita datoria față de mine.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea, atât răsuflarea, cât și cuvintele începând să îi vină mai ușor.

– Am avut puțin ajutor.

Urmând semnul făcut de el cu capul, Samantha își înalță fruntea și îl văzu pe Sam încolăcit într-un culcuș de frunze, la câțiva pași distanță, încă adulmecând nervos în aer. Blana îi era acoperită de funingine și neagră pe alocuri din cauza arsurilor.

– Mi-ai spus că s-ar putea transforma în salvatorul meu într-o bună zi, zise Gabriel. Ai avut dreptate.

– Ar fi putut să te ducă la pieire! Ridicându-și pumnul, Samantha îl lovi ușurel în umăr. Nu ți-a spus nimeni niciodată că orbii nu trebuie să dea buzna în clădirile cuprinse de flăcări?

– Bănuiesc că acum mă vei muștra pentru că am fost atât de idiot.

Ea clătină din cap cu înverșunare, neluând în seamă durerea pe care și-o provocase.

– Nu idiot. Erou. Lacrimile i se revărsară din ochi când se întinse să îi mângâie obrazul și lungimea crestată a cicatricei. Eroul meu.

Înghițind cu greutate, el îi prinse mâna într-a lui și îi duse degetele la buze.

– Ah, dar tu ești eroîna, draga mea. Dacă ar fi avut un căpitan numai pe jumătate la fel de neînfricat ca tine sub comanda lui, Nelson l-ar fi putut izgoni pe Napoleon înapoi în Paris.

– De ce spui un lucru atât de stupid? Am fost înfrântă de o scară putrezită și de un stol de lilieci.

– Eu vorbeam despre un adversar mai înspăimântător. Mama mea.

Samantha clipi, uitându-se în sus la el, realizând încet-încet despre ce era vorba.

– Ai auzit?

– Fiecare cuvânt magnific. De-abia m-am putut abține să nu cer o repetare.

Ceva din expresia lui Gabriel îi oprea respirația Samanthei în cu totul alt fel. Îl văzuse arătând batjocoritor, sarcastic, iritat și amuzat pe seama ei, însă nu îl văzuse niciodată arătând atât de... hotărât.

– Este foarte urât să pândești dincolo de ferestre și să tragi cu urechea, să știi, sublinie ea. Chiar și când ești orb.

El clătină din cap.

– Știam eu că nu pot evita acest reproș la nesfârșit. Ți-am spus vreodată cât de mult te admir, domnișoară Wickersham?

Ei îi scăpă un râs nervos.

– Cred că nu. Și nici nu este necesar. Sunt destul de mulțumită de situația mea. Nu am nevoie și nici nu doresc să fiu admirată.

Măinile lui îi mângâiară părul.

– Dar adorată? Ți-ar plăcea să fii adorată?

Ei începu să îi bubuie inima în piept. Poate că vorbise prea devreme. Poate că era rănită de moarte, până la urmă.

– Mai mult ca sigur că nu! Numai fetele tinere și prostuțe, care au capetele goale umplute cu tot felul de noțiuni romantice, tânjesc după acest fel de atenție.

– Și tu după ce tânjești... Samantha?

Înainte de a apuca să îl dojenească pentru că îi folosise numele de botez, palma lui caldă îi găsi curbura obrazului.

– Nu există nimic ce îți dorești atât de mult încât te doare?

Degetul lui mare îi dezmierdă buzele pline, buze care tânjeau după sărutul lui.

– Pe tine, șopti ea neajutorată, trecându-și brațul pe după ceafa lui și trăgându-i gura spre a ei.

În ciuda gustului amestecat de funingine și lacrimi, fu cel mai dulce sărut pe care Samantha îl primise vreodată. Gabriel nu se abținu de la nimic. În timp ce o cuprindea cu brațele, limba lui i se strecură în gură, aprinzând un foc și mai mistuitor decât cel din care tocmai scăpaseră. Pentru a-i gusta flăcările, Samantha ar fi riscat de bunăvoie să fie prefăcută în cenușă.

El o întinse pe spate pe patul de frunze, așezându-se peste ea ca umbra unui vis. Ea închise ochii, mult prea dornică să îl urmeze în întuneric.

Îndepărtându-și gura de a ei, el îi sărută și îi atinse cu nasul toată linia sensibilă a gâtului, inspirând adânc, ca și cum ea ar fi mirosit a cel mai puternic parfum, în loc de lămâi și fum.

– Nu-mi vine să cred că aproape te-am pierdut, spuse el răgușit, închizându-și buzele peste pulsul care se simțea într-o parte a gâtului ei.

Ea se agăță de umerii lui lați, lăsându-se în voia unei mări încântătoare de senzații.

– Sunt sigură că Beckwith ar fi putut angaja altă infirmieră. Poate că ar fi putut chiar să o convingă pe văduva Hawkins să se întoarcă și să aibă grijă de tine.

Gabriel se cutremură, lipit de gâtul ei, dar ea nu putea spune dacă de râs sau de oroare.

– Mușcă-ți limba, femeie! Își înalță capul, un licăr diavolesc aprinzându-i privirea. Sau, și mai bine, lasă-mă pe mine să o fac!

Pe când gura lui o acoperea iarăși pe a ei, Samantha îi oferii cu îndrăzneală nenumărate ocazii. El smulse de pe buzele ei o mulțime de sărutări dulci ca mierea, una după alta, până când ei i se tăie respirația de dorință, iar el gâfâi de nevoie. Ea nu își dădu prea bine seama când șoldurile lui începură să se miște lângă ale ei într-un dans și mai provocator decât cel pe care îl împărtășiseră în sala de bal.

Dar nu putea ignora valurile de plăcere care începuseră să îi cuprindă partea de jos a corpului. Ea suspină sub buzele lui, în timp ce el se freca de mugurele dureros dintre picioarele ei. Era deopotrivă șocant și incitant să simtă, în sfârșit, acea parte a lui pe care o văzuse foarte bine profilându-i-se pe sub pantaloni, să afle exact ce voia el să îi facă.

Genunchii i se despărțiră sub fustă. Mâna lui se făcu căuș acolo, încercând să ajungă la ea prin straturile groase de lână și pânză.

Samantha gemu și se încordă sub mângâierea lui aspră, uitată de cât de nerușinată devenise, de cât de intens ardea după dezmiardarea degetelor lui pe pielea ei goală. Când el își retrase mâna, ei îi veni să țipe de dezamăgire. Dar apoi o simți alunecându-i pe sub fuste. Degetele lui trecură peste ciorapii ei de lână și peste jartieră, ajungând la pielea mătăsoasă dintre coapse cu o perseverență tandră căreia ea nu îi mai putea rezista.

Când îi simți buricele degetelor mângâindu-i cârlionții dintre coapse, Samantha își ascunse chipul în gâtul lui, copleșită de o rușine bruscă și insuportabilă.

Atingerea lui nu mai era aspră, ci nemaipomenit de tandră. Degetele lui îi explorau carnea încinsă asemeni unor flăcări vii, topindu-i orice temere într-o văpaie de nectar.

Gabriel mormăi.

– Știam eu că dacă aș fi putut ajunge sub acele fuste sobre ale tale, aș fi putut dovedi că nu ești făcută din gheață. Topește-te pentru mine, îngerule! șopti el, asaltându-i urechea cu limba chiar când pătrundea adânc, cu cel mai lung deget, în acea moliciune dulce ca mierea.

Ea scânci în momentul în care trupul i se strânse neputincios în jurul grosimii invadatoare a degetului său, un gest desfrânat pe care nu îl mai putea controla. Ea știuse dintotdeauna că el avusese reputația unui amant talentat, dar nu își dăduse seama că avea să îi cunoască trupul mai bine decât ea însăși, că putea fi capabil să se concentreze numai pe plăcerea ei, excluzându-se pe sine.

Prețul reținerii sale îi era trădat de sunetul aspru al respirației și de lungimea întărită a membrului care îi apăsa ei coapsele.

El adăugă încă un deget explorării sale, întinzându-o cu blândețe, relaxând-o, chiar în timp ce vârful degetului lui mare aluneca înainte și înapoi peste mugurele întărit din centrul cârlionților ei umezi, jucându-se cu el până o făcu să tremure de plăcere.

Degetele lui îndemânatice continuă să îi ofere plăcere până când începu să se zvârcolească și să scâncească, aproape leșinând din cauza unei nevoi pe care nu știuse niciodată că o avea. Un val de fericire întunecată o îmbătă. Când acesta se sparse, copleșindu-i

trupul cu o undă implacabilă de extaz primitiv, el o sărută pătimăș, prinzându-i țipătul înfundat în gură.

Sărutul lui deveni treptat mai blând, ca și când ar fi încercat să domolească fiorii dulci ce îi răvășeau trupul.

– Îmi pare atât de rău! suspină ea, când reuși, în sfârșit, să vorbească.

Gabriel îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr udă de transpirație.

– Pentru ce?

– Nu am vrut să fiu atât de egoistă.

El chicoti.

– Nu fi ridicolă! Mî-a plăcut aproape la fel de mult pe cât ți-a plăcut și ție.

– Serious?

El înclină din cap.

Încurajată de această mărturisire, Samantha se întinse și îi mângâie dovada de netăgăduit a dorinței prin pielea moale, de căprioară, a pantalonilor.

– Atunci, probabil că asta îți va plăcea și mai mult.

Gabriel trase aer în piept cu nesaț.

– Sunt sigur că așa ar fi, răspunse el, nevoit să rostească fiecare cuvânt printre dinții încleștați, însă mi-e teamă că va trebui să aștept până mai târziu.

– De ce?

El îi depuse un sărut tandru pe buzele bosumflate.

– Pentru că urmează să avem o companie nedorită.

Încă pe jumătate amețită de plăcere, Samantha se ridică în brațele lui și auzi zgomotul făcut de ceva mare și neîndemânatic care înainta, jumulind tufișurile.

Gabriel reuși să îi așeze la loc fustele tocmai când Beckwith se năpusti afară din pădure, Peter și Phillip urmându-l îndeaproape.

– Slavă Cerului că sunteți bine, milord! exclamă majordomul, rotindu-și felinarul pe deasupra celor doi. Când am văzut că s-a prăbușit șopronul, ne-am temut de ce era mai rău!

– Doamne, Dumnezeule, Beckwith! Gabriel își ridică o mână, ferindu-se. Vrei să iei lumina aia nenorocită din ochii mei? Mă orbești!

O tăcere nedumerită se lăsă în luminiș când toți, inclusiv Gabriel, realizară ceea ce tocmai spusese.

Capitolul 17

Draga mea Cecily, dacă nu îmi vei îngădui să te seduc, atunci nu îmi dai de ales...

– Trebuie să fie și ea aici? întrebă marchiza de Thornwood, aruncându-i Samanthei o privire nimicitoare.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Samanthei decât să scape din acel birou aglomerat. Era o tortură să stea acolo, pe marginea scaunului ei cu spătar drept, cu o expresie atât de calmă pe chip, când inima îi era sfâșiată în două, trecând de la speranță la disperare.

Înainte de a se putea ridica și de a îngăima niște scuze, Gabriel spuse cu hotărâre:

– Cu siguranță. Ea este infirmiera mea, să știi.

Deși nu își putea întoarce capul în direcția ei, căldura din vocea lui o asigură că era mult mai mult decât atât pentru el.

Era așezat în fața unei mese de joc acoperite cu postav, capul fiindu-i prins cu niște curelușe într-un fel de aparat din fier adus de către doctorul Richard Gilby, singurul medic care îndrăznise să îi ofere cea mai firavă rază de speranță că și-ar fi putut recupera vederea. Bărbatul scund, cu ochii lui blânzi și cu mustățile atent pieptănate, nu rostise nici o vorbă de reproș pentru că fusese ridicat din patul lui în toiul nopții de către marchizul de Thornwood, care fusese ridicat din patul său de către un Beckwith care bolborosea întruna. Medicul își adunase, pur și simplu, câteva aparate, care semănau mai mult cu niște instrumente medievale de tortură decât cu instrumente de vindecare, și o pornise spre Fairchild Park împreună cu restul familiei lui Gabriel.

Cu toate că soarele răsărise cu mai multe ore în urmă, Eugenia și Valerie moțăiau încă, ocupând fiecare câte un capăt al unei canapele tapisate cu brocart. Honoria, cu ochii luminoși, dădea

târcoale prin spatele doctorului, cercetând cu nerăbdare fiecare instrument pe care acesta îl scotea din geantă. Marchizul se plimba de colo-colo prin fața focului din cămin, cu bastonul în mână, în timp ce soția sa se așezase într-unul dintre fotoliile masive ce încadrau șemineul, ca și când ar fi fost un tron, mâinile ei nervoase mototolind încontinuu batista.

Samantha nu prea reuși să își impună să întâlnească privirea dezaprobatore a femeii. Chiar dacă își spălase funinginea de pe chip și din păr și se schimbase cu o rochie curată, nu avea cum să șteargă amintirea stăruitoare a atingerii lui Gabriel și plăcerea cutremurătoare pe care acesta i-o provocase.

– Aha! izbucni doctorul, făcându-i pe toți să tresară.

Modul atotștiutor în care înclina din cap și exclamațiile criplice pe care le scotea începeau să îi calce pe nervi. Deși pentru el se aflau cele mai multe în joc, numai Gabriel părea mulțumit să aștepte ca bărbatul să termine cu examinarea lui, înainte de a începe să ceară răspunsuri. Sam era singurul din cameră care părea prea puțin interesat de procedurile neobișnuite. Micul collie se încovrigase pe covorașul din fața șemineului, rozând o cizmă lucioasă de călărie.

Marchizul lovi cu bastonul în podea, chipul lui rumen strălucind de transpirație.

– Ce este, omule? Ai descoperit ceva?

Ignorându-l, doctorul Gilby se întoarse pe călcăie și pocni din degete înspre ferestre.

– Trageți draperiile din nou. Imediat!

Atât Beckwith, cât și doamna Philpot dădură fuga să îi îndeplinească ordinul, aproape călcându-se pe picioare unul pe altul. Cu toate că restul servitorilor fuseseră izgoniți din cameră, Samantha zărise capetele lui Peter și Phillip ivindu-se printre cercevele ferestrelor de mai multe ori în ultima oră.

Întunericul care se lăsă odată ce draperiile fură trase îi dăruî un moment de răgaz bine-venit. Măcar îl putea observa pe Gabriel fără a încerca să își tănuiască dorul din privire. Acum, când nu mai avea ochelarii care să îi ascundă ochii, simțea că fiecare emoție pe care o simțea era expusă tuturor.

Doctorul Gilby atașă o lupă imensă în partea din față a obiectului din fier. Pe când așeza o lumânare pâlپătoare înaintea acesteia, Honoria se ridică pe vârfuri pentru a trage cu ochiul pe după umărul lui.

– Ce vedeți acum? îl întrebă el pe Gabriel.

– Umbre care se mișcă? Forme? Gabriel clătina din cap, privirea îngustându-i-se în timp ce încerca să se concentreze. Ca să fiu sincer, nu prea multe.

– Excelent, se pronunță doctorul, înmânându-i lumânarea Honoriei.

Scoase abajurul lămpii cu ulei de lângă cotul lui, apoi apropie repede lampa de față lui Gabriel. Gabriel clipi în mod vizibil.

– Dar acum?

Gabriel își întoarse capul pentru a nu fi obligat să se uite direct în lampă.

– O minge de flăcări, atât de strălucitoare încât nu pot suporta să o privesc.

Era imposibil de spus dacă privirea furtunoasă a doctorului Gilby prevestea fericirea sau dezastrul. Îndepărtă instrumentul de pe capul lui Gabriel, apoi se întoarse și flutură din mâini spre ferestre, asemeni unui dirijor care tocmai încheiase spectacolul carierei lui.

– Puteți deschide draperiile.

Când Beckwith și doamna Philpot strânseseră drapajele grele, lumina soarelui invadă salonul. Samantha își privi mâinile împreunate, temându-se să se uite la Gabriel.

Marchizul prinse mâna tremurătoare a soției sale într-a lui și o strânse cu putere. Până și Eugenia și Valerie se mișcară, holbându-se la doctor cu niște ochi verzi plini de speranță, care erau aproape identici cu ai fratelui lor.

Însă Gabriel fu cel care rupse tăcerea încordată.

– De ce această schimbare bruscă, doctore? Înainte de noaptea trecută nu puteam face nici o deosebire între lumină și umbră.

Îndesându-și aparatul din fier înapoi în geantă, doctorul Gilby clătina din cap.

– S-ar putea să nu aflăm niciodată. Bănuiesc că lovitura puternică de la cap a dislocat un cheag de sânge căruia i-ar fi luat luni întregi să se dizolve de la sine, dacă s-ar fi dizolvat vreodată.

Gabriel își pipăi ușor tăietura de la tâmplă.

– Ar fi trebuit să îi poruncesc majordomului să mă pocnească în cap cu vreunul dintre bastoanele mele cu mult timp în urmă.

Samantha își dorea să se ducă la el, să îl îmbrățișeze și să îl sărute cu tandrețe pe acea rană pe care o dobândise din cauza ei.

Nu avea nici un drept să îl atingă, dar putea pune singura întrebare ce plana nerostită în aer. Întrebarea pe care toți ceilalți se temeau mult prea mult să o pună.

– Va vedea din nou?

Doctorul îl bătu pe Gabriel pe umăr, ochii lui albaștri strălucind.

– S-ar putea să treacă numai câteva zile sau câteva săptămâni până când mintea ta va deveni capabilă să distingă mai mult decât umbre și forme, fiule, însă am toate motivele să cred că îți vei reveni complet.

Samantha își acoperi gura cu o mână pentru a-și înăbuși un suspin necontrolat.

Lăsând să îi scape un strigăt de bucurie, Honoria își încolăci brațele în jurul gâtului lui Gabriel. Restul membrilor familiei se îngămădiră în jurul lui – Eugenia, Valerie și mama lui înăbușindu-l cu îmbrățișările lor parfumate, în timp ce tatăl lui îl bătea din toată inima pe spate. Chiar și Sam sări să se alăture zarvei fericite, adăugând lătratul lui ascuțit la răbufnirile voioase de pălăvrăgeli și râsete.

Samantha aruncă o privire peste umăr și o văzu pe doamna Philpot în brațele lui Beckwith, spatele îngust al acesteia tremurând de emoție. Când majordomul întâlni privirea Samanthei peste umărul menajerei, ea ar fi putut jura că zărise un licăr de simpatie în ochii lui.

Se ridică și se strecură afară din cameră, știind că locul ei nu mai era acolo. Urcă scările până la etajul al doilea, menținându-și bărbia ridicată și coloana dreaptă în eventualitatea în care vreunul dintre ceilalți servitori o urmărea. În sfârșit, ajungând în refugiul oferit de dormitorul ei, închise și zăvorî ușa în urma ei.

Ținându-și o mână încleștată peste gură pentru a-și înăbuși hohotele de plâns, se lăsă să alunece pe lângă ușă, un junghi ascuțit de bucurie amestecată cu suferință făcând-o să se încovoie de două ori. Când lacrimile începură să îi curgă pe dosul palmei, nu ar fi putut spune dacă plângea pentru Gabriel sau pentru ea însăși.

Samantha se așeză pe marginea patului, în cămașa de noapte, pieptănându-și pe îndelete părul. Numai asta făcuse de când se închisese în dormitorul ei în acea dimineață – trecuse prin toate etapele existenței. Când doamna Philpot o trimisese sus pe Elsie, cu cina așezată pe o tavă, mâncase îndatoritoare toată supa consistentă de legume, chiar dacă nu își dorea nimic altceva decât să o verse afară, pe fereastră. Dacă ar fi reușit numai să trăiască fiecare clipă, pe rând, atunci poate că nu ar fi fost nevoită să înfrunte viitorul. Un viitor fără Gabriel.

Degetele ei șovăiră. Șuvița de păr pe jumătate pieptănată îi alunecă din mâini. Nu mai putea nega adevărul. Munca ei acolo se sfârșise. Gabriel nu mai avea nevoie de ea. Se întorsese acolo unde îi era locul – în brațele iubitoare ale familiei lui.

Coborând din pat, se duse la dulap și își scoase valiza din piele tăbăcită. O deschise și o sprijini de pat înainte de a descuria capacul cufărului.

Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să devină nostalgică după țeșăturile urâte și după ciorapii moi de lână pe care îi purtase de când ajunsese la Fairchild Park, însă dintr-odată nu își dorea nimic altceva decât să își ascundă chipul în ei și să plângă. Punându-i ușor deoparte, pescui un singur set curat, format din cămășuță și jupon, și îl îndesă în valiză, împreună cu un volum subțire de poezii de-ale lui Marlowe. Tocmai voia să închidă cufărul când un colț de hârtie de culoarea smântânii îi atrase privirea.

Scrisorile lui Gabriel.

Încercase să le îngroape atât de adânc încât să nu mai iasă niciodată la suprafață. Totuși, iată-le din nou, la fel de convingătoare și de irezistibile ca în ziua în care fuseseră primite.

Samantha ridică teancul legat cu panglică, lăsând capacul cufărului să se trântescă. Se duse și se așeză pe o margine

a patului, trecându-și degetele peste hârtia atât de uzată din cauza citirilor repetate încât amenința să se descompună sub atingerea ei. Și-l putea imagina pe Gabriel mângâind pergamentul fin cu mâinile lui puternice, prețuind fiecare cuvânt ca și cum ar fi fost de aur.

Știa că avea să se urască mai târziu, dar nu se putu abține să nu dezlege panglica care le strângea. Tocmai când deschidea prima scrisoare și o ridica în lumina împrăștiată de lumânarea din seu care ardea pe masa de lângă patul ei, se auzi un ciocănit în ușă.

Samantha sări în picioare, tremurând vinovată. Se uită înnebunită prin cameră, apoi împinse cu un șut valiza sub pat. Ajunsesse la jumătatea drumului spre ușă când își aminti de scrisorile pe care le strângea în mână.

Ciocănitul se auzi iarăși, nerăbdarea din el fiind de neconfundat.

– Un moment, vă rog! strigă ea înainte de a se întoarce grăbită lângă pat și a ascunde scrisorile sub saltea.

Deschise ușa și îl găsi pe Gabriel stând acolo, îmbrăcat numai cu o cămașă de noapte din mătase verde-crud. Înainte de a putea scoate vreun cuvânt, el se întinse după ea. Cuprinzându-i chipul în palme, îi strecură limba în gură, sărutând-o cu o tandrețe pătimășă, care îi tăie respirația. Când el își îndepărtă buzele de ale ei, ea era deja amețită de dorință.

– O seară bună și ție, milord, șopti ea, clătinându-se încă pe picioare.

Împingând-o într-o parte, Gabriel năvăli în cameră. Trânti ușa în urma lui și se sprijini de ea.

– Ce s-a întâmplat? Samantha aruncă o privire îngrijorată spre ușă. Ești urmărit de hoarde barbare?

– Mai rău. De familia mea. Își trecu o mână prin părul deja ciufulit. S-au instalat în conac ca un stol de porumbei. Am crezut că nu voi mai scăpa de ei. Știi cât de greu este să te furișezi pe lângă cineva pe care nu îl vezi?

Simțindu-se recunoscătoare pentru că nu îi putea vedea nici ochii umflați, nici urmele de lacrimi de pe obraji, ea răspunse pe un ton nepăsător:

– După cum spunea doctorul Gilby, nu va trebui să îți mai faci griji în legătură cu asta prea mult timp, nu-i așa?

El clătină din cap ca și cum încă nu își putea înțelege norocul.

– Uimitor, nu-i așa? Dar vrei să știi care este cel mai uluitor lucru? Se întinse după ea din nou, mâna lui cercetătoare strângându-se în jurul încheieturii ei delicate. Când doctorul Gilby mi-a spus că îmi voi reveni complet, mi-am dat seama că ceea ce îmi doream să văd cel mai mult pe lumea asta era chipul tău dulce.

Samantha își întoarse acel chip de la el.

– Mă tem că s-ar putea să fii cumplit de dezamăgit.

– Este chiar imposibil. Orice urmă de amuzament dispăru din vocea lui, lăsându-i-o curios de serioasă. Nu ai putea să mă dezamăgești niciodată.

Mușcându-și buza, ea își trase încheietura din strânsoarea lui și se îndepărtă de el. Se temea mai puțin de faptul că ar fi putut să înceapă iarăși să o sărute decât de ceea ce ar fi putut face ea dacă așa s-ar fi întâmplat.

– Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite destul de neconvenționale?

Gabriel se sprijini de ușă și își încrucișă brațele la piept, privirea lui convingătoare trimițându-i un fior delicios de-a lungul șirei spinării.

– Nu face pe inocenta cu mine, domnișoară Wickersham! Nu sunt nici pe departe primul lord din conac care s-a strecurat în dormitorul celei mai irezistibile servitoare a lui.

– Nu tu mi-ai spus, milord, că nu ai obiceiul de a-ți impune voința asupra femeilor aflate în serviciul tău?

Trăgându-se de lângă ușă, Gabriel se mișcă în direcția vocii ei cu grația unei pantere aflate la pândă.

– De ce aş avea nevoie de forță, când seducția este cu mult mai eficientă? Și cu mult mai – buzele lui mângâiară cuvântul – plăcută?

Samantha începu să se retragă din calea lui, temându-se că acel Gabriel mai jucăuș reprezenta un pericol și mai mare pentru inima ei. Totuși, în același timp, nu putu rezista să nu intre în joc.

– Ar fi trebuit să știi până acum că nu sunt genul de femeie care să fie sedusă cu bijuterii scumpe, cu câteva cuvinte siropoase

sau cu niște promisiuni extravagante făcute în febra momentului. Nici trupul, nici inima mea nu sunt atât de ușor de câștigat.

Când umbra lui Gabriel o acoperi, spatele genunchilor ei se loviră de pat. El o împinse cu o mână în piept, prăvălind-o pe acesta. Înainte de a apuca să se împotrivească, el o urmă în cădere, cu prinzându-i delicat obrazul cu una dintre mâinile lui mari.

– Nu am nici o bijuterie scumpă la mine acum, dar ce ai spune dacă ți-aș promite să te fac soția mea și să te iubesc pentru tot restul zilelor noastre?

Capitolul 18

Draga mea Cecily, fiecare minut mi se pare o veșnicie în timp ce îți aștept răspunsul...

– Ai înnebunit de-a binelea?

Samantha îl înghionti pe Gabriel în piept cu suficientă forță încât să îl prăvălească din pat pe podea.

El se ridică, părând năucit.

– Nu m-am gândit niciodată că este mult mai sigur să adresezi cererile în căsătorie prin scrisori.

Sărind din pat, Samantha începu să se plimbe de colo-colo prin camera mică, pașii ei frenetici reflectându-i tumultul din inimă.

– Poate că lovitura de la cap ți-a afectat mai mult decât vederea, milord. Poate că ți-a afectat și memoria. Pentru că se pare că ai uitat că *tu* ești un conte – un nobil de vază – în timp ce *eu* sunt o biată servitoare.

– Ceea ce ești tu, Samantha...

Ea se întoarse pe călcâie pentru a-l înfrunta.

– *Domnișoară Wickersham!*

O urmă de zâmbet îi înflori pe buzele minunat sculptate, înfuriind-o și mai mult.

– Ceea ce ești tu, *domnișoară Wickersham*, ești femeia pe care eu o ador și pe care intenționez să o fac soția mea.

Ea își aruncă mâinile în aer.

– Atunci, nu mai există nici un remediu pentru tine, nu-i așa?
Îți recapeteți vederea numai pentru a-ți pierde mințile.

– Ți-a trecut prin cap că nu ai de ales decât să te căsătorești cu mine?

– De ce spui asta?

– Pentru că te-am compromis deja. Sau ai uitat?

Ea își putea da seama după forma provocatoare a gurii lui că știa că nu avea cum să uite modul nerușinat în care trupul ei se frânsese sub atingerea lui, fiorii de plăcere care o zdruncinaseră până în măduva oaselor. Urma să ducă acea amintire cu ea în mormânt.

– Te eliberez de orice obligație. Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să îți petreci restul vieții plătind pentru o... o indiscreție stupidă.

El își arcui o sprânceană arămie.

– Numai atât a însemnat noaptea trecută pentru tine? O indiscreție?

Neputând inventa o negare convingătoare, Samantha își relua mișcarea de du-te-vino.

– Sunt sigură că mama ta ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat că ai cerut-o în căsătorie pe fiica aceluia baronet. Ce ar spune dacă ai anunța-o că intenționezi să te însori cu infirmiera ta?

Gabriel se întinse să o prindă de tivul cămășii de noapte pe când trecea pe lângă el, trăgând-o la el în poală. Își încolăci brațele puternice în jurul ei, făcând imposibil orice gând de scăpare din partea ei.

– Ce-ar fi să vii cu mine chiar acum și să aflăm?

Zbătându-se, ea nu făcu decât să se prindă și mai mult în îmbrățișarea lui.

– Biata femeie va face apoplexie din cauza ta! Pe legea mea, vestea probabil o va ucide! Sau pe mine, adăugă ea pe un ton sumbru.

El râse.

– Chiar nu este dragonul care se pretinde a fi. De fapt, când ne-am întâlnit pentru prima dată, am remarcat că semănați incredibil de mult în ceea ce privește...

Samantha îi acoperi gura cu o mână.

— Nu o spune! Să nu îndrăznești să o spui!

Încă răsând, Gabriel îi îndepărtă mâna de pe buzele lui.

— Sunt sigur că vei ajunge să o iubești într-o bună zi. Atât strânsoarea, cât și vocea i se îmblânziră pe măsură ce licărul poznaș îi dispărea din privire, lăsând loc unei străluciri blânde. Până la urmă, ea va fi bunica tuturor copiilor tăi.

Cuvintele lui Gabriel loviră în inima Samanthei ca un cuțit, oferindu-i o privescitură asupra unui viitor pe care ei doi nu l-ar fi putut împărtăși niciodată. Clipi pentru a-și opri un șuvoi de lacrimi. Poate că pentru ea nu exista a doua zi, însă se putea bucura de noaptea aceea.

— M-am înșelat, șopti ea.

El se încruntă.

— În legătură cu ce?

— Sunt genul de femeie care poate fi sedusă prin cuvinte mieroase și promisiuni extravagante.

Cuprinzându-i obrazul în palmă, ea își ridică chipul spre al lui.

Când Gabriel simți moliciunea buzelor Samanthei înflorind sub ale lui, parcă i se aprinse o lumină undeva în adâncul sufletului. Trecându-și o mână pe sub șoldurile ei, o ridică pe patul îngust de fier, lăsând-o pe spate în așternuturile șifonate.

Știa că ar fi trebuit să aștepte până după căsătorie. Însă așteptase atât de mult acest moment — i se părea că toată viața.

— Așteaptă, spuse ea, aproape oprindu-i bătăile inimii. Vreau numai să sting lumânarea.

El așteptă până când ea se întoarse în brațele lui, pentru a șopti:

— Oricum nu am nevoie de lumânare. Nu am nevoie decât de tine.

Găsind tivul cămășii ei de noapte, Gabriel i-o scoase ușor peste cap. În acel moment, se simți ca un mire. Faptul că știa că Samantha se afla sub el, goală, că își putea petrece întreaga noapte explorând comorile desăvârșite ale corpului ei, îi făcu gura să se usuce și mâinile să îi tremure de dorință nestăvilă.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai ținuse o femeie goală în brațe! Chiar și înainte de Trafalgar petrecuse luni întregi de celibat autoimpus, tânjind după Cecily. Pe când ceilalți marinari de la bordul *Victoriei* își satisfăceau cele mai crunte nevoi cu prostituatele din porturi, în timpul scurtelor lor ancorări, el rămânea la bordul navei, recitind scrisorile lui Cecily. Deși trupul îi ardea, cerșindu-i eliberarea, el se mulțumise să îl lase să mocnească, visând la ziua în care aveau să se reîntâlnească. Dacă ar fi știut că acea zi nu urma să mai vină, tot ar fi fost dispus să aștepte acest moment.

Să o aștepte pe Samantha.

Gabriel își deznodă cordonul cămășii de noapte și și-o trase de pe umeri, disperat să își lipească pielea de pielea ei, carnea de carnea ei. Sărutând-o de parcă fiecare sărut al lor ar fi fost ultimul, alunecă precum mătasea pură de-a lungul trupului ei, gemând când pieptul lui întâlnește moliciunea plină a sânilor ei, când mădulele lui întărite ating cârliionții fini dintre picioarele ei. Își dorea să se cufunde în ea chiar atunci și acolo, să revendice toată plăcerea ce îi fusese refuzată în acele luni lungi, însingurate.

Dar Samantha nu era vreo prostituată dintr-un port. Merita mai mult decât o împreunare dură și rapidă. Se agăță de umerii lui și scânci în semn de protest când el își îndepărtă gura de a ei și se rostogoli lângă ea. De-abia aveau loc amândoi în patul îngust, dar asta îi convenea de minune lui Gabriel. Limitele confortabile îl făcuseră să îi fie mai ușor să își arunce un picior peste coapsa ei, să își cuibărească nasul în gâtul ei în timp ce mâna îi cuprindea rotunjimea unui sân. Sfârscul ei era deja la fel de umflat ca o mură zemoasă, implorându-l să îl guste.

Nerăbdător să-i aducă mulțumire, el făcu întocmai – frământându-l și tachinându-l, sugându-l și dezmiertându-l, cu buzele, limba și dinții, până când ea se arcui sub el, cu mâinile prinse în părul lui. O bucurie cunoscută îi făcu sângele să curgă mai repede prin vene. Nu avea nevoie de vedere pentru asta. Să facă dragoste cu o femeie pe întuneric i se păruse întotdeauna la fel de firesc ca și respiratul.

– Pot să simt asta, murmură ea cu răsuflarea întretăiată, părând totodată încurcată și scandalizată.

- Sper să fie așa, răspunse el, ridicându-și capul de pe sânul ei, fără tragere de inimă. Nu aș vrea să îți irotesc timpul.

- Nu. Vreau să spun...

Gabriel avu senzația că, dacă i-ar fi putut vedea fața în acel moment, aceasta ar fi fost colorată de o roșeață adorabilă.

- ... *acolo jos*, termină ea.

El clătină din cap, izbucnind într-un hohot de râs.

- Îți pot promite că vei simți mult mai mult decât asta, *acolo jos*, când voi fi terminat cu tine.

Ca și când ar fi vrut să îi arate că se ținea de promisiune, își lăsă mâna să alunece peste pielea catifelată, ca de satin, a abdomenului ei. Ea se cutremură de emoția anticipării sub atingerea lui, însă el prelungi atât plăcerea, cât și chinul, rezervându-și un moment dulce pentru a explora curba domoală a burții ei, văile sensibile de deasupra șoldurilor.

Când degetele lui îi mângâiară finețea cărlionților dintre coapse, nu fu nevoie de mai mult de o atingere ușoară a bărbăției lui pentru a-i convinge picioarele să se despartă, să îi lase cale liberă spre ceea ce se afla între ele.

- Mă faci să mă simt atât de nerușinată, mărturisi ea, fiecare răsuflare a ei fiind un suspin de încântare. Ca și când aș putea face orice pentru tine... cu tine.

Gabriel nu ar fi crezut că era posibil să se întărească mai mult decât i se întâmplase deja, dar când un șir amețitor de imagini erotice îi trecu prin minte, realizează că se înșelase.

- Voi fi mai mult decât bucuros să îți ofer o viață întreagă pentru a-mi dovedi asta.

- Și dacă nu am avea o viață întreagă la dispoziție? Își încolăci brațele în jurul lui într-o strânsoare surprinzător de îndârjită. Dacă nu am avea la dispoziție decât acest moment?

- Atunci, nu aș irosi nici o ocazie să fac asta, spuse el, cerându-i gura pentru un sărut dureros de tandru. Sau asta. Își coborî buzele spre sânul ei, rotindu-și limba în jurul sfârcului ei umflat. Sau asta. Vocea lui se îngroșă într-un geamăt în timp ce pătrundea cu degetele printre cărlionții ei, dezmierdând pielea umedă de dedesubt.

Ea gemu la atingerea lui, un cântec gutural de întâmpinare. Corpul ei se umezea deja pentru a-l primi, deschizându-se ca un boboc de floare sub sărutarea soarelui. El își folosi buricul degetului mare pentru a-i împrăști roua dulce peste mugurele tănuit între acele petale de catifea. Își dorea ca ea să se aprindă pentru el, să tânjească până avea să o doară după acel moment când urma să îl primească adânc în ea și să îl facă al ei.

– Gabriel, te rog... Ea se arcui spre mâna lui, vocea transformându-i-se într-un murmur răgușit în urechea lui. Nu mai pot aștepta.

În timp ce coapsele i se depărtau, ea se întinse pentru a-i mângâia mădularul înfierbântat, oferindu-i singura invitație căreia nu îi putea rezista nici un bărbat.

Când degetele ei se strânseseră în jurul lui ca niște panglici de catifea, el își încheștă dinții pentru a-și reprima un frison primitiv de extaz.

– Păi, dacă m-ai rugat atât de frumos...

Se așează deasupra ei. Membrul lui pătrunse printre acei cărli-onți umezi, oprindu-se chiar la porțile Raiului.

– Gabriel, trebuie să îți spun ceva.

Se agăță de spatele lui, unda de panică din vocea ei fiind de neconfundat.

Degetele lui îi găsiră buzele, oprindu-le mișcarea cu o mângâiere tandră.

– Este în regulă, Samantha. Nu am nevoie să știu nimic mai mult. Îmi dau seama că nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine. O femeie ca tine nu ar fi căutat niciodată un asemenea post dacă nu ar fi fugit de trecutul ei. Dar nu îmi pasă. Nu îmi pasă dacă a existat vreun alt bărbat înaintea mea. Nu îmi pasă dacă a existat o duzină de bărbați. Singurul lucru de care îmi pasă este că te strâng în brațe, chiar aici, chiar acum.

Pentru a-i dovedi că era un bărbat de cuvânt, Gabriel își retrase șoldurile și se cufundă adânc în ea. Printr-o ceață de plăcere copleșitoare, îi auzi țipătul stins, simți ceva fragil și de neînlocuit cedând în fața asaltului insistent al corpului lui.

Se opri, cu totul adâncit în ea, temându-se să se miște, temându-se să respire.

– Samantha?

– Hmmmm? scânci ea ascuțit drept răspuns.

Gabriel se chinui să rămână nemișcat, chiar dacă trupul ei îl cuprinsese într-o strânsoare de plăcere pură.

– Ce anume voiai să îmi spui?

O auzi înghițind cu greu.

– Că nu am mai făcut asta niciodată.

El se prăbuși pe gâtul ei, înăbușindu-și un blestem virtuos.

– Vrei să mă opresc?

Chiar când rosti cuvintele, Gabriel se gândi că nu știa dacă ar fi putut.

Ea clătină din cap hotărâtă.

– Nu. Înfășurându-și degetele în părul lui, îi trase gura înapoi peste buzele ei. Niciodată.

Când limbile lor se prinseră într-un dans întunecat al plăcerii, ea se ridică în întâmpinarea lui, acea simplă mișcare purtându-l pe el pe culmile încântării. Gabriel se mândrise întotdeauna cu rafinamentul lui. Și fu surprins să constate că era încă suficient de barbar încât să simtă nevoia de a se bate cu pumnii în piept și de a urla triumfător, numai și numai pentru că era primul bărbat care o atingea – singurul bărbat. Începu să împingă, alunecând înăuntrul și în afara ei cu mișcări lungi, adânci, intenționat alese pentru a-i transforma scâncetele de durere în gemete de extaz.

Având-o pe Samantha alături, întunericul nu mai era dușmanul lui, ci un ibovnic. Totul era contur și senzație, fricțiune și contrast. Ea era moale. El era tare. Ea era delicată. El era dur. Ea dăruia. El primea.

Crezând că merita o răsplată suplimentară pentru durerea pe care i-o pricinuisse, ceva care să fie pe măsura așteptărilor ei, Gabriel își strecură o mână între ei. Însoțindu-și fiecare mișcare a limbii sau a trupului cu mângâieri blânde, el o atinse cu degetele până când ea se strânse în jurul lui cu un țipăt sfâșietor care i se datora aproape în întregime lui.

Ridicându-i brațele deasupra capului și împletindu-și degetele cu ale ei, ajungând să stea palmă în palmă, inimă lângă inimă, el șopti cu patimă:

– Agață-te de mine, îngerule! Și să nu îmi dai drumul niciodată!

Samantha se supuse, încolăcindu-și picioarele suple în jurul lui. Apoi nu mai există nici urmă de reținere, nici urmă de împotrivire la ritmul înfocat care îi involbura sângele asemenea unor tobe tribale. Gabriel o posedă, tare, repede și adânc, până când mințile amândurora fură încețoșate de plăcere, până când el simți acei fiori întunecați de extaz cuprinzând pântecul ei încă o dată.

Când el însuși se cutremură de extaz, revărsându-se într-un șuvoi aprins, Gabriel îi acoperi gura cu gura lui, temându-se că gemetele lor amestecate ar fi trezit întreaga casă.

Samantha se trezi în brațele lui Gabriel. Patul era atât de îngust încât de-abia avuseseră loc să se întindă unul lângă altul, ea cuibărindu-se cu spatele la pieptul lui, ca două linguri într-un sertar.

Aruncă o privire spre fereastră, simțindu-se recunoscătoare să vadă cerul nopții încă întunecat, fără nici o linie purpurie care să prevestească zorii. Ar fi fost fericită să stea întinsă acolo pentru totdeauna, cu brațul muscular al lui Gabriel înfășurat în jurul taliei, răsuflarea lui ciufulindu-i părul, coapsele ei goale fiind ghemuite lângă șoldurile lui. Îi putea simți inima bătând lipită de spatele ei, fredonând cel mai dulce cântec de leagăn.

Înainte de noaptea trecută avea o oarecare idee despre ceea ce se întâmpla în dormitor între un bărbat și o femeie. Însă nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru realitate. Pentru prima dată, înțelese de ce un simplu act înșelător le făcea pe femei să ajungă la pierzanie și pe bărbați să riște totul. Înțelese de ce se scriau sonete și se purtau dueluri, și se pierdeau vieți, totul pentru magia care se crea atunci când un bărbat și o femeie ajungeau unul în brațele altuia, mișcându-se ca unul singur în umbrele nopții.

Simți între coapse o tandrețe nouă, o durere proaspătă care era perechea celei pe care o simțea în inimă. Totuși, era o durere dulce și un preț mic pe care îl plătise pentru miracolul de a-l ține pe Gabriel captiv înăuntrul ei.

Ca și când ar fi simțit direcția în care se îndreptau gândurile ei, Gabriel se foi. Brațul lui îi strânse mai puternic talia, trăgând-o mai mult în căușul pe care îl forma corpul lui.

Ceva îi împunse moliciunea coapselor. Ceva tare și insistent. Samantha nu se putu abține să nu își miște provocator fesele.

Gabriel mormăi somnoros înainte de a șopti:

– Nu ispiți dragonul, îngerule, dacă nu cumva vrei să fii mâncată de vie!

Îi dădu la o parte șuvițele ciufulite de păr, lipindu-și ușor buzele de ceafa ei, cu o tandrețe care o făcu să tremure de dorință.

– Nu ar fi trebuit să fiu atât de dur și de lacom cu tine mai devreme. Ai nevoie de timp pentru a-ți reveni.

Știind că timpul era singurul capriciu pe care nu și-l putea permite, ea veni în întâmpinarea lui, apăsându-i mädularul stârnit cu fesele ei catifelate.

– Nu am nevoie decât de tine.

Gabriel îi gemu în ureche.

– Nu joci corect, femeie! Știi că este singurul lucru pe care nu ți l-aș putea refuza niciodată.

Dar ar fi putut să se înfrâneze pe sine în timp ce o satisfăcea pe ea. Una dintre mâinile lui preluă inițiativa, prinzându-i blând sfărcurile umflate între degetul mare și arătător, pe când cealaltă alunecă între picioarele ei, dezmiardând cu o grijă nemaipomenită carnea rănită pe care o găsi acolo. Nu trecu mult și Samantha simți cum se topea într-o văpaie de plăcere care îi tăia respirația. Trebui să muște perna pentru a se împiedica să țipe răsunător.

Numai atunci își umplu el palmele cu rotunjimea sânilor ei și o pătrunse adânc, din spate. Ea nu își dorea nimic mai mult decât să se lipească și mai mult de el, să îl încurajeze să se miște, dar el îi ținu atât pe ea, cât și pe el însuși, complet nemișcați, până când trupul ei începu să palpite în jurul lui, freamätul insistent al acestuia reflectând bătăile inimii ei.

– Te rog... suspină ea, aproape leșinând în brațele lui. Oh, Gabriel, te rog...

Rugăminta ei incoerentă nu se irosi pe el. Ea nu își imaginase niciodată că era posibil să fie posedată cu atâta tandrețe, și totuși atât de pătimaș. Când el sfârși, ea nu ar fi putut spune unde se termina corpul lui și de unde începea al ei. Știa numai că simțea cum i se sfâșia inima și că avea obrazii uzi de lacrimi.

– Plângi, îi reproșă el, întorcând-o cu blândețe pe spate.

Ea își înăbuși un suspin.

– Nu, nu plâng.

El îi atinse obrazul cu un deget, apoi și-l duse la buze, dovedindu-i că era o mincinoasă.

– Tocmai cum am bănuț întotdeauna, spuse el cu asprime. Nu mai trebuie să încerci să ascunzi adevărul.

Inspirând cu putere, Samantha clipi înspre el.

El își așeză ușor mâna peste inima ei zbuciumată.

– În splatele acelei fațade practice pe care o afișezi, bate inima sentimentală a unei adevărate romantice. Nu te teme, domnișoară Wickersham. Secretul tău este în siguranță cu mine. Îi aruncă o privire piezișă, semnul diavolesc al cicatricei făcându-l să pară și mai desfrânat. Atât timp cât vei face să merite efortul din partea mea, bineînțeles.

– Te poți baza pe asta, milord.

Trăgându-i gura peste a ei, Samantha își pecetlui legământul cu un sărut înfocat.

Samantha își înfipse ultimul ac în păr, prinzându-și acea cosiță grea la ceafă. Purta aceeași fustă cafenie și costumul de călătorie pe care le purtase la sosirea ei la Fairchild Park. Unui observator indiferent i s-ar fi părut că era exact aceeași femeie. Un asemenea observator nu ar fi remarcat nuanța trandafirie din obrații ei, urma zgârieturilor de barbă de pe gâtul ei, frăgezimea plină a buzelor ei încă umflate de la sărutările iubitului.

Punându-și boneta din paie, se întoarse spre pat.

Gabriel era întins pe burtă, scâldat de lumina perlată a zorilor, statura lui impunătoare ocupând aproape toată salteaua. Își ținea capul pe brațe, genunchiul drept fiindu-i îndoit într-o parte, aproape trăgându-i cearșaful de pe șoldurile înguste. O revărsare deasă de păr arămiu îi acoperea chipul.

Gigantul ei de aur.

Mâinile ei tânjeau să îl atingă pentru ultima dată, însă știa că nu putea risca să îl trezească. Într-o încercare zadarnică de a înlătura puterea ispitei, își puse o pereche de mânuși negre.

Nu avea de ales decât să își lase cufărul acolo. Deja își trăsesese de sub pat valiza pe jumătate făcută. Mai avea numai o sarcină de îndeplinit.

Se apropie de pat, măsurându-și fiecare pas de parcă ar fi fost ultimul. Când îngenunche, la numai câțiva centimetri de fața lui, Gabriel se foi și bolborosi ceva în somn. Samantha își ținu respirația, crezând, preț de o clipă înspăimântătoare, că avea să deschidă ochii, că, în loc să privească prin ea, s-ar fi uitat direct în profunzimea sufletului ei.

În schimb, el oftă prelung și se rostogoli departe de ea, mâna lui mare pipăind așternuturile șifonate de parcă ar fi căutat ceva.

De parcă ar fi căutat-o pe ea.

Vârându-și mâna sub saltea, recuperează teancul de scrisori pe care le îndesase acolo cu atâta nepăsare noaptea trecută. Fără să mai piardă timpul pentru a le lega cu panglica, aruncă teancul în valiză, apoi strânse cataramele genții de călătorie.

Scoase o bucată împăturită de hârtie din buzunarul fustei. Mâna îi tremură numai puțin când o așeză pe perna de lângă capul lui Gabriel.

În următorul moment Samantha se trezi lângă ușa, cu valiza în mână.

Își permise să se uite pentru ultima dată la Gabriel. Se gândise să își ispășească păcatele venind acolo, dar se părea că nu făcuse decât să mai adauge un păcat pe listă, chiar unul mult mai de neiertat. Însă poate că cel mai mare păcat al ei era că se îndrăgostise atât de mult de el.

Dezlipindu-și privirea de pe pat, se furișă afară din cameră, închizând cu atenție ușa în urma ei.

Capitolul 19

Draga mea Cecily, port scrisorile tale și toate speranțele mele pentru viitorul nostru aproape de inimă...

– Beckwith!

Când acel urlet cunoscut răsună pe coridoarele domeniului Fairchild Park, fiecare servitor de la conac tresări și făcu ochii mari, atent. Privirile lor zăpăcite se ațintiră în tavan când se auzi

un trosnet asurzitor, urmat de un șir de blesteme suficient de puternice încât să desprindă poleiala de pe lambriuri.

Urmă sunetul unor pași apăsați coborând scările, apoi un scheunat ascuțit, însoțit de un alt blestem.

– Păi, dacă nu te-ai fi băgat sub picioarele mele, nu te-aș fi călcat pe nenorocita aia de coadă!

Se desluși zgomotul unor gheruțe pe podeaua de marmură când Sam bătu într-o retragere grăbită și înțeleaptă.

Beckwith schimbă o privire îngrijorată cu doamna Philpot înainte de a striga:

– Sunt în sufragerie, milord!

Gabriel se năpusti pe ușa sufrageriei, purtând nimic altceva decât o cămașă de noapte și o încruntătură formidabilă. Își agita bastonul ca și cum ar fi fost o armă.

– Ai văzut-o pe Samantha? Când m-am trezit în dimineața asta, nu mai era.

Cineva pufni scandalizat. Gabriel se întoarse încet, fiind evident că își dăduse prea târziu seama că nu erau singuri.

Adulmecă aerul, nările fremătându-i.

– Nu simt decât miros de costiță și de cafea proaspăt măcinată. Cine mai este aici?

– Oh, n-n-nu prea multe persoane, serios, se bâlbâi Beckwith. Numai doamna Philpot. Elsie. Mama dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră. Și, hmm – își drese stingherit vocea –, surorile dumneavoastră.

– Ce? Și Willie, paznicul, nu? Ce s-a întâmplat? Nu a putut renunța la vânătoare suficient de mult timp pentru a se alătura restului gospodăriei la micul dejun? Gabriel clătină din cap. Oh, nu contează! Singura persoană de care îmi pasă este Samantha. Ai văzut-o?

Beckwith se încruntă.

– Acum, că ați adus vorba despre asta, nu cred că am văzut-o. Ceea ce mă surprinde, pentru că este aproape zece fix dimineața și domnișoara Wickersham este, de obicei, foarte harnică. Este foarte devotată muncii ei.

Măsurându-l cu privirea pe Gabriel de sus în jos și de jos în sus, de la picioarele desculțe la coama nepieptănată, tatăl lui chicoti.

– Cred și eu!

Eugenia, Valerie și Honoria izbucniră în chicoteli voioase.

– Fetelor! le apostrofă mama lor, aruncându-le o privire fioroasă. Sunteți scuzate de la masă. Lăsați-ne singuri de îndată!

În timp ce fetele, rânjind în barbă, începură să se ridice de pe scaunele lor, Gabriel spuse:

– Lasă-le să rămână. Nu mai sunt copii. A venit timpul să nu le mai trimiți în camera dădacelor de fiecare dată când se desfășoară vreo dramă în familie.

– Vedeti? șopti Honoria, înghiontind-o pe Valerie în coaste când se așezau înapoi pe locurile lor. V-am spus că este cel mai bun frate mai mare din lume!

– Mă duc să văd dacă o pot găsi pe domnișoara Wickersham, milord, se oferi doamna Philpot. Poate că a văzut-o vreunul dintre ceilalți servitori.

– Mulțumesc, îi răspunse Gabriel.

Când ea ieși pe nesimțite din cameră, marchizul se lăsă pe spate în scaun, împreunându-și mâinile pe burta rotundă, cu un oftat gânditor.

– Îmi amintesc când eram cu numai câțiva ani mai tânăr decât Gabriel aici de față. Era o cameristă micuță și fășneată...

– Theodore! Soția sa își întoarse privirea de vasilisc spre el.

El se întinse peste masă pentru a o bate ușor pe mână.

– Asta se întâmpla cu mult înainte să te cunosc pe tine, draga mea. Odată ce am pus ochii pe tine, nu au mai luat-o razna vreodată. Tot ceea ce încercam să spun este că li se întâmplă celor mai mulți dintre bărbați. Cu siguranță nu este nici o rușine să te zbenguiești puțin, când ai parte și de ajutor.

Gabriel se răsuci spre tatăl lui.

– Nu mă zbenguiesc cu Samantha! O iubesc și am cele mai sincere intenții să o fac soția mea.

Atât tatăl lui, cât și mama lui respirară convulsiv.

– Să aduc sărurile de amoniu? murmură Eugenia. Mămica arată de parcă este gata-gata să leșine.

– Pe o fată de rând? Groaza se distindea în vocea lui Valerie. Te vei însura cu o fată de rând?

– Te pot asigura că domnișoara Wickersham nu este deloc de rând, răspunse Gabriel.

– Ei bine, eu cred că este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată! exclamă Honoria, ochii ei căprui strălucind. Mi te și pot imagina venind în galop pe un cal alb pentru a o salva de la o viață de sărăcie îndurată cu demnitate.

Gabriel pufni.

– Dacă a salvat cineva pe altcineva pe aici, ea a fost aceea.

– Haide, fiule, interveni tatăl lui, nu trebuie să iei o decizie pripită sau necugetată. De-abia azi-noapte ai aflat că îți vei recăpăta vederea. Pot înțelege că ai fost copleșit de emoție. Că ți-ai permis să te lași purtat de dorință în brațele acestei... acestei...

– Da? rosti apăsât Gabriel, părând mai periculos decât îl văzuse cineva vreodată.

– Fete fermecătoare, încheie tatăl lui pe un ton vesel. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te grăbești să te căsătorești cu o candidată nepotrivită. Pe legea mea, odată ce îți vei recăpăta vederea și te vei întoarce în Londra, îi poți găsi o locuință confortabilă pe undeva pe lângă casa ta de la oraș, o poți face amanta ta, dacă ții neapărat.

Chipul lui Gabriel se întunecă, dar, înainte de a putea răspunde, doamna Philpot se întoarse agitată în sufragerie.

– Îmi pare rău, milord, însă nu am putut da de ea pe nicăieri. Nu a văzut-o nimeni. Dar am găsit acest bilet în camera ei. Vocea i se stinse până ajunse aproape un murmur, făcându-i pe toți să se întrebe ce altceva mai găsisese acolo. Pe perna ei.

– Citește-o, îi porunci Gabriel, pipăind după cel mai apropiat scaun liber.

Când el se așeză, doamna Philpot îi înmână biletul lui Beckwith.

Majordomul despături fără tragere de inimă bucățița netedă de hârtie, mâinile mici și îndesate tremurându-i ușor.

– Dragul meu Lord Sheffield, citi el, v-am spus întotdeauna că va veni o zi când nu veți mai avea nevoie de mine. Deși știu că sunteți un bărbat de onoare, nu m-aș aștepta niciodată să vă onorați promisiunile făcute în febra... Beckwith ezită, aruncând o privire chinuită membrilor familiei lui Gabriel.

– Continuă, îl îmboldi Gabriel, cu ochii întunecați și triști.

– Nu m-aș aștepta niciodată să vă onorați promisiunile făcute în febra pasiunii. Acele flăcări ard mult prea puternic, orbindu-i până și pe aceia care ar trebui să poată vedea. Curând, vă veți recăpăta vederea – și viața. O viață în care eu nu pot juca nici un rol. Vă implor să nu mă judecați prea aspru. Poate că undeva, în adâncul inimii dumneavoastră, vă veți putea aminti de mine cu plăcere, pe când eu voi rămâne pentru totdeauna a dumneavoastră devotată... Samantha.

În timp ce Beckwith împătorea biletul, doamna Philpot se apropie mai mult de el, degetele ei tremurătoare băjbâind după mâneca lui. Pe obrajii Honoriei curgeau lacrimi nestăvilite și chiar și Eugenia fu nevoită să își șteargă vârful nasului cu șervețelul.

– Ai avut dreptate, nu-i așa? spuse încet mama lui, lăsându-și ceașca de ceai pe masă. A fost o fată foarte neobișnuită.

Tatăl lui oftă.

– Îmi pare rău, flăcăule, dar cu siguranță îți dai seama că așa este cel mai bine.

Fără să rostească un cuvânt, Gabriel se ridică și o porni spre ușă, rotindu-și bastonul în față.

– Unde te duci? îl întrebă tatăl lui, sincer uimit.

El se întoarse pentru a-i înfrunța pe toți, pe chip citindu-i-se hotărârea.

– Mă duc să o găsec, acolo mă duc.

Tatăl lui schimbă o privire neliniștită cu mama lui, apoi îi puse singura întrebare care le stăruia tuturor în minte.

– Dar dacă nu dorește să fie găsită?

Samantha se furișă în dormitorul din pod al căsuței încăpătoare în stil Tudor, fără a se deranja să închidă ușa în urma ei. Deși aerul era închis și umbrele învăluiau camera spațioasă, nu credea că ar fi putut suporta să tragă draperiile și să deschidă larg ferestrele cu cercevele. Razele soarelui de dimineață nu ar fi făcut decât să îi rănească ochii.

Își lăsă valiza pe pat, umerii căzându-i de dezgust. După ce o târâse după ea în călătoria lungă, în timpul căreia nu dormise deloc și schimbase mai multe diligențe aglomerate, i se părea

că era umplută cu pietre în loc de câteva piese de lenjerie, un teanc de scrisori vechi și un volum subțire de poezii. Dacă nu ar fi fost scrisorile, ar fi putut fi tentată să o arunce în cel mai apropiat canal pe drumul pe care îl străbătuse din sat în acea dimineață. Trilul voios al păsărilor cuibărite în gardurile vii care străjuiau cărarea părea să râdă de ea.

Purta încă aceleași veșminte cafenii ponosite pe care le îmbrăcase în urmă cu trei zile, când se strecurase de pe domeniul Fairchild Park în zori. Tivul fustei îi era prăfuit, iar pe corsaj avea o pată uscată de lapte, căpătată când copilul unei ziliere o scuijase pe porțiunea de drum deosebit de accidentată dintre Hornsey și South Mims.

Samantha știa că ar fi trebuit să fie indignată din cauza unor asemenea neglijențe, însă o amorțeală milostivă îi cuprinsese sufletul. Chiar când se întreba dacă avea să mai simtă ceva vreodată, se văzu nevoită să admită că amorțeala era de preferat durerii sfâșietoare care îi frânsese inima când îl părăsise pe Gabriel adormit în patul ei.

Se prăbuși pe taburetul din fața măsuței de toaletă. Plecase din acea cameră ca o fată, dar o femeie o privea dintre umbrele care se jucau pe suprafața oglinzii. Judecând după expresia sumbră a acesteia, nimeni nu ar fi ghicit vreodată că ochii ei puteau străluci de fericire sau că în obraji îi apăreau odinioară gropițe, de câte ori zâmbea galeș.

Brațele o durură din cauza oboselii când și le ridică și începu să își scoată acele din păr, unul câte unul. Cosițele moi i se prăvăliră pe umeri. Clipi la propria ei imagine cu ochi somnorosi – ochi de culoarea mării sub cerul senin de vară.

Se auziră niște pași pe scări – pașii mamei ei, atât de vioi și de familiari încât Samantha se simți copleșită brusc de nostalgia vremurilor în care mama ei îi putea alina orice durere, indiferent cât de aprigă, cu o îmbrățișare strânsă și cu o ceașcă de ceai fierbinte.

– Oricine ar zice, gânduri mama ei în timp ce urca voioasă scările, că atunci când mama cuiva i-a dat acelei persoane voie să călătorească peste hotare împreună cu o prietenă bogată, acea persoană ar fi suficient de recunoscătoare pentru a trimite măcar

o scrisoare prin care să-și anunțe mama că încă trăiește și că nu lăncezește în vreo temniță franceză împuțită, pe undeva. Și acea persoană nu ar trebui nici să se furișeze în propria casă, ca un hoț de rând, în loc să își anunțe întoarcerea. Pe legea mea, nici nu aș fi aflat că ai ajuns acasă dacă sora ta nu ar fi...

Samantha se răsuci pe taburet.

Mama ei stătea în prag. Pe când Samantha își aduna curajul pentru lovitura pe care o putea simți apropiindu-se, mama ei își duse o mână în dreptul inimii, cu o expresie îngrozită întipărită pe chip.

– Doamne, Dumnezeule, Cecily! Ce te-a apucat și ce ai făcut cu părul tău frumos?

Capitolul 20

Scumpul meu Lord Sheffield, pretindeți a nu fi nimic altceva decât pulbere sub picioarele mele fine, totuși, pentru mine, sunteți asemenea pulberii de stele împrăștiate pe cerul nopții, totdeauna prezent în visele mele, dar departe de mine...

– Nu se poate să se fi evaporat, pur și simplu. Nu este posibil!

– Nu aș spune asta, milord. Însă se pare că exact așa s-a întâmplat. După ce trăsura în care se afla a ajuns la Londra în acea după-amiază, urma domnișoarei Wickersham s-a pierdut cu totul. Oamenii mei au căutat încontinuu mai bine de două luni, dar nu au putut da de vreo urmă a ei. Aproape ca și când nu ar fi existat niciodată.

– Oh, ba a existat destul de bine!

Gabriel își închise ochii pentru un moment, amintindu-și-o pe Samantha caldă și moale în brațele lui, mai adevărată decât orice altceva atinsese în toată viața lui.

„Și dacă nu am avea o viață întregă la dispoziție? Dacă nu am avea la dispoziție decât acest moment?”

Întrebarea ei enigmatică îl bântuise încă de când fusese suficient de prost încât să o lase să îi fugă din brațe. Și din pat.

Deschise ochii pentru a-l observa pe bărbatul scund, spilcuit, care stătea de cealaltă parte a biroului său. Ceața care îi acoperise privirea se topea câte puțin în fiecare zi. Nu avea să mai dureze mult și ar fi putut să iasă și să scotocească toate străzile pentru a o găsi pe Samantha de unul singur. Până atunci nu avea de ales decât să se încreadă în acel bărbat. Danville Steerforth era unul dintr-o jumătate de duzină de bărbați angajați ca polițiști de foarte mult timp. El și prietenii lui detectivi, cu vestele lor roșii atrăgătoare și cu hainele de un albastru sclipitor, îi fuseseră recomandați cu căldură, atât pentru talentul lor, cât și pentru discreție.

Bărbatul nici măcar nu se sinchisea de cicatricea lui Gabriel. Probabil că văzuse altele și mai crunte în domeniul lui de activitate.

– Căutarea noastră din ușă-n ușă prin Chelsea nu a dus la nimic, îl informă Steerforth cu o tresărire a mustății lui de culoarea caramelului. Sunteți sigur că nu a lăsat și alte indicii în ceea ce privește locul din care ar fi putut veni? Locul spre care s-ar fi putut îndrepta?

Trecându-și degetul mare de-a lungul lamei unui cuțit pentru deschis scrisori cu mâner de alamă, Gabriel clătină din cap.

– Am întors pe dos de o mie de ori fiecare centimetru al cufărului pe care l-a lăsat în dormitorul ei. Nu am găsit nimic în afară de câteva piese vestimentare care nu pot fi descrise și o sticlă cu parfum de lămâie și verbină.

Nu menționează nimic despre clipa în care deschisese dulapul și descoperise că ea lăsase în urmă și darurile lui. Daruri pe care el nu le văzuse până în acel moment. Când își trecuse cu blândețe degetele peste muselina delicată a rochiei, peste eșarfa din cașmir, peste frivolii pantofi roz potriviți numai pentru dans, acordurile melancolice ale cântecului „*Barbara Allen*” îi reveniseră în minte. În discursul lui impasibil nu dezvăluise, de asemenea, nici că aroma cunoscută a parfumului ei îl făcuse să iasă din cameră clătinându-se, arzând de dor.

– Dar ce îmi puteți spune despre scrisorile ei de recomandare? Măcar acelea au apărut?

– Mi-e teamă că nu. Se pare că servitorul meu i-a înapoiat acele scrisori în aceeași zi în care a fost angajată.

Steerforth oftă.

– Ce păcat! Fie și numai un singur nume ne-ar fi putut oferi o pistă pe care să o urmărim.

Gabriel își scormoni prin memorie. Era ceva mărunț într-un colț al minții lui, un detaliu înnebunitor pe care nu îl putea desluși.

– În timpul primei mese pe care am servit-o împreună, a precizat că a lucrat pentru o familie. Caruthers? Carmichael? Pocni din degete. Carstairs! Asta era! Mi-a spus că a lucrat ca guvernantă pentru un Lord și o Lady Carstairs timp de doi ani.

Steerforth se ridică, chipul luminându-i-se.

– Nemaipomenit, milord! Voi stabili imediat o întrevedere cu acea familie.

– Așteptați, ordonă Gabriel când bărbatul își luă bastonul și pălăria. Cum vederea i se îmbunătățea câte puțin în fiecare zi, nu putu suporta gândul de a sta, pur și simplu, în conac și de a-i lăsa pe niște străini să o caute pe Samantha. Poate că ar fi mai bine să solicite eu însumi întrevederea.

Dacă Steerforth se simțea dezamăgit pentru că i se încălca înțaietatea de detectiv, ascunse acest lucru foarte bine.

– Cum doriți. Dacă descoperiți orice fir pe care l-am putea urma, dați-mi de știre fără întârziere.

– Puteți conta pe asta, îl asigură Gabriel.

Steerforth șovăi în prag, învărtindu-și pălăria din păslă în mâini.

– Iertați-mă dacă întrec măsura, Lord Sheffield, însă nu mi-ați spus niciodată de ce sunteți atât de înverșunat să o găsiți pe această femeie. V-a jefuit în timp ce se afla în serviciul dumneavoastră? A furat ceva de neînlocuit?

– Da, asta a făcut, domnule Steerforth. Un zâmbet trist apărură buzele lui Gabriel când privi în ochii înțelegători ai bărbatului. Mi-a furat inima.

Cecily Samantha March stătea pe terasa pavată cu lespezi de piatră a palatului Carstairs, servindu-și ceaiul împreună cu cea

mai bună prietenă a ei și parteneră la înșelăciune, singura fiică a Lordului și a lui Lady Carstairs, Estelle. Soarele blând de iunie îi mângâia chipul, în timp ce o briză înmiresmată îi ciufulea scurta podoabă de bucle galbene ca mierea.

Își petrecuse două luni spălându-și părul cu ulei mineral, dar, spre întristarea mamei ei, tot nu reușise să scape complet de vopseaua din henna pe care o folosise. Ajungând la concluzia că nu mai putea îndura să o vadă pe Samantha Wickersham holbându-se la ea din oglindă, Cecily sfârșise prin a-l tăia în cea mai mare parte, într-o criză de nervi. Estelle o asigurase că buclele scurte oricum erau la modă în Londra. Cecily credea că i se potriveau – că o făceau să pară mai matură, să semene mai puțin cu fata prostituată care fusese cândva.

Bineînțeles, mama ei plânsese când văzuse ce făcuse Cecily, iar tatăl ei arătase de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni și el în lacrimi. Dar nici unul dintre ei nu avusese inima de a o dojeni. Mama ei îi poruncise, pur și simplu, unei slujnice să măture șuvițele căzute și să le arunce în foc. Cecily stătuse și le privise arzând.

– Familia ta nu a început să se întrebe de ce petreci atât de mult timp aici? o întrebă Estelle, servindu-se cu o prăjiturică de pe tava pentru servirea ceaiului, de pe masă.

– Sunt sigură că se bucură să se vadă scăpați de mine. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută zilele astea.

– Prostii. Întotdeauna ai fost o companie minunată. Chiar și când îți plângi de milă, cu inima frântă.

Estelle luă cu degetul învelișul de frișcă de pe straturile crocante de aluat și îl vârî în gură.

Cel puțin, când era cu Estelle, Cecily nu trebuia să pretindă că totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Nu trebuia să râdă la glumele fraților ei și să se prefacă interesată de ultimul goblen al surorii ei. Nu trebuia să îi repete mamei ei că era mai mult decât mulțumită să citească în camera ei până la cele mai mici ore ale dimineții sau să evite ochii măriți de uimire ai tatălui ei. După privirile îngrijorate pe care le schimbau între ei, își putea da seama că nu își interpreta prea convingător rolul. Își perfecționase talentul într-ale actoriei punând în scenă, împreună cu frații ei, cum

se pricepeau ei mai bine, diferite spectacole pentru părinții lor, în copilărie, însă se părea că acesta o părăsise în ziua când renunțase să mai joace rolul infirmierei lui Gabriel.

Estelle își culese cu limba o bucățică de frișcă din colțul gurii.

— Mă temeam că părinților tăi li s-ar putea părea ciudat că petrecem atât de mult timp una în compania celorlalte, când se presupune că ne-am petrecut jumătate din primăvară făcând turul Italiei împreună cu părinții mei.

— Șșșt!

Cecily o înghionti pe Estelle pe sub masă, amintindu-i că Lordul și Lady Carstairs se aflau chiar înăuntru, lângă ferestrele înalte, boltite, ale salonului, savurându-și propriul ceai.

Cu mintea ei ageră, bucele întunecate și ochii negri, jucăuși, Estelle era singura prietenă pe care se putuse baza Cecily pentru a o ajuta să ducă până la capăt un asemenea plan riscant. Însă discreția nu fusese niciodată una dintre calitățile ei.

— Noroc că m-am întors acasă cu câteva zile înaintea ta și a familiei tale, șopti Cecily, sperând că Estelle avea să înțeleagă aluzia și să își coboare vocea.

Estelle se aplecă înspre ea.

— Nu prea am avut de ales, cu acel ticălos de Napoleon care amenința să blocheze întreaga Anglie. Mama nu a vrut să rămânem împotmoliți în Italia și să pierdem întregul sezon. Se temea să nu atrag atenția vreunui conte italian înflăcărat, dar sărac lipit, în locul unui viconte englez nesuferit căruia i-ar păsa întotdeauna mai mult de câinii lui de vânătoare decât de mine.

Cecily clătină din cap.

— Asta nu mă face decât să îl urăsc și mai mult pe micul tiran. Dacă familia ta s-ar fi întors acasă înainte mea? Părinții mei și-ar fi ieșit din minți de îngrijorare. Mă simt deosebit de recunoscătoare pentru că familiile noastre nu frecventează aceleași cercuri sociale. Îmi și pot imagina dezastrul care s-ar fi produs dacă ar fi încercat să compare impresiile noastre despre călătorie.

— Am promis să-ți dau de știre la Fairchild Park imediat ce aveam să pășim pe pământ englezesc, nu-i așa? Astfel ai fi avut timp suficient să inventezi o nouă scuză.

– Cum ar fi? întrebă Cecily, luând o înghițitură de ceai. Poate că i-aș fi putut trimite, pur și simplu, un bilet mamei – „Regret nespun, mamă, însă am fugit pentru a-mi oferi serviciile de infirmieră unui conte orb, care se întâmplă să fie unul dintre cei mai cunoscuți crai ai înaltei societăți.“

– *Fost* crai, îi aminti Estelle, arcuindu-și o grațioasă sprânceană întunecată. Nu ți-a jurat că va înceta să mai seducă femei și să frângă inimi prima dată când v-ați întâlnit?

– Așa a pretins. Și dacă nu aș fi fost o proastă atât de lipsită de experiență, l-aș fi crezut. În schimb, l-am provocat să dea fuga și să se înroleze în Flota Regală, numai pentru a se putea dovedi demn de dragostea mea. Clătină din cap, făcându-i-se rău să își aducă aminte ce copilă naivă și egoistă fusese. Dacă aș fi fugit cu el la Gretna Green atunci când mi-a cerut-o, nu ar fi fost niciodată rănit, nu și-ar fi pierdut niciodată vederea.

– Și tu nu te-ai fi dus niciodată la Fairchild Park.

– Când am auzit zvonurile cum că trăia complet izolat în acea casă, ca un soi de fiară rănită, m-am gândit că l-aș fi putut ajuta, spuse Cecily încet, urmărind o pereche de păuni străbătând țațoși pășunea verde, întinsă.

– Și l-ai ajutat?

Fu scutită să răspundă de sunetul ascuțit al ușii de la intrare, care se deschidea. Se încruntă spre Estelle.

– Părinții tăi așteaptă pe cineva?

– Pe nimeni în afară de tine. Estelle clipi, ridicându-și privirea spre soarele de la mijlocul după-amiezii. Ciudat moment al zilei pentru o vizită neașteptată, nu-i așa?

Amândouă își înălțară capetele în direcția salonului tocmai la timp pentru a-l auzi pe majordom anunțând:

– Conte de Sheffield.

Cecily simți cum i se scurgea tot sângele din obraji. Deși primul ei impuls fu să se ascundă sub masă, probabil că ar fi rămas paralizată din cauza șocului dacă Estelle nu ar fi apucat-o de încheietură și nu ar fi tras-o după tufa deasă de azalee care creștea printr-o spărtură din lespezile de piatră, chiar în fața uneia dintre ferestre.

– Ce naiba caută el aici? șuieră Estelle.

Cecily clătină din cap înnebunită, simțind cum inima îi stătea gata-gata să îi sară din piept.

– Nu știu!

Se ghemuiră în spatele tufei, de-abia îndrăznind să respire, în timp ce înăuntru se făceau prezentările și se schimbau amabilitățile obișnuite.

– Sper că mă veți ierta pentru că am sosit neanunțat.

Vocea profundă, răgușită, a lui Gabriel răzbătu dincolo de fe-reastră, zburându-i lui Cecily pielea de dorință. Tot ceea ce avea de făcut era să închidă ochii și îl putea simți în spatele ei, deasupra ei... înăuntru ei.

– Nu fiți absurd! îl dojeni mama Estellei. Suntem chiar onorați să întâlnim un erou atât de apreciat. Toată Londra vuieste de știrile privind recuperarea dumneavoastră uimitoare. Este adevărat că v-ați recăpătat complet vederea?

– Mă mai chinuiesc puțin când se lasă seara, dar acele umbre devin mai ușor de distins pe zi ce trece. Medicul meu este de părere că va dura ceva timp până când mintea mea va asimila progresul pe care l-au făcut ochii mei.

Cecily își închise strâns propriii ochi, neputându-se abține să nu înalțe o rugăciune de mulțumire scurtă, dar arzătoare către Ceruri.

– Nu am venit astăzi aici pentru a vorbi despre mine, spunea Gabriel. Speram să mă puteți ajuta într-o chestiune personală. Caut o femeie care s-a aflat până nu demult în serviciul meu și care odinioară v-a slujit și pe dumneavoastră – o oarecare domnișoară Samantha Wickersham.

– Te caută pe tine! șopti Estelle, lovind-o cu cotul în coaste pe Cecily suficient de puternic pentru a o face pe aceasta să mormăie.

– Ba nu, răspunse ea sumbru. O caută pe ea. Nu îți aduci aminte? A fost ideea ta să îi prezentăm o scrisoare de recomandare din partea părinților tăi. Tu ai imitat semnătura tatălui tău.

– Însă am presupus că, dacă va încerca să ia legătura cu ei, ar fi fost încă la Roma.

– Păi, știi ceva? Nu mai sunt acolo.

– Samantha Wickersham? se întrebă lordul Carstairs. Nu cred că numele îmi spune ceva. Era vreun fel de servitoare?

– Nu chiar, răspunse Gabriel. Conform scrisorii de recomandare pe care dumneavoastră i-ați scris-o, a fost guvernanta copiilor dumneavoastră. Timp de doi ani.

Lady Carstairs părea și mai zăpăcită decât soțul ei.

– Nu îmi amintesc de această guvernantă, nici de acea scrisoare. Ar fi trebuit să se întâmple cu câțiva ani buni în urmă, însă sunt sigură că mi-aș fi putut aminti numele.

– Trebuie să o fi angajat destul de recent, continuă Gabriel, îngrijorarea din vocea lui crescând. Domnișoara Wickersham era o femeie tânără, probabil nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– Ei bine, ați spus-o! Este aproape imposibil. Fiul nostru, Edmund, se află la Cambridge în acest moment, în timp ce fiica noastră este – numai un moment. Estelle, dragă, strigă mama ei în direcția ferestrelor deschise, mai ești acolo?

Estelle îi aruncă lui Cecily o privire îngrozită.

– *Du-te!* Cecily o împinse cu putere. Înainte să vină să te caute.

Estelle ieși împiedicându-se din spatele tufei. Își netezi muselina albă a fustei și îi aruncă lui Cecily o ultimă privire înghețată înainte de a răspunde veselă:

– Da, mamă. Sunt chiar aici.

Pe când Estelle dispărea în casă, Cecily se târî prin spatele tufei și se lipi cu spatele de peretele din cărămidă de sub fereastră. Își închise ochii, luptând împotriva ispitei de a-i arunca numai o privire furișă lui Gabriel. Era un adevărat chin să se afle atât de aproape de el și, cu toate acestea, să fie despărțiți de o lume întreagă.

– Aceasta este Estelle a noastră, făcu prezentările lordul Carstairs, nota de mândrie din vocea lui fiind inconfundabilă. După cum puteți vedea, nu mai are nevoie de guvernantă de câțiva ani buni.

– Are vârsta perfectă pentru a începe să umple camera copiilor cu propriii ei bebeluși, adăugă soția lui cu un chicotit nervos. După ce îi vom găsi soțul perfect, desigur.

Înăbușindu-și un mormăit, Cecily se lovi cu capul de cărămizi. Tocmai când se gândea că lucrurile nu aveau cum să devină mai rele, Lady Carstairs încerca să o mărite pe cea mai bună prietenă a ei cu singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată.

Când Gabriel rosti o formulă de salut, încercă să nu și-l imagineze aplecându-se spre mâna Estellei, încercă să nu își imagineze acele buze pricepute ale lui deschizându-se pe delicatetea albă ca zăpada a acesteia. Spre deosebire de Cecily, Estelle arareori înfrunta soarele fără mănuși și bonetă.

— Așadar, unde este micuța ta prietenă? o întrebă Lady Carstairs. Nu vă serveați împreună ceaiul?

Ochii lui Cecily se măriră. La cea mai mică rostire în șoaptă a numelui ei, ar fi fost dată de gol drept mincinoasa și impostoarea care era.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu am putea servi toți ceaiul împreună cu lordul Sheffield, se însufleți tatăl lui Cecily. Ce-ar fi să mergi și să o aduci pe domnișoara...

Estelle se avântă într-o criză de tuse violentă. Cecily se scurse pe lângă perete, ușurată. După câteva reprize de șoapte îngrijorate și de lovituri pe spate, Estelle reuși să îngaime:

— Îmi pare atât de rău! Se pare că prăjitura a intrat pe-alături.

— Dar nu ați mâncat nici o prăjitură, remarcă Gabriel.

— Am mâncat mai devreme, răspunse ea, nota glacială din vocea ei provocându-l să o contrazică. Și mă tem că va trebui să o iertați pe prietena mea. Este foarte timidă. A zbughit-o ca un iepure când a auzit sunând clopoțelul de la intrare.

— Nu face nimic, o asigură Gabriel. Chiar nu am timp pentru mai multe prezentări. Și chiar dacă vă apreciez ospitalitatea, mă tem că va trebui să vă refuz invitația la ceai.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, Lord Sheffield, spuse lordul Carstairs, scaunul lui scârțâind când se ridică. Se pare că ați fost victima unui caracter infam. Dacă mai aveți această scrisoare plăsmuită, vă sfătuiesc să o predați fără întârziere autorităților. Ele s-ar putea să o găsească pe această femeie și să o aducă în fața justiției.

– Nu este nevoie să implicăm autoritățile. Hotărârea din vocea lui Gabriel îi trimise lui Cecily atât un fior de dor, cât și de frică, de-a lungul spinării. Dacă este pe acolo, pe undeva, o voi găsi.

Când Estelle ieși din casă, la puțin timp după ce Gabriel plecase, Cecily stătea pe dealul care străjuia micul iaz al rațelor. O mamă-rață aluneca pe suprafața liniștită a iazului, șapte fărâmițe de puf verde-cafeniu urmând-o.

– Nu mi-am imaginat niciodată că își va aminti de înșelăciunea mea din scrisorile de recomandare, recunosc eu pe când Estelle se lăsă să cadă pe iarbă, lângă ea, aranjându-și fustele sub forma unui clopot grațios. Nici măcar nu le-a văzut. Își întoarse privirea tulburată spre Estelle. Nu înțeleg de ce mă caută încă – pe ea! M-am gândit că, de îndată ce își va recăpăta vederea, se va întoarce la viața pe care o ducea înainte de a ne cunoaște.

– Cu care ocazie? întrebă Estelle cu blândețe.

Cecily își duse un genunchi la piept, nemaiputându-și reține singura întrebare pe care își promisese că nu o va pune.

– Cum arăta?

– Destul de năucitor, trebuie să recunosc. Mi-am spus întotdeauna că îi exagerai farmecele – orbită de iubire și de toate celelalte sentimente – dar trebuie să spun că este un specimen bărbătesc magnific. Și ador cicatricea! Îi adaugă o aură de mister. Estelle se cutremură de încântare. Îl face să semene cu un pirat care te-ar putea arunca pe un umăr și te-ar putea seduce într-o clipită.

Cecily își întoarse chipul, dar nu înainte ca Estelle să observe cum roșeața începea să îi coloreze obraji.

– Ei bine, Cecily Samantha March, el nu este singurul față de care ai păstrat anumite secrete, nu-i așa?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ba eu cred că știi! Este adevărat? Voi doi ați fost...? Aruncând o privire peste umăr, Estelle își coborî vocea până când ajunse o șoptă. *Amanti?*

– Numai o noapte, mărturisi Cecily.

– Numai o dată?

– Nu. Numai o noapte, repetă Cecily, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt.

Estelle suspină adânc, părând încântată și îngrozită totodată.

-Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Cu el! Ești foarte progresistă, să știi. Cele mai multe femei așteaptă până după căsătorie pentru a-și face un amant. Se aplecă mai mult, făcându-și vânt cu mâna. Pur și simplu trebuie să întreb. Este atât de *desăvârșit* pe cât pare?

Cecily închise ochii când *desăvârșirea* lui Gabriel îi năpădi amintirile, trimițându-i un fior de dorință arzătoare prin vene.

-Mai mult.

-Vai de mine!

Estelle se trânti pe spate în iarbă, mimând cu brațele leșinul. Însă se ridică la fel de brusc, privind pe furis, îngrijorată, talia zveltă a lui Cecily.

-Doamne, Dumnezeuule, doar nu ești... însărcinată, nu-i așa?

-Mi-aș dori să fi fost! Mărturisirea răbufni de pe buzele lui Cecily fără nici un avertisment. Asta nu dovedește ce persoană îngrozitoare sunt? Aș fi dispusă să frâng inima familiei mele, să îndur blamarea societății și să risc totul, numai dacă aș putea avea o mică parte din el pe care să o port cu mine pentru totdeauna.

Își ascunse chipul în genunchi, nemaiputând suporta greutatea privirii compătimitoare a prietenei ei.

Estelle îi mângâie părul.

-Nu este prea târziu, să știi. De ce nu te duci la el? Să îi spui adevărul? Să îi cerșești iertarea?

-Cum aș putea? Își înalță capul, privind-o pe Estelle printr-o ceață de lacrimi. Nu înțelegi ce am făcut? Aproape că l-am omorât. L-am părăsit când avea cea mai mare nevoie de mine. Apoi, încercând să plătesc pentru acele păcate, am intrat în casa lui prin înșelăciune și m-am jucat atât cu amintirile, cât și cu sentimentele lui. Un suspin aspru îi sfâșie gâtulejul. Cum m-ar putea ierta vreodată pentru asta? Cum m-ar putea privi vreodată fără să mă urască?

Chiar când Estelle o trase cu blândețe în brațele ei pentru a putea vărsa lacrimile pe care și le stăvilise în ultimele două luni, lui Cecily îi veni în minte un alt gând îngrozitor. Acum, când Gabriel aflase că Samantha îl mințise, oare cât timp urma să treacă până

când avea să înceapă să se întrebă dacă nu cumva noaptea pe care o petrecuse în brațele lui nu era tot o minciună?

Capitolul 21

Draga mea Cecily, un singur cuvânt să rostească buzele tale și nu mă voi îndepărta niciodată de tine...

Străinul își croia drum pe străzile aglomerate ale Londrei, cu o expresie atât de amenințătoare întipărită pe chip și cu niște pași mari atât de hotărâți, încât până și cerșetorii și hoții de buzunare se buluceau pentru a se feri din drumul lui. Părea să nu fie afectat de vântul mușcător de octombrie care îi pătrundea prin capa mantalei din lână, picăturile reci de ploaie scurgându-i-se de pe borul curbat al pălăriei înalte din blană de castor.

Nu cicatricea crestată care îi brăzda fața îi făcea pe trecători să își tragă copiii mai aproape și să îi lase cale liberă, ci privirea din ochii lui. Privirea lui arzătoare scruta fiecare chip pe lângă care trecea, înfiorându-i pe toți cei pe care îi atingea.

Ironia nu fusese irosită pe Gabriel. Putea vedea, în sfârșit, însă i se refuza singura privesște pe care și-o dorea. Fiecare răsărit, indiferent cât de minunate îi erau nuanțele de trandafiriu și auriu, nu făcea decât să îi lumineze cărarea întunecată care se deschidea în fața lui. Fiecare apus prevestea noaptea lungă și însingurată care îi urma.

Pășea mândru în amurgul care se lăsa, știind prea bine că umbrele coborau mai devreme în fiecare zi.

Anul se apropia de sfârșit, ca și el. În curând nu ploaia avea să îi ude obrajii, ci zăpada.

În ciuda recompensei generoase pe care Gabriel le-o oferise pentru a continua să o caute pe Samantha, Steerforth și detectivii lui se văzuseră nevoiți să își recunoască înfrângerea. După aceea, Gabriel o apucase pe străzi de unul singur, întorcându-se

în fiecare noapte în casa lui de la oraș, din Piața Grosvenor, numai după ce devenea mult prea înfrigorat și epuizat pentru a mai face vreun pas. Vizitase fiecare spital din Londra, dar nimeni nu își amintise de o fostă guvernantă cu numele de Wickersham, care îi îngrijise pe soldații și marinarii răniți.

Avea numai o singură temere mai mare decât cea de a nu o găsi pe Samantha — dacă nu ar recunoaște-o când ar găsi-o? Îl târâse pe Beckwith după el în prima lună a căutărilor sale. Timidul majordom păruse la fel de nefericit când se ghemuise într-un colț al vreunei taverne murdare sau când îi luase la întrebări pe vânzătorii ambulante din Covent Garden. Lui Gabriel i se făcuse până la urmă milă de el și îl trimisese înapoi la Fairchild Park.

Acum, ca și oamenii pe care îi angajase pentru a o găsi, Gabriel era nevoit să se bazeze pe descrieri care difereau în funcție de persoana care era întrebată. Din câte știa el, căuta o femeie zveltă, de înălțime medie, cu păr des, castaniu, cu trăsături delicate și cu ochi prea des acoperiți de acei ochelari simpli pe care îi purta. Câțiva dintre servitori insistaseră că erau verzi, în timp ce alții juraseră că erau căprui.

Numai Honoria credea că erau albaștri.

Știa că era o nebunie, însă Gabriel trebuia să creadă că, dacă avea să ajungă să dea nas în nas cu Samantha, ceva din sufletul lui ar fi recunoscut-o.

O coti pe o stradă slab luminată care ducea spre docuri. Mulțimea era mai rară pe acolo, umbrele mai adânci. Ori de câte ori Gabriel explora infernul mizerabil din Whitechapel sau Billingsgate, nu se temea atât de mult că nu avea să o găsească pe Samantha, ci că urma să o găsească. Gândul că ea ar fi bântuit pe vreo alee întunecată, purtându-i copilul, îl înnebunea. Îl făcea să își dorească să înceapă să dărâme uși și să apuce străinii de gât până când avea să găsească pe cineva care ar fi putut dovedi că ea nu era vreo plăsmuire a imaginației lui.

Hotărârea lui de a o găsi nu se diminuase, însă îndoielile pe care le încercase de când vizitase domeniul Carstairs îl urmăreau încă. Își amintea după-amiaza ploioasă când ea îi citise din *Speed the Plough*. Interpretase fiecare rol atât de convingător!

Dacă nu jucase decât rolul unei femei care se îndrăgostise de el? Dar, dacă ar fi fost așa, cum i s-ar fi putut dăruia cu atâta abnegație? Cum ar fi putut să renunțe la inocența ei fără să ceară nimic în schimb?

În timp ce traversa o alee îngustă, o boare înșelătoare de parfum îi ajunse la nas. Oprindu-și pașii, închise ochii și trase adânc aer în piept, îmbrățișând întunericul, în loc să fugă de el. O simțea din nou – o adiere inconfundabilă de lămâie și verbină, care se înălța deasupra mirosurilor amestecate de cărnați prăjiți și bere vărsată.

Deschizând ochii, cercetă figurile întunecate care îl înconjurau. O femeie înfășurată într-o pelerină tocmai trecuse de el, pe partea cealaltă a aleii. Prin ceața ridicată de ploaie, ar fi putut jura că zărise o șuviță de păr castaniu-închis ieșindu-i de sub glugă.

Alergând după ea, Gabriel o prinse de cot și o întoarse cu fața spre el. Gluga îi căzu femeii pe spate și dezvălui un rânjet aproape complet știrb și o pereche de sâni lăsați, care amenințau să îi iasă din corsetul desfăcut. Gabriel se feri de miasma copleșitoare de gîn a respirației ei.

– Ptiu, drace, dom'le guvernator, nu e nevoie să fii dur cu o lady! Doar dacă nu cumva, bineînțeles, așa îți place. Își flutură genele rare, arătând mai puțin timidă decât grotescă. Pentru câțiva băn'ți în plus, s-ar putea să vre'u să afli.

Gabriel își coborî mâna, de-abia rezistând imboldului de a și-o șterge de haină.

– Iertați-mă, madame! V-am confundat cu altcineva.

– Nu te grăbi atâta! țipă ea în urma lui, când el se întoarse și se îndepărtă zorit, aproape împiedicându-se de un horn prăbușit, prins cum era în graba lui de a scăpa. Fiindcă ești un individ atât de chipeș, s-ar putea să te las să guști pe gratis. Știu că n-am prea mulți dinți, dar unii domni spun că asta mă face mai dulce!

Scârbit până peste cap, Gabriel fugi de umbrele de pe alee, hotărât să se retragă în refugiul trăsurii pe care o lăsase să îl aștepte după colț.

Ridicându-și gulerul mantalei pentru a se proteja de o rafală înghețată de vânt și ploaie, traversă strada aglomerată, sărind

cu agilitate din fața unei căruțe umplute cu lămpi zornăitoare și condusă de un aprinzător de felinare rumen la față. Ștrengarul alerga de la felinar la felinar, aprinzând uleiul cu câte un sărut foarte scurt al torței lui pâlpăitoare.

Poate că Gabriel nici nu ar fi observat silueta sărăcăcioasă chir-cită pe trotuar, sub unul dintre acele felinare, dacă nu l-ar fi auzit pe bărbat strigând:

– Dați-mi de pomană, vă rog! Dăruiți juma' de bănuț pentru a-i ajuta pe cei ce nu se pot ajuta singuri!

– De ce nu te târăști la azilul pentru săraci, ca să ne ajuți pe toți? mârâi un gentilom care trecea pe acolo, pășind chiar peste cerșetor.

Fără să îi pălească zâmbetul voios, bărbatul își întinse cana de tinichea spre o femeie cu nasul lung care era urmată de o slujnică, un valet și un paj african impresionant, toți luptându-se să țină în brațe câte un vraf de pachete.

– Dăruiți juma' de bănuț pentru o cană fierbinte de supă, madam'?

– Nu ai nevoie de o cană fierbinte de supă. Ai nevoie de o slujbă, îl anunță ea, trăgându-și fustele departe de el. Poate că atunci nu ai mai avea timp pentru a-i hărțui pe creștinii decenti.

Clătinând din cap, Gabriel scoase o monedă de aur din buzunar și o aruncă în cana bărbatului, când trecu pe lângă el.

– Mulțumesc, domnule locotenent!

Acel ton blând, cultivat, îi opri pașii lui Gabriel. Se întoarse încet.

Când bărbatul își ridică o mână, salutându-l, deveni imposibil să nu îi remarce tremurul necontrolat sau licărul de inteligență din ochii căprui-deschis.

– Martin Worth, milord. Am servit împreună la bordul *Victoriei*. Probabil nu vă amintiți de mine. Nu eram decât un biet mus.

Privindu-l mai îndeaproape, Gabriel își dădu seama că tot ceea ce considerase el a fi zdrențe era, de fapt, o uniformă șifonată de marinar. Vestonul albastru-deschis atârna descheiat peste un piept atât de osos încât părea aproape scheletic. Pantalonii albi, murdari, fuseseră îndoțiți și prinși cu ace peste picioarele lui

Worth – sau peste ceea ce mai rămăsese din ele. Nu mai avea nevoie de ciorapi sau de cizme.

Pe când Gabriel își ridică încet mâna pentru a-i întoarce salutul, o tuse hârâită se auzi de undeva din pieptul lui Worth, aproape încovoiindu-l. Era limpede că umezeala se instalase deja adânc în plămânii lui. Nu avea să supraviețuiască iernii care urma.

„Sunt unii bărbați care încă nu s-au întors acasă din acest război. Și unii dintre ei nu o vor face niciodată. Alții și-au pierdut ambele brațe și picioare. Stau și cerșesc prin șanțuri, cu uniforme și mândria făcute zdrențe. Sunt batjocoriți, călcați în picioare și singura speranță pe care o mai au este ca vreun străin cu un dram de milă creștinească în suflet să le arunce o jumătate de bănuț în cămile de tinichea.“

Când acea voce încărcată de reproș îi răsună în memorie, Gabriel clătină din cap, nevenindu-i să creadă. O căuta pe Samantha de luni întregi și totuși o găsisse, în sfârșit, tocmai acolo, la acel colț de stradă necunoscut, holbându-se în ochii unui străin.

– Ai dreptate, mus Worth. Nu îmi aminteam de tine, mărturisi el, scoțându-și mantaua și îngenunchind pentru a o trece peste umerii costelivi ai bărbatului. Dar acum îmi amintesc.

Worth își ridică privirea la el, complet năucit, când Gabriel făcu un semn înspre cealaltă parte a străzii și fluieră ascuțit, chemându-și trăsura care îl aștepta pe partea lor de drum.

– Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta, șopti Cecily pe când ea și Estelle coborau treptele lustruite de parchet care duceau în sala de bal aglomerată a conacului Mayfair, proprietatea lui Lady Apsley. Nu ți-aș fi permis niciodată să mă târâști în Londra dacă parohia noastră nu ar fi căpătat un nou vicar.

– Necăsătorit? întrebă Estelle.

– Mă tem că da. Chiar dacă mama nu are nimic de spus în această privință, oricum, nu pentru mult timp.

– După tonul tău posac, bănuiesc că nu îl consideri un candidat potrivit pentru căsătorie.

– Dimpotrivă. Este exact așa cum crede familia mea că ar trebui să fie soțul potrivit pentru mine. Plictisitor. Încăpățânat.

Predispus la discursuri lungi, delirante, despre satisfacțiile pe care ți le poate aduce creșterea oilor cu fața neagră și conservarea cârnaților de casă. Ar fi pe deplin mulțumit dacă mi-aș petrece restul zilelor cârpindu-i ciorapii și crescându-i copiii dolofani și liniștiți. Cecily oftă. Poate că ar trebui să îi permit să mă curteze. Nu merit mai mult.

Nici măcar mânușile lungi până la cot ale lui Cecily nu putură îndulci mușcătura unghiilor lui Estelle în brațul ei.

— Nici măcar să nu te gândești la un lucru atât de oribil!

— Și de ce nu? Cum ai prefera să îmi petrec ceea ce mi-a mai rămas din viață? Plângând pe umărul tău? Tânjind după un bărbat pe care nu l-aș putea avea niciodată?

— Nu pot prezice cum îți vei petrece restul vieții, spuse Estelle când ajunseră la capătul scârilor și începură să își croiască drum printre grupurile de invitați gălăgioși, dar știu cum îți vei petrece restul acestei nopți. Zâmbind. Făcând reverențe. Dansând. Și purtând discuții scâpărătoare cu tineri amețiți, cărora puțin le pasă de oi sau de conservarea cârnaților de casă.

— Prin urmare, ce eveniment strălucit sărbătorim în această seară? Calul lordului Apsley a câștigat altă cursă la Newmarket?

Cecily știa la fel de bine ca Estelle că toate gazdele renumite ale Londrei se grăbeau să profite de orice ocazie pentru a anima lunile lungi, plictisitoare, dintre sezoane.

Estelle ridică din umeri.

— Tot ceea ce știu este că are o oarecare legătură cu amenințarea iminentă a lui Napoleon de a ne bloca. Lady Apsley s-a decis să dea un bal în onoarea câtorva dintre ofițerii care vor pleca mâine pe mare pentru a ne feri de grozăviile unei vieți fără dantela belgiană și smochinele turcești. Ce-ar fi să te gândești că noaptea asta reprezintă sacrificiul tău pentru a susține această cauză nobilă?

— Uți că, răspunse Cecily pe un ton nepăsător pentru a-și ascunde durerea care o săgetase brusc în inimă, mi-am făcut deja datoria față de rege și de țară.

— Așa este. Estelle oftă cu nostalgie. Norocoaso! Oh, uite! exclamă ea, distrasă de apariția unui valet în livrea care își făcea loc prin mulțime ducând o tavă de argint cu pahare de punci. Din moment ce nu am atras încă atenția nici unui gentilom disponibil,

bănuiesc că va trebui să ne facem rost singure de puncte. Așteaptă aici. Mă voi întoarce imediat.

Cecily își înăbuși un protest în timp ce Estelle se pierdea în mulțime, cu trena albă de muselină a rochiei scânteind în urma ei. Se uită prin sala de bal extrem de aglomerată, menținându-și un zâmbet stingher pe buze. Estelle insistase să își împletească o panglică asortată cu rochia ei de culoarea piersicii prin buclele mătasoase.

Chiar dacă mai dura până să înceapă dansul, un cvartet de corzi se pregătea în balconul din capătul îndepărtat al sălii de bal. Cecily tocmai atrăsese privirea plină de speranță a unui tânăr soldat din miliție, când un singur violonist începu să interpreteze notele plângătoare ale cântecului „*Barbara Allen*”.

Cecily închise ochii, amintindu-și mult prea bine de o altă sală de bal, de un alt bărbat.

Când îi deschise, tânărul soldat își croia drum prin mulțime înspre ea. Se întoarse, gândindu-se numai la cum să îi scape.

Făcuse o greșală groaznică când se lăsase convinsă de Estelle să meargă acolo. Se uită repede prin mulțime, dar prietena ei nu se vedea pe nicăieri. Cecily trebuia, pur și simplu, să găsească trăsura lor și să îi poruncească vizitiului să o ducă imediat înapoi la casa din oraș a familiei Carstairs. Se putea întoarce după Estelle mai târziu.

Aruncând o privire peste umăr și zărindu-l pe soldat urmărind-o încă, se grăbi spre scări, înaintând anevoie un picior încălțat cu un pantof de dans.

– Fii atentă, fetițo! o apostrofă o matroană posomorâtă.

– Îmi pare foarte rău, murmură ea, făcându-și loc cu umerii pe lângă un bărbat scund, cu un nas borcânat și roșu.

Leși, în sfârșit, din mulțimea spilcuită, aproape tremurând de ușurare când se văzu ajunsă la baza scărilor. Numai câțiva pași în plus și ar fi fost liberă.

Simțind deja cum o greutate apăsătoare i se prăvălea de pe umeri, aruncă o privire spre capătul scărilor, numai pentru a încremeni locului din cauza unor ochi surâzători, prea bine cunoscuți, verzi ca spuma mării.

Capitolul 22

Scumpul meu Gabriel, (Poftim, am spus-o! Sper că ești mulțumit!)

Gabriel Fairchild stătea în capătul scărilor, îmbrăcat cu uniforma completă a unui ofițer din Flota Regală. Purta o haină lungă, de un albastru-închis, cu nasturi de alamă și cu o panglică îngustă de vipușcă albă la rever. Un pieptar albastru-deschis îi înlocuise lavaliera șifonată. Vesta, cămașa și pantalonii lungi până la genunchi erau de un alb orbitor, iar o pereche de cizme Hessian negre și strălucitoare îi dezmiarda picioarele suplă. Părul lui arămiu era încă inacceptabil de lung și prins la spate cu o legătură din piele.

O rafală de șoapte și de priviri admirative îi întâmpină sosirea. Întocmai cum prevăzuse Estelle, cicatricea nu făcea decât să îi sporească misterul, îl făcea să pară un personaj și mai cuceritor și eroic. Numai Cecily știa ce erou era cu adevărat. Ea însăși nu s-ar fi aflat la baza acelor scări dacă el nu și-ar fi riscat viața pentru a i-o salva pe a ei.

Inima ei își încetini bătăile după lovitura pe care o primise văzându-l astfel. Se așteptase ca el să îmbrățișeze iarăși stilul de viață frivol de care se bucurase înainte ca ei doi să se cunoască la petrecerea restrânsă a lui Lady Langley. Însă acesta era un Gabriel cu totul diferit – mult mai sobru, și totuși cumva mult mai irezistibil.

O anume parte nesăbuită a ei aproape că își dorea să o recunoască drept Samantha, în loc de Cecily. Mai degrabă ar fi vrut să vadă ura din privirea lui, decât să îl vadă privind-o de parcă ar fi contat pentru el mult mai puțin decât o străină.

Ea îngheță pe loc când el începu să coboare scările. Dar pașii lui mari și grațioși îl purtară dincolo de ea, ca și când ar fi fost lovit de orbire din nou.

Ochii ei se măriră. Nu se putea înșela. Tocmai fusese înjunghiată cu o mișcare rapidă de spadă. Privi în jos, la corsajul rochiei, așteptându-se să îl vadă pătat cu sângele scurs din inima ei.

– Scuzați-mă, domnișoară?

Cecily se întoarse și se trezi privind tânărul chip nerăbdător al soldatului din miliție.

– Știi că nu am fost prezentați încă așa cum se cuvine, însă mă întrebam dacă nu v-ar plăcea să imi acordați următorul dans?

Cu colțul ochiului, Cecily îl putea vedea pe Gabriel întâmpinând-o pe gazda lor, zâmbind în timp ce îi ducea mâna la buze. Un impuls periculos de sfidare îi învolbură sângele prin vene.

– Cu siguranță, îi răspunse tânărului, punându-și mâinile acoperite de mănuși în palma lui.

Din fericire, acordurile vioaie ale dansului popular făceau imposibilă orice conversație. Chiar când se alăturau liniei vesele de dansatori, ea era deosebit de conștientă de fiecare pas pe care îl făcea Gabriel, de fiecare mână pe care o săruta, de fiecare privire flămândă pe care o primea din partea unor femei mai îndrăznețe. Nu îi era greu să îl urmărească. Îi depășea cu capul și umerii pe cei mai mulți dintre bărbații din încăpere.

În tot acel răstimp, el păru să nu îi acorde nici măcar o singură privire... sau un singur gând.

Îl pierdu din vedere tocmai când muzicienii începură să cânte primele acorduri însuflețite ale unui menuet demodat. După ce îi purtă printr-un set complicat de figuri, muzica trecu într-o altă gamă, indicând un schimb de parteneri. Simțindu-se recunoscătoare pentru că scăpa de tânărul soldat cu palmele transpirate, Cecily făcu o piruetă grațioasă.

Deodată, ea și Gabriel ajunseră față în față, mână în mână, palmă lângă palmă. Ea înghiți cu greutate, aproape așteptându-se ca el să se întoarcă pe călcăie și să o înjunghie de moarte în fața întregii adunări.

– Domnișoară March, șopti el, dovedind că nu era într-atât de indiferent la prezența ei pe cât se pretindea a fi.

– Lord Sheffield, îi răspunse ea în timp ce se roteau unul în jurul celuilalt cu prudență.

Chiar și prin mănușă putea simți căldura mâinii lipite de a ei. Încercă să nu își amintească tandrețea cu care el o atinsese cândva, plăcerea cutremurătoare pe care i-o dăruiseră mâinile lui.

Cea mai mare temere a ei era că el i-ar fi putut recunoaște vocea. Modelase tonul aspru al Samanthei Wickersham după vocea unei mătuși, care era fată bătrână. Însă știa că vocea ei naturală ieșise la suprafață de mai multe ori – ca atunci când îi strigase numele, extaziată.

– Îmi face plăcere să văd că arătați atât de bine, spuse ea, adoptând intenționat un ritm întretăiat al respirației. Nici nu îi era greu, când simțea că era pe punctul de a se îneca în mirosul lui puternic și masculin. Am auzit zvonurile privind recuperarea miraculoasă a vederii dumneavoastră. Mă bucur să aflu că erau adevărate.

El o observă cu niște ochi încetoșați.

– Poate că soarta ne-a adus împreună în această noapte. Nu am avut ocazia de a vă mulțumi.

– Pentru ce?

– Pentru că ați venit să mă vizitați la spital, după ce am fost rănit.

Cecily își simți inima strângându-i-se când el răsuci încă o dată spada. Pentru prima dată, aproape că îi era milă de francezi. Acela nu era un bărbat pe care să îl consideri un inamic ușor de învins.

Înclinându-și fața spre a lui, îi dăruie cel mai amețitor zâmbet al ei.

– Nu trebuie să îmi mulțumiți. Nu mi-am făcut decât datoria creștinească.

Ochii lui se întunecară. Se părea că reușise, în sfârșit, să obțină o reacție din partea lui. Dar triumful ei fu de scurtă durată. Înainte ca el să formuleze vreun răspuns, muzicienii terminară cântecul. Ultimul acord slab al menuetului plutea prin aer între ei.

El se aplecă peste mâna ei, trecându-și buzele peste încheieturile degetelor ei într-un sărut formal.

– A fost o plăcere să reinnoiesc relația noastră, domnișoară March, fie și numai pentru a-mi reaminti cât de puțin v-am cunoscut cu adevărat.

Cum cvartetul se avântă în acordurile melodioase ale unui vals austriac, ceilalți dansatori începură să părăsească ringul, căutând să bârfească și să se răcorească. Nimic nu golea ringul unei săli de bal mai repede decât un vals. Nimeni nu își dorea ca toți ceilalți să presupună măcar că știa pașii scandalosului dans.

Când Gabriel își îndreptă ținuta, Cecily se luptă cu un fior de groază. Peste încă un minut, el avea să îi întoarcă spatele și să iasă din viața ei pentru totdeauna. Deja atrăseseră câteva priviri curioase. O văzu pe Estelle privindu-i din partea cealaltă a sălii de bal, având fața aproape la fel de albă ca și rochia.

Ce mai avea de pierdut? se gândi Cecily. Bunul ei renume? Reputația? Poate că societatea nu știa, dar bărbatul magnific care stătea în fața ei o pierduse pentru oricare alt bărbat.

Înainte ca Gabriel să se poată îndepărta de ea, își așează ușor mâna pe mâneca lui.

– Nu v-a spus nimeni niciodată că este un semn de proastă-creștere ca un gentilom să părăsească o lady care dorește să danseze?

El își coborî privirea asupra ei, cu o expresie deopotrivă batjocoritoare și prudentă.

– Să nu se spună vreodată că Gabriel Fairchild i-ar putea refuza ceva unei lady.

Rostind acele cuvinte cunoscute, îi cuprinse talia mlădioasă cu un braț și o trase spre el. Pe măsură ce o purta în pași de dans, Cecily închise ochii, recunoscând în acel moment că era dispusă să își asume orice risc, să plătească orice preț, numai pentru a se afla iarăși în brațele lui.

– Trebuie să mărturisesc că am fost surprins să vă gădesc aici în această seară, spuse el în timp ce se învârteau pe ringul părăsit, trupurile lor mișcându-se într-o perfectă armonie. Credeam că trebuia să fiți măritată până acum cu vreun moșier de la țară sau cu vreun gentilom fermier. Știu că la un bărbat prețuiți cel mai mult onorabilitatea.

Ea îi dăruie un zâmbet larg.

– Așa cum dumneavoastră obișnuiți să prețuiți la o femeie calitatea de a se lăsa sedusă cu ușurință?

— Acea era o calitate pe care dumneavoastră cu siguranță nu ați avut-o niciodată, bombăni el, privind direct pe deasupra capului ei.

— Spre deosebire de cele mai multe femei care vă aruncă ochede galeșe aici, în această seară. Să mă retrag și să îi permit vreunea dintre ele să îmi ia locul în brațele dumneavoastră?

— Vă apreciez generozitatea, dar mă tem că nu am timp pentru asemenea cochetării. Plec pe mare la bordul *Sfidării* mâine după-amiază.

Cecily se împiedică în propriile picioare. Dacă el nu ar fi strâns-o mai tare în brațe, ar fi căzut. Luptându-se să își facă picioarele să se miște pe ritmul dansului, își ridică privirea la el, neîncrezătoare.

— Vă întoarceți pe mare? V-ați pierdut de tot mințile?

— Mă impresionează îngrijorarea dumneavoastră, domnișoară March, chiar dacă este puțin întârziată. Chiar nu este nevoie să vă bateți capul frumuseții în legătură cu soarta mea.

— Dar ultima dată când ați plecat pe mare aproape că nu v-ați mai întors! Aproape că ați fost ucis! V-a costat vederea, sănătatea...

— Știu prea bine ce m-a costat, o întrerupse încet Gabriel.

Când îi cercetă cu atenție chipul, ultima urmă de amuzament îi dispăru din privire.

Cecily își dorea cu disperare să îl atingă, să îi cuprindă în palmă cicatricea crestată. Însă cioburile ascuțite ale jurămintelor încălca-te și ale visurilor spulberate umplură distanța dintre ei, făcând-o imposibil de trecut.

Își coborî privirea la nivelul reverului lui.

— De ce vă simțiți obligat să faceți din nou pe eroul? După ce aproape că v-ați sacrificat viața pentru regele și țara dumneavoastră, credeam că nu v-a mai rămas nimic de dovedit.

— Poate că nu dumneavoastră, ci altcuiva.

— Ah! Trebuia să îmi fi dat seama că era implicată și o femeie.

Cu toate că știa că nu se putea aștepta ca el să își petreacă restul vieții tânjind după o femeie care nici nu existase, simți cum i se punea un nod în gât din cauza geloziei, mai amar decât fie-rea. Era o adevărată agonie să și-l imagineze în brațele altei femei,

în patul altei femei, făcându-i toate acele lucruri tandre, perverse, pe care i le făcuse ei.

– Întotdeauna ați fost dispus să sacrificați totul în numele iubirii, nu-i așa?

Muzica încetă, făcându-i să rămână stingheriți în mijlocul ringului. Cecily putea vedea privirile lungi, putea auzi șoaptele curioase.

De această dată, numai mila se putea desluși în ochii lui Gabriel.

– Nici măcar nu știam ce însemna iubirea până când nu am întâlnit-o – și am pierdut-o – pe Samantha mea. Iertați-mă pentru că vă vorbesc atât de direct, domnișoară March, dar dumneavoastră nu meritați nici măcar să îi lustruiți ghetetele.

Oferindu-i o plecăciune scurtă, se întoarse pe călcâie și o porni spre scări, lăsând-o pe Cecily și pe toți ceilalți din sala de bal holbându-se după el.

Ea rămase locului mult timp după ce el plecase, până șopti, în sfârșit:

– Nu. Nu cred că merit.

Gabriel se năpusti în casa lui de la oraș, recunoscător că servitorii se culcaseră de mult. Intră în salon. Unul dintre valetii aprinsese focul în șemineu pentru a mai îmblânzi frigul de noiembrie.

Aruncându-și de pe umeri haina umedă, Gabriel își turnă o gură generoasă de whisky scoțian din carafa de cristal de pe bufet. Pe când licoarea înțepătoare îi aluneca pe gât, își aminti de altă noapte neagră în care băuse prea mult whisky și se gândise să își pună capăt zilelor. Samantha venise la el din întuneric asemeni unui inger în acea noapte, oferindu-i un motiv și voința pentru a trăi. Fusesse prima dată când îi gustase buzele, când îi strânsese corpul cald lângă al lui.

Dădu pe gât ceea ce îi mai rămăsese din whisky dintr-o singură înghițitură. Un dragon sculptat îi rânji de pe pedestalul unei mese festive de sticlă. Camera fusese decorată în stilul chinezesc, dar, în acea noapte, perdelele din mătase purpurie, mobila lăcuită și pagodele miniaturale i se păreau mai degrabă ridicole decât exotice.

Nu voia să recunoască faptul că, după ce o revăzuse pe Cecily, se înfuriase atât de tare. Crezuse că ajunsese indiferent la farmecele ei. Însă când o văzuse stând acolo, la baza acelor scări, părând la fel de pierdută și de deznădăjduită ca o fetiță, tresărise în mod neașteptat.

Era mai slabă decât și-o amintea. Buclele ei retezate îl speriaseră la început, dar, într-un fel ciudat, i se potriveau. Îi ofereau maturitate frumuseții, îi făceau gâtul grațios să pară mai lung, ochii albaștri și luminoși mai mari. Tristețea inexplicabilă pe care o zărise în adâncurile acestora îl enervase cel mai mult.

Gabriel își turnă încă un pahar cu whisky. Poate că fusese un prost să creadă că, dacă o reîntâlnea, nu avea să fie deloc afectat. Își petrecuse nenumărate nopți pe mare, neavând nimic în afară de amintirea și de promisiunile ei scrise care să îl încălzească. Promisiuni pe care ea le renegase în acea seară, cu nimic mai mult decât o observație sarcastică și un zâmbet larg.

Își trecu o mână prin păr. Băutura nu făcea decât să îi întetească febra nesăbuită care îi aprindea sângele. Odinioară ar fi căutat să se elibereze de acea febră în brațele și patul vreunei curtezane talentate sau a vreunei balerine de la operă. Acum nu se putea consola decât cu fantomele singurelor două femei pe care le iubise vreodată.

Două femei care erau pierdute pe vecie pentru el.

Nu avusese încotro decât să accepte, în sfârșit, că, în noaptea rece și ploioasă în care îl găsisese pe Martin Worth cerșind pe acea alee din Whitechapel, Samantha nu avea să se mai întoarcă la el. Nu în acea noapte. Niciodată. Și-ar fi putut irosi tot restul vieții căutând-o prin toată lumea, însă nu ar fi găsit-o niciodată pentru că ea nu voia să fie găsită. Așa că își impusese să facă ceea ce i-ar fi cerut infirmiera lui severă și practică – să continue să trăiască, cu privirea ațintită ferm la orizont, în timp ce naviga spre viitor. Singur. Numai că nu se așteptase ca, exact în ajunul acelei călătorii, să apară o altă fantomă din trecutul lui, care să îl bântuie.

Își turna un al doilea pahar mare de whisky când se auzi un ciocănit în ușa de la intrare, surprinzându-l.

– Cine dracu' m-ar putea vizita la ora asta? mormăi el în timp ce străbătea foaietul.

Deschise brusc ușa. O femeie aștepta acolo, acoperită de o mantie și ascunsă de o glugă. Preț de o clipă înșelătoare, inima îi tresăltă frenetic, plină de speranță. Apoi ea își lăsă gluga pe spate, dezvelind niște bucle retezate, aurii ca mierea, și o pereche de ochi albaștri scrutători.

El se uită pe stradă, în spatele ei, dar nu se vedea nici urmă de trăsură sau cal. Era aproape ca și cum s-ar fi materializat din fuiuarele de ceață.

Inima lui Gabriel bătu cu putere, avertizându-l. Ar fi trebuit să o trimită de acolo, să îi trântască ușa în fața drăguță. Dar diavolul care îi stătea cocoțat pe umăr îl împinse să se sprijine de cadrul ușii, să își încrucișeze brațele la piept și să se uite la ea de sus în jos, cu o insolentă sugestivă.

– Bună seara, domnișoară March, vorbî el tărăgănat. Ați venit pentru încă un dans?

Ea se uită în sus la el, cu o expresie totodată prudentă și plină de speranță.

– Mă întrebam dacă aș putea schimba câteva cuvinte cu dumneavoastră?

El păși în lături. Când ea trecu pe lângă el, își ținu respirația, încercând în mod intenționat să nu inspire aroma florală care persista în părul și pe pielea ei. O conduse în salon, amintindu-și toate ocaziile când visase să fie singur cu ea – un vis care devenise realitate mult prea târziu.

– Vă pot lua mantia? se oferî el, încercând să nu observe cât de bine îi scotea în evidență catifeaua de un verde ca de smarald strălucirea de culoarea piersicii a pielii.

Degetele lui subțiri se jucară cu funda de mătase de la gâtul ei.

– Nu, mulțumesc. Îmi este încă puțin răcoare.

Se așeză pe marginea unui scaun tapisat cu mătase portocalie, uitându-se agitată la perechea de dragoni firoși care întruchipa grătarul șemineului.

– Nu vă temeți. Ei nu mușcă, o asigură Gabriel.

– Ce liniștitor! Își aruncă privirea prin cameră, observându-i decadența luxuriantă. Pentru o clipă, am crezut că am intrat într-un bârlog unde se consumă opiu.

— Am multe vicii, însă culesul macilor nu se numără printre ele. Ați dori ceva de băut?

Ea își scoase mânușile și își împreună mâinile în poală.

— Da, mulțumesc.

— Mă tem că aici nu am decât whisky. Dacă vreți, îl pot trezi pe unul dintre servitori pentru a vă aduce niște vin de Xeres.

— Nu! Își temperă ieșirea necontrolată printr-un zâmbet tremurător. Nu mi-ar plăcea să îi deranjez. Whisky-ul este numai bun.

Gabriel turnă câte un pahar pentru amândoi. Îi studie cu atenție chipul în timp ce ea luă prima înghițitură. Ochii începură să îi lăcrimeze. Își înăbuși un acces de tuse. După cum bănuise el, probabil era prima oară când gusta din acea băutură. Se aștepta să așeze politicos paharul deoparte, în schimb ea și-l duse iarăși la buze și termină restul licorii dintr-o înghițitură.

El făcu ochii mari. Orice venise să îi spună, se părea că necesita o doză zdravănă de curaj lichid.

— Mai doriți un pahar sau ar trebui să vă ofer toată sticla?

Ea îi declină oferta printr-un gest al mâinii. Licoarea îi aprinse și mai mult obrazii, îi adâncise licărul periculos din privire.

— Nu, mulțumesc. Cred că ar trebui să îmi ajungă.

Gabriel se prăbuși la capătul divanului lat, își sprijini coatele pe genunchi și își învărti whisky-ul pe fundul paharului. Nu avea dispoziția necesară pentru a schimba amabilități și pentru a face conversație de complezență.

După un moment stânenitor de liniște, Cecily răbufni:

— Îmi dau seama că s-ar putea să îmi considerați vizita puțin neobișnuită, însă trebuia să vă întâlnesc înainte de a pleca pe mare, mâine.

— De ce această urgență bruscă? Ați fi putut să mă întâlniți oricând în ultimul an, făcându-mi, pur și simplu, o vizită la Fairchild Park.

Plecându-și privirea, ea își frământă mânușile.

— Nu eram sigură dacă aș fi fost bine-venită. Nu v-aș fi putut învinui dacă ați fi asmuțit câinii de vânătoare asupra mea.

— Nu fiți ridicolă! Ar fi fost mult mai eficient să îi poruncesc, pur și simplu, paznicului meu să vă împuște.

Ea îi aruncă o privire lungă, ca pentru a-și da seama dacă glumea. Gabriel nici măcar nu clipi.

Ea trase adânc aer în piept.

– Am venit aici în această noapte pentru a vă anunța că doresc să vă accept propunerea.

– Mă scuzați?

El se aplecă în față, crezând că trebuia să o fi înțeles greșit.

– Mi-ați cerut odată să vă devin soție. Își ridică bărbia, întâlnindu-i fățiș privirea. Aș vrea să vă accept acea propunere.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă, timp de un minut, apoi izbucni în răs. Hohotele nestăvilite de răs îl cutremurau, obligându-l să se ridice și să se sprijine de șemineu pentru a-și putea trage sufletul. Nu mai răsese astfel de când Samantha dispăruse din viața lui.

– Va trebui să mă iertați, domnișoară March, spuse el, ștergându-și ochii umezi. Uitasem ce simț al umorului răutăcios aveți.

Ea se ridică pentru a-l înfrunța.

– Nu vorbeam în glumă.

Gabriel deveni serios dintr-odată, în mai multe privințe. Își lăsă paharul cu whisky pe șemineu.

– Păi, ce păcat, nu-i așa, pentru că am crezut că v-am explicat foarte clar că nu mai aveți nici un drept asupra inimii mele.

– Cred că vorbele dumneavoastră exacte au fost: „Nici măcar nu știam ce însemna iubirea până când nu am întâlnit-o – și am pierdut-o – pe Samantha mea“.

El își îngustă privirea, aproape ajungând să o urască mai mult decât o făcuse vreodată.

Ea începu să se plimbe încoace și încolo, tivul mantiei ei măturând covorul oriental.

– Nimic nu ne oprește să ne căsătorim în noaptea asta. Putem fugi la Gretna Green, așa cum m-ați implorat cândva să fac.

Gabriel îi întoarse spatele și privi în flăcările jucăușe, nemaiputând să suporte priveliștea chipului ei trădător și încântător.

Parfumul ei floral îl învălui, aceeași aromă puternică de gardenii care înmiresma scrisorile pe care le purtase lângă inimă în timpul acelor luni lungi și însingurate pe mare. Îi simți mâna atingându-i mâneca.

— Cândva m-ați dorit, spuse ea încet. Puteți nega că încă mă doriți?

El se răsuci pentru a o infrunta.

— Oh, încă vă doresc. Numai că nu ca soție a mea.

Ea se îndepărtă un pas de el, însă el o urmări, obligând-o să meargă cu spatele spre mijlocul camerei, pas cu pas.

— Mă tem că nu mai sunt în căutarea unei soții, domnișoară March, dar aș fi mai mult decât dornic să vă fac amanta mea. V-aș putea instala într-o locuință frumoasă, în apropiere, și m-aș putea desfăta în patul dumneavoastră ori de câte ori nava mea ar ancora.

Gabriel știa că se purta ca un nemernic, dar se părea că nu se putea opri. Toată amărăciunea pe care o strânsese în inimă după Trafalgar îi năvălea pe buze cu o furie acidă.

— Nu va mai trebui să vă faceți griji în legătură cu nevoile dumneavoastră materiale. Pot fi un bărbat foarte generos — mai ales dacă sunt satisfăcut. Nici nu ar trebui să vă simțiți vinovată pentru că îmi acceptați generozitatea. Vă pot asigura că vă veți câștiga fiecare fleac extravagant, fiecare cercel cu diamante și colier cu rubine fie stând pe spate — își coborî privirea asupra buzelor ei tremurătoare —, fie în genunchi.

Gabriel se opri lângă ea, dominând-o în înălțime, așteptând ca palma ei să îi lovească obrazul, ca ea să îi reproșeze că era un nerușinat și să o rupă la fugă, țipând, înspre ușă.

În schimb, ea își ridică mâna și își deznodă funda de la gât, lăsându-și mantia să îi alunece de pe umeri pe podea.

Capitolul 23

Draga mea Cecily, nu voi fi niciodată mulțumit până când tu nu vei ajunge în brațele mele pentru a rămâne acolo...

Cecily stătea înaintea lui, în lumina flăcărilor, purtând nimic altceva în afară de o cămășuță din mătase, niște ciorapi cu jartiere,

o pereche de pantofi de culoarea piersicii, prinși cu panglici în jurul gleznelor ei subțiri, și o privire de sfidare pură.

Era absolut superbă, depășind orice ar fi putut plăsmui imaginația lui – rotundă în șolduri, zveltă în talie, cu sâni ridicați. Cămășuța delicată i-ar fi putut fi țesută de fluturi, atât de fin era materialul diafan. Umbrele ațățătoare din dreptul vârfulor sânilor ei și locul în care i se întretăiau liniile coapselor îi făcuseră gura să se usuce și trupul să se întărească.

O ocoli încet, admirându-i arcuirea grațioasă a gambelor, curba domoală a posteriorului.

Când ajunse iarăși în fața ei, privirile lor se înlănțuiră și se susținură.

– Chiar dacă pantofii sunt încântători, trebuie să spun că trusoul tău de mireasă este oarecum sărăcăcios.

– Sărăcăcios pentru o mireasă, poate, replică ea, părând la fel de trufașă ca o tânără regină, în ciuda înfățișării ei dezgolate, dar nu și pentru o amantă.

Gabriel clătină din cap, încă luptându-se să înțeleagă acea nouă întorsătură uimitoare a evenimentelor. Nu s-ar fi așteptat nicio dată ca ea să răspundă provocării lui, mai ales nu înveșmântată atât de spectaculos.

Îi observă cu atenție chipul, fascinat de emoțiile contradictorii pe care le desluși în frumoșii ei ochi albaștri.

– Nu ai venit aici pentru a te căsători cu mine, nu-i așa, domnișoară March? Ai venit aici pentru a mă seduce.

– Am fost destul de încrezătoare că, dacă nu izbândeam într-o privință, urma să izbândesc în cealaltă.

– Ei bine, te-ai înșelat, spuse el sec.

Recuperându-i mantia, i-o așeză pe umeri. O porni spre ușă, hotărât să o dea afară înainte ca stăpânirea lui să se năruiască și mai mult.

– Ți-am spus deja că inima mea aparține altei femei acum.

– Ea nu este aici în noaptea asta, răspunse Cecily încet. Eu sunt.

Gabriel se opri, apăsându-și cu degetele fruntea care îi zvâcnea.

– Trebuie să te avertizez, domnișoară March, că te joci atât cu soarta, cât și cu răbdarea mea. Știi cât timp voi petrece pe mare,

odată ce voi pleca mâine? Acele nopți sunt foarte reci și foarte însingurate. Cei mai mulți dintre bărbații aflați sub comanda mea probabil că își vor petrece această noapte împreunându-se precum animalele. Și nu vor fi foarte pretențioși când își vor alege partenererele de pat. Se vor mulțumi cu orice femeie dornică.

— Atunci, prefă-te că sunt o femeie oarecare.

Gabriel se întoarse încet.

Ea păși peste mantia căzută pe podea, plutind înspre el ca o nălucă din una dintre cele mai îndrăznețe fantezii ale lui.

— Sau, și mai bine, recunoaște că sunt femeia care merită să plătească pentru că ți-a frânt inima. Nu asta ți-ai dorit de când am fugit din spital, în acea zi? Să mă pedepsești?

Nemaiputând rezista ispitei, Gabriel îi cuprinse gâtul cu o mână, degetul lui mare mângâindu-i pulsul care bătea sălbatic la baza acestuia. Oh, ba bine că nu ar fi pedepsit-o! Nu cu durere, ci cu plăcere. O plăcere pe care nu o cunoscuse niciodată. O plăcere pe care nu avea să o mai cunoască vreodată. O plăcere care i-ar fi bântuit toate nopțile — și toți amanții — care ar fi urmat.

Își plecă fruntea, dar, înainte ca buzele lui să dezmiere moli-ciunea buzelor ei, ea își întoarse fața.

— Nu! Nu vreau să mă săruți. Oricum, nu ai simți nimic.

El se încruntă, încurcat de vehemența ei.

— Cele mai multe femei doresc să fie sărutate într-o anumită măsură înainte de a-i permite unui bărbat să continue cu alte...
hmm, îndeletniciri mult mai plăcute.

— Eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

El își trecu o mână prin păr.

— Încep să îmi dau seama de asta.

— Mai am două cerințe.

— Într-adevăr?

— Să nu lași focul să se stingă și să nu închizi ochii. Îl privi acuzator. Promiți că nu vei închide ochii?

— Ai cuvântul meu de gentilom, răspunse el, simțind că nu prea era unul în acel moment.

Cerințele ei nu presupuneau un sacrificiu prea mare din partea lui. Arăta atât de frumoasă în lumina flăcărilor, încât el nu voia

nici să clipească. Era unul dintre regretele lui cele mai adânci că orbirea îl împiedicase să o vadă pe Samantha astfel.

Pe când Gabriel se îndrepta spre șemineu, Cecily rămase în mijlocul salonului, încercând să nu tremure în cămășuța ei subțire și ciorapi. Cu cămașa întinsă pe umerii lați, el alese din cămin un buștean suficient de gros încât să ardă toată noaptea și îl aruncă în flăcări. Scuturându-și mâinile, se întoarse, privind-o înfometat dintre umbrele fremătătoare.

Să stea în fața lui Gabriel în cămășuță, în timp ce el era complet îmbrăcat, îi dădea lui Cecily o senzație extraordinar de perversă. Se simțea ca un fel de sclavă la o licitație publică, însăși viața ei depinzând de puterea pe care o avea de a-și mulțumi stăpânul.

Adunându-și acea putere, își trase cămășuța peste cap și o azvârli cât colo, rămânând îmbrăcată numai cu ciorapii și pantofii. Gabriel scoase un sunet gutural, adânc. Apoi o porni spre ea, pașii lui hotărâți topind distanța dintre ei.

– Nu te voi iubi niciodată, o avertiză el, chiar când o așeza sub el, pe divan.

– Nu îmi pasă, murmură ea pătimaș, privindu-l adânc în ochi.

Și nu îi păsa. Tot ceea ce își dorea era încă o șansă de a-l iubi înainte să plece pe mare în ziua următoare.

El își ridică greutatea de pe ea pentru a-și scoate vesta și pentru a-și smulge gulerul și pieptarul de la gât. Apoi mâinile ei se aflau acolo, trăgând de nasturii cămășii lui, îndepărtând materialul pentru a-și putea răsfira palmele pe suprafața aurie a pieptului său, pentru a-și strecura degetele printre cărlionții aspri de păr pe care îi descoperise acolo.

Când umbra lui Gabriel se lăsă deasupra ei, ea își întoarse obrazul spre pernă pentru a-și îndepărta tentația buzelor.

– Când ai spus că nu vrei să te sărut, zise el, vocea lui fiind o șoaptă răgușită, presupun că te-ai referit la buze.

Gura lui deschisă alunecă pe gâtul ei sculptural, făcându-i pielea de găină pe tot corpul. Ea își închise strâns ochii, pentru a se împotrivi unui val copleșitor de pasiune.

– Nu închide ochii, ordonă el, cu vocea pe atât de dură pe cât îi era de blândă atingerea. Am și eu câteva cerințe.

Ea i se supuse tocmai la timp pentru a-l vedea coborându-și gura spre sânul ei. Sfârcul i se întări sub limba lui iscoditoare, acceptându-i atât sărutul, cât și fiorii cutremurători de plăcere pe care acesta îi trezea în pântecul ei. El îi sărută sânii pe rând, trecând de la unul la altul, până când amândoi ajunseră să îi strălucească și să îi pulseze de dorință.

Numai atunci gura lui măiastră alunecă mai jos, împrăștiind sărutări ușoare ca niște șoapte pe pielea sensibilă de pe coastele ei, pe curbura șoldurilor, pe panglica tremurătoare de carne de deasupra triunghiului de cârlionți galbeni ca mierea dintre coapsele ei. Când se lăsă în genunchi pe podea și îi trase șoldurile la marginea divanului, ea era prea copleșită de plăcere pentru a putea face mai mult decât să se împotrivească printr-un geamăt stins.

Măinile lui mari și calde îi depărtară coapsele, lăsând-o complet neajutorată în fața lui, dezgolită cu totul pentru privirea lui lacomă. Unul dintre bușteni se mișcă pe grătar, aprinzând camera cu un vârtej de scânteii. În acel moment, Cecily aproape își regretă cerințele nepăsătoare. Însă fusese îngrozită de gândul că Gabriel i-ar fi putut recunoaște gustul sărutului, ritmul tandru în care trupul ei se mișca lipit de al lui în întuneric.

— Întotdeauna ai fost atât de al naibii de frumoasă, murmură el, privind în jos la miezul ființei ei, ca și cum ar fi fost vreun fel de comoară sacră.

Când își plecă fruntea, părul lui arămiu desprinzându-i-se pe jumătate din coadă, ea nu își putu împiedica ochii să se închidă.

— Deschide ochii, Cecily!

Ea îi deschise și îl văzu admirându-i întreaga lungime a corpului, cu o expresie sălbatică, însă nu crudă.

— Vreau să te uiți.

De-abia avu timp să observe câteva detalii nepotrivite, ca de exemplu faptul că unul dintre ciorapi îi alunecase până la gleznă și că purta încă pantofii, înainte ca Gabriel să o atingă cu gura, dăruindu-i cel mai imoral sărut dintre toate. Scâncetul i se topi într-un geamăt. Apoi nu mai există nimic în afară de căldura arzătoare a gurii lui, de freamătul înnebunitor al limbii lui, de senzația desăvârșită de scufundare într-o mare de extaz.

Când valurile întunecate ale acesteia îi trecură peste cap, făcându-i corpul să tremure de încântare și degetele de la picioare să i se îndoiaie în pantofi, ea îi strigă numele cu o voce răgușită pe care de-abia și-o recunosc.

Printr-o ceață delicioasă, îl privi deschizându-și prohabul. I se puse un nod în gât când văzu cât de mult o dorea. Încă ingenunchiat acolo, între picioarele ei, el îi depărtă coapsele și mai mult și se cufundă adânc în ea.

Gabriel auzi suspinul adânc al lui Cecily, văzu cum ochii i se dăduseră peste cap, nu de durere, ci de plăcere. Chiar când trupul ei strâmt se chinuia să îl primească, el trebui să își încleșteze dinții pentru a nu simți junghiul ascuțit de dezamăgire. Ar fi trebuit să fie mulțumit că ea nu era neprihănită. Asta însemna că nu trebuia să se abțină de la nimic; ea era suficient de femeie pentru a primi orice i-ar fi dăruit el. Cuprinzându-i umerii cu brațele, el o ridică și o lipi de el.

Cecily își încolăci brațele și picioarele în jurul lui Gabriel, lăsându-se pătrunsă de mädularul lui întărit.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Cuvintele îi răsunaui lui Cecily în minte asemenea unui cântec fără de sfârșit. Îngrozită că le-ar fi putut rosti cu voce tare, ea își cuibări fața în gâtul lui, gustând căldura sărată a pielii lui asudate.

Era bine că îi refuzase dreptul de a-i săruta buzele. Ar fi putut simți gustul acelor cuvinte în sărutul ei, așa cum i-ar fi putut gusta lacrimile deznădăjduite care îi curgeau pe obraji. Își frecă fața de el, uscându-le în părul lui.

Gabriel se lăsă pe spate, stând în genunchi pe podea, ajutând-o și pe ea să coboare până a ajunsă să îl călărească, să captureze acea parte a lui care era cufundată complet în ea.

– Uită-te la mine, Cecily! îi ceru el.

Tremurând de emoție, ea privi adânc în ochii lui, zărind în profunzimile lor cu sclipiri aurii o replică a nebuniei delicioase care îi pusese și ei stăpânire pe suflet. Apoi el se mișcă înăuntrul ei, ea se mișcă deasupra lui, se mișcau amândoi ca și cum ar fi fost unul, umbrele flăcărilor jucându-lî-se pe pielea aurie. Și în tot acel timp, Gabriel nu își încălcă promisiunea, nu închise nici măcar o dată ochii, nici nu își desprinse privirea dintr-a ei.

Își ținu cu sfințenie legământul până în clipa în care ritmul frenetic al mișcărilor lui îi prăvăli pe amândoi dincolo de abisul extazului, într-o dulce uitare. De-abia atunci, cu brațele strâns încolăcite în jurul ei și cu propriul trup în derivă chiar la porțile pântecului ei, el își lăsă capul pe spate și închise strâns ochii. De-abia atunci numele unei femei îi răzbătu din gâtlej, împreună cu un geamăt sfâșietor.

Cecily se prăbuși deasupra lui, copleșită atât de plăcere, cât și de victorie. În acel moment, când Gabriel se lăsase pradă întinericului, numele ei, nu al Samanthei, îi stăruise în inimă și pe buze.

Gabriel se trezi ținând-o pe Cecily în brațe. Buclele ei încălțate îi gădilau bărbia și fiecare răsuflare ușoară care ieșea dintre buzele ei întredeschise îi agita firele de păr de pe piept. Își petrecuse atât de multe nopți singur, imaginându-și acest moment, fără să își dea seama ce gust dulce-amar urma să îi lase când, în sfârșit, avea să se întâmple.

Când un sforăit ușor îi scăpă lui Cecily, el își trecu degetele printre buclele ei. Nu era de mirare că dormea atât de profund. Trupul ei era probabil epuizat în urma atențiilor lacome pe care le primise din partea lui. Se ținuse de promisiunea pe care și-o făcuse lui însuși, de a nu irosi nici un minut din ultima lui noapte petrecută pe uscat. Se folosise de trupul tânăr și fragil al lui Cecily pentru a-și satisface cele mai întunecate dorințe și pentru a-i satisface ei cele mai plăcute fantezii, de-a lungul întregii nopți. Bușteanul uriaș pe care îl aruncase în foc începea deja să se transforme în tăciuni aprinși. Dar nu mai avea nici un motiv pentru a adăuga încă unul. Licărul pal al zorilor se strecura prin deschizătura dintre draperiile grele de catifea.

Se aplecă pentru a o acoperi pe Cecily cu mantia din catifea, tocmai începând să realizeze cât de prost fusese. Se amăgise crezând că noaptea trecută avea legătură numai cu răzbunarea, că ar fi putut-o pedepsi cu plăcerea, că ar fi putut face dragoste cu ea fără să o iubească și apoi să o lase să plece, pur și simplu. Însă urma să fie mult mai greu decât se așteptase. Își lipi buzele

de buclele ei, întrebându-se dacă era posibil să iubească două femei în același timp.

Ea se foi și își ridică capul, clipind în sus spre el cu niște ochi albaștri somnoroși.

– Așadar, câți cercei cu diamante am câștigat până acum?

– Răscumpărarea unui rege. O mângâie ușor pe obraz, simțind o împunsătură ascuțită de regret. Nu ar fi trebuit să spun niciodată un asemenea lucru odios. Încercam numai să te sperii.

– Nu ai reușit.

– Slavă Domnului, șopti el, strângând-o mai tare în brațe.

Însă ea îi scăpă din strânsoare, trăgându-și și mantia. Moli-ciunea chinuitoare a sânilor ei alunecă de-a lungul trupului său. Când aceștia îi atinseră bărbăția, era deja stârnit cu totul.

Din nou.

Împletindu-și degetele prin părul ei, îi ridică fruntea, astfel încât ea să îi întâlnească privirea, respirând scurt și precipitat.

– Ce dracu' crezi că faci, femeie?

– Încerc să câștig un colier cu rubine, șopti ea, zâmbind dulce înainte de a-și pleca fruntea și de a-l cuprinde cu acele buze pline ale ei.

Când Gabriel se trezi iarăși, o suliță de lumină pătrundea prin deschizătura dintre draperii și Cecily dispăruse.

Se ridică, scrutând cu privirea lui turbure salonul. Focul se prefăcuse în cenușă, lăsând o răcoare pătrunzătoare în aer. În afară de paharul pe jumătate plin cu whisky de pe șemineu și de propriile lui haine împrăștiate pe podea, salonul arăta aproape la fel cum arătase când se întorsese acasă, noaptea trecută. Nu exista nici urmă de cămășuță șifonată, de mantie din catifea, de Cecily.

Dacă gustul ei nu i-ar fi stăruit pe buze, ar fi putut crede că întreaga noapte nu fusese nimic mai mult decât un vis febril, provocat de whisky.

– Nu din nou, mormăi el, legănându-și picioarele peste marginea divanului și cuprinzându-și capul în palme.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Să iasă și să întoarcă pe dos străzile Londrei, căutând-o pe ea? Să ajungă pe jumătate nebun întrebându-se de ce îl iubise cu atâta tandrețe și apoi îl părăsise

fără să se uite măcar o dată înapoi? Cel puțin Samantha catadicsise să lase un bilet înainte de a ieși din viața lui pentru totdeauna.

– Să o ia naiba! Își înalță capul, simțind cum răcoarea din aer i se instala adânc în inimă. Să le ia naiba pe amândouă!

Capitolul 24

Scumpul meu Gabriel, nu există nici un alt loc în care aș vrea să fiu în afară de brațele tale...

Cecily privea pe fereastra trăsorii pajiștile și gardurile vii pe lângă care treceau, conștientizând cu durere că fiecare învârtire a roților vehiculului o purta mai departe de Londra. Și de Gabriel.

Dat fiind faptul că făcuse ultima ei călătorie spre Middlesex într-o diligență, cu un copil răzgâiat care îi scupase pe corset și cu un fierar gras care o călcase pe picior, oricine s-ar fi gândit că avea să aprecieze luxul extravagant al trăsorii de oraș a familiei Carstairs. Dar ea era la fel de indiferentă față de canapelele tapitate cu catifea ale acesteia și față de ornamentele de alamă, pe cât era și față de privirea îngrijorată a prietenei sale.

Exuberanța naturală a Estellei nu se potrivea cu vălul de tristețe care o acoperea pe Cecily. Pe când trăsura hurui pe deasupra unui pod boltit de piatră, i se păru normal că din norii joși începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă ai anotimpului.

– Încă nu-mi vine să cred că ai avut îndrăzneala de a-l cere în căsătorie, spuse Estelle, aruncându-i o privire admirativă.

– Nu l-am cerut în căsătorie. Am acceptat cererea lui în căsătorie. Din păcate, fusese retrasă.

– Și dacă ar fi fost de acord să fugă la Gretna Green? Când aveai de gând să îi mărturisești că tu erai Samantha lui de mult pierdută?

– Nu sunt sigură. Dar am certitudinea că, într-o bună zi, s-ar fi ivit și momentul potrivit. După nașterea celui de-al treilea copil

al nostru, poate, sau în timpul celei de-a cincizecea aniversări a căsătoriei noastre.

Cecily închise pentru scurt timp ochii, bântuită de râsul unor copii pe care nu avea să îl audă niciodată, de imaginea unor zile fericite în brațele soțului ei, zile care nu aveau să vină niciodată.

Estelle clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că se întoarce pe mare.

– Și de ce este atât de greu de crezut? întrebă Cecily cu amărăciune. Vrea să fie un erou pentru neprețuita lui Samantha. Ultima dată când a plecat pe mare, aproape că l-a costat vederea. Mă întreb care va fi costul de această dată. Un ochi? Un braț? Viața?

Își sprijini obrazul de fereastră, luptând împotriva disperării. Ea îl încurajase pe Gabriel să devină un erou, când ea însăși era cea mai mare lașă. Fugise de iubirea lui la început, temându-se să se încreadă în statornicia inimii lui. Apoi fugise de la spital pentru că nu putuse îndura consecințele lașității ei. Fugise din brațele lui la Fairchild Park și iat-o acum, fugind din nou.

Numai că de această dată ar fi trebuit să continue să fugă pentru tot restul vieții ei, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să nu ajungă niciodată nicăieri.

– Gata, șopti Cecily.

– Poftim?

Cecily se ridică pe marginea locului ei.

– Întoarce trăsura.

– Ce? întrebă Estelle, chinându-se încă să o înțeleagă.

– Poruncește-i vizitiului să întoarcă trăsura! Chiar acum!

Prea nerăbdătoare să aștepte ca prietena ei să înțeleagă gândurile care i se învălmășeau prin cap, Cecily înșfăcă bastonul din colț și începu să lovească în panoul acoperit cu mătase din partea din față a trăsurii.

Vehiculul se opri, hurducându-se. Panoul se deschise și se ivi chipul uimit al vizitiului, cu nasul înroșit de frig.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară?

– Trebuie să mă întorc în Londra. Întoarce trăsura imediat!

Vizitiul îi aruncă Estellei o privire neliniștită, ca și când s-ar fi întrebat dacă ar fi trebuit să o ducă pe prietena ei cu ochii sălbatici direct la Bedlam¹.

— Fă cum spune, îi porunci Estelle, propriii ochi strălucind de entuziasm. *Orice* ar spune.

El înclină din cap spre Cecily, fără tragere de inimă.

— Încotro, domnișoară?

— Spre docurile din Greenwich. Și grăbește-te! Viața unui bărbat s-ar putea să depindă de asta!

Trăsura se puse în mișcare, clătinându-se, trântind-o pe Cecily înapoi pe locul ei. Având nevoie cu disperare de un fir de speranță de care să se agațe, se întinse și îi strânse mâna Estellei, un zâmbet tremurător înflorindu-i pe buze.

— Și, de asemenea, viața unei femei.

Locotenentul Gabriel Fairchild stătea în fața oglinzii din biroul casei lui de la oraș, cercetându-și uniforma. Când își aranjă pieptarul albastru-închis la gât, creștătura respingătoare a cicatricii lui îi trase în jos colțul gurii, o gură care arăta de parcă nu zâmbise niciodată și care poate că nu avea să mai zâmbească vreodată.

Nu era o față pe care un dușman ar fi vrut să o vadă de partea greșită a carabinei, spadei sau tunului. Era fața unui bărbat născut să facă război, nu dragoste. Nimeni nu ar fi ghicit că acele buze severe, acele mâini puternice își petrecuseră cea mai mare parte a nopții trecute conducând cu tandrețe o femeie spre o eliberare cutremurătoare după alta.

— Milord?

La sunetul unor roți de fier care se învârteau pe covor, Gabriel se întoarse. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în bărbatul care stătea drept și mândru în scaunul pentru invalizi pe cerșetorul descărnat pe care Gabriel îl găsisese în ploaie, cu aproape o lună și jumătate în urmă. Buzele acestuia își pierduseră nuanța albăstruiie și atât obrajii, cât și pieptul i se împliniseră. Cu caligrafia lui excelentă și cu abilitatea de a lucra cu cifre, Martin Worth se dovedise

¹ Bethlem Royal Hospital, primul spital din Londra specializat pe tratamentul bolilor mintale (n.tr.)

a fi cel mai capabil secretar pe care îl angajase vreodată Gabriel. Era încredințat pe deplin că fostul mus avea să îi administreze gospodăria cum se cuvenea atâta timp cât el se afla pe mare.

Gabriel se grăbise să pună capăt manifestărilor de recunoștință exagerată ale lui Martin. Dacă nu ar fi existat acea întorsătură a sorții, el ar fi putut fi cel care stătea acolo, având numai jumătate de picioare, cel căruia îi fusese menit să își petreacă restul zilelor într-un scaun pentru invalizi.

Înlăturându-și o șuviță sclipitoare de păr șaten din ochi, Martin spuse:

– A venit cineva să vă vadă, milord. Înainte ca inima lui Gabriel să bată cu putere, înșelându-se, Martin adăugă: Un anume domn Beckwith și o anume doamnă Philpot.

Gabriel se încruntă, neputându-și închipui ce misiune urgentă i-ar fi putut târi pe loalii lui servitori departe de Fairchild Park. După ce cutreierase prin zonele întunecate ale orașului împreună cu Gabriel, căutând-o pe Samantha, Beckwith jurase că nu îi păsa dacă nu avea să mai pună vreodată piciorul în Londra.

– Mulțumesc, Martin. Invită-i înăuntru.

Un valet îl împinse pe Martin afară din cameră, iar Beckwith și doamna Philpot năvăliră în birou. După ce îl salutară călduros, se prăbușiră pe o canapea tapisată cu brocart, făcând un efort deosebit pentru a menține o distanță respectabilă între ei. Gabriel rămase în fața șemineului.

Doamna Philpot își scoase mânușile.

– Nu știam dacă se cuvenea să vă deranjăm în legătură cu această problemă...

– ... însă dumneavoastră ne-ați spus să vă ținem la curent dacă se găsea ceva neobișnuit în dormitorul domnișoarei Wickersham, termină Beckwith.

Domnișoara Wickersham.

Numele pătrunse ca un ac încins prin gheața care îi înconjura inima lui Gabriel. Își împreună mâinile la spate, simțind cum i se încleșta bărbia.

– Urma să trimit vorbă că sunteți liberi să îi ardeți bunurile. Evident, nu are nici cea mai mică intenție să se întoarcă vreodată după ele.

Beckwith și doamna Philpot schimbară o privire consternată.

– Dacă asta d-doriți, milord, rosti Beckwith poticnit. Dar cred că ar trebui să vă uitați mai întâi la asta. Scoase o bucată împăturită de hârtie din buzunarul vestei. Hannah și Elsie întorceau salteaua din camera domnișoarei Wickersham când au găsit-o.

Gabriel încercă să nu își amintească noaptea în care împărțise acea saltea ridicol de îngustă cu ea, felul în care obiectul le obligase trupurile calde să se cuibărească unul lângă altul, ca două linguri într-un sertar.

Își coborî privirea asupra hârtiei din mâna lui Beckwith, simțind, în mod straniu, că nu prea voia să o examineze.

– Cu siguranță nu mi-a lăsat un alt bilet. Primul a fost destul de elocvent. Nu prea avea nevoie de o înfrumusețare.

Beckwith clătină din cap.

– Tocmai de aceea am considerat-o atât de specială, milord. Nu este o scrisoare adresată *dumneavoastră*. Este o scrisoare *de la dumneavoastră*.

Încruntătura adâncindu-i-se, Gabriel acceptă scrisoarea împăturită din mâna lui Beckwith. Niște bucăți vechi de ceară erau încă lipite de pergamentul de culoarea fildeșului. Era și mai uzată decât scrisorile pe care le purtase cu el în bătălie, aproape de inimă. Se părea că hârtia fusese mângâiată adesea și cu multă dragoste de niște degete grijuluii.

Gabriel o despături, recunoscându-și cu o tresărire propriul scris îndrăzneț, cuvintele și mai îndrăznețe.

Draga mea Cecily,

Aceasta este ultima misivă pe care o vei mai primi de la mine pentru foarte mult timp. Chiar dacă nu le voi putea trimite prin poștă, te rog să fii sigură că îți voi scrie cuvinte de iubire în inima mea, în fiecare noapte în care vom fi despărțiți, ca să îți le pot citi când ne vom reîntâlni.

Acum, când ți-am urmat sfatul și mi-am pus viața vanitoasă și inutilă în slujba Majestății Sale, sper că nu vei izbucni în râsul tău vesel și nu mă vei acuza că am plecat pe mare numai pentru a-i dovedi creditorului meu cât de chipeș pot arăta în uniformă.

În timpul lunilor lungi cât vom fi despărțiți, mă voi strădui să devin un bărbat demn de afecțiunea ta. Nu am făcut un secret din pasiunea mea pentru jocurile de noroc. Acum joc pentru a câștiga cea mai scumpă miză dintre toate – inima și mâna ta pentru căsătorie. Așteaptă-mă, te implor, și să fi sigură că mă voi întoarce la tine cât de repede voi putea. Port scrisorile tale și toate speranțele mele legate de viitorul nostru împreună aproape de inimă.

Al tău pentru totdeauna,

Gabriel

Gabriel coborî scrisoarea încet, surprins să descopere că îi tremurau mâinile.

– Unde ați găsit asta? Ați găsit-o undeva în această casă, căzută pe jos, pe afară?

Amândoi clipiră înspre el de parcă ar fi crezut că își pierduse mințile.

– Nu, milord, spuse doamna Philpot, aruncându-i pe furiș o privire îngrijorată lui Beckwith. Am găsit-o exact acolo unde am spus că am găsit-o. Sub salteaua domnișoarei Wickersham.

– Dar oare cum a ajuns ea să o aibă? Nu înțeleg...

Însă înțelese dintr-odată.

Totul.

Închizând ochii când simți că îl cuprindea un val de emoții puternice, murmură:

– Nu este nimeni atât de orb ca acela care nu vrea să vadă.

Când deschise ochii, totul în viața lui era deodată limpede precum cristalul.

Îndesându-și scrisoarea în haină, lângă inimă, îl dojeni cu mânie pe Beckwith.

– Așadar, spune-mi, domnule Beckwith, când ai de gând să faci o femeie cinstită din doamna Philpot aici de față?

Deși se temeau să se uite unul la celălalt, amândoi servitorii începură să roșească și să se bâlbâie. Beckwith își scoase o batistă din buzunarul vestei și își șterse fruntea.

– Știți, milord?

— De când? întrebă doamna Philpot, mototolindu-și mânușile într-o minge micuță.

Gabriel își dădu ochii peste cap.

— De când aveam vreo doisprezece ani și v-am văzut sărutându-vă în livada de meri. Am fost gata-gata să cad din pom și să îmi rup gâtul.

— Ni se va îngădui să ne păstrăm posturile? întrebă Beckwith, devenind suficient de îndrăzneț pentru a se întinde și a strânge mâna tremurătoare a doamnei Philpot într-a lui.

Gabriel cântări un moment întrebarea.

— Numai dacă vă căsătoriți de îndată. Nu vă pot permite să trăiți în păcat sub acoperișul meu și să stricați morala copiilor mei.

— Dar-dar, milord... dumneavoastră nu aveți copii, sublinie doamna Philpot.

— Dacă mă veți scuza, mă duc să îndrept această situație.

Gabriel o porni spre ușă, hotărât să nu mai piardă nici un minut în plus.

— Unde mergeți? strigă Beckwith în urma lui, părând mult mai zăpăcit decât de obicei.

Gabriel se întoarse pe călcăie, rânjind spre amândoi.

— Trebuie să prind o corabie.

Cecily sări din trăsură înainte ca aceasta să se oprească.

— Aleargă, Cecily! Aleargă ca vântul! strigă Estelle după ea, în timp ce Cecily își ridică fustele și o rupse la fugă în jos pe strada îngustă care ducea la docuri.

Ninsoarea se întetise, însă ea de-abia simțea mușcătura înghețată a fulgilor de zăpadă. Își lăsase mantia în trăsură, crezând că avea să se miște mai repede fără faldurile grele ale acesteia.

Pe măsură ce picioarele ei o purtau în zbor spre ponton, putu vedea mai bine catargele înalte ale navelor care așteptau să-și ridice pânzele și nu făcu decât să se roage ca *Sfidarea* să se afle printre ele.

Trecu ca săgeata pe lângă un grup de bărbați care descărcau marfa de pe un vas comercial. Ocolind un morman de coșuri, se lovi drept de pieptul unui marinar, aproape la fel de lat pe cât era ea de înaltă.

– Hop’ășa, fetișcano! tună acesta, prinzând-o de cot pentru a o ajuta să-și recapete echilibrul.

Ochii lui albaștri nu erau răutăcioși.

Cecily îl strânse de braț, aflându-se periculos de aproape de a izbucni în lacrimi.

– Vă rog, domnule, *Sfidarea!* Îmi puteți spune unde o pot găsi?

– Sigur că pot. Zâmbi în jos spre ea, arătându-i o gură plină de dinți negri sau din aur. Este chiar acolo. Și ce bine arată purtând culorile Majestății Sale în luptă!

Cu inima bubuindu-i deja îngrozită în piept, Cecily se întoarse încet pentru a urmări direcția degetului lui arătător. O navă cu pânzele umflate plutea pe valuri spre orizont, catargele ei maiestruose fiind aproape ascunse de vârtejurile de zăpadă.

– Vă mulțumesc, domnule, mormăi ea când marinarul își scoase șapca în fața ei, își ridică un coș imens pe umăr și o luă din loc.

Ea se prăbuși pe un butoi, atât degetele de la picioare, cât și inima amortindu-i de frig în timp ce urmărea cum *Sfidarea* – și toate speranțele ei legate de viitor – dispăreau la linia orizontului.

– Căutați pe cineva, domnișoară March?

Cecily se răsuci în loc și îl văzu pe Gabriel stând pe ponton, la câțiva pași în spatele ei, cu părul nelegat fluturându-i în vânt. Inima îi tresăltă de bucurie. Cu greu se putu abține să nu i se arunce în brațe.

El își arcui o sprânceană arămie.

– Sau ai prefera să îți spun... *domnișoară Wickersham?*

Capitolul 25

Draga mea Cecily, brațele mele vor fi întotdeauna deschise pentru tine, la fel și inima mea...

Când Cecily întâlni privirea verde și rece a lui Gabriel, un fior de avertizare o cutremură. Îi întoarse spatele, cuprinzându-se cu brațele pentru a se împiedica să tremure.

— Îmi poți spune Cecily, dacă vrei, întrucât nu mai sunt în serviciul tău.

Îi auzi pașii mășurați apropiindu-se. El îi așeză haina lui pe umeri, înfășurând-o în căldura cu miros de ienupăr a acesteia.

— Sper că nu te vei aștepta la o scrisoare de recomandare.

— Oh, nu știu. Ridică nepăsătoare din umeri. Cred că mi-am îndeplinit îndatoririle cu un entuziasm admirabil.

— Poate că așa este, dar nu vreau să le îndeplinești și pentru altcineva.

Când remarcă nota posesivă din vocea lui, Cecily se întoarse pentru a-l înfrunța, inima bătându-i nebunește.

— Cum ai știut că voi fi aici?

— Nu am știut. Am venit să îmi anunț camarazii că am renunțat la funcția mea. Poți păstra haina. Nu voi mai avea nevoie de ea.

Ea se înfășură mai bine în veșmânt, temându-se să întrebe, temându-se să spere.

— Poate că este mai bine că am dat peste tine, deoarece cred că am ceva ce îți aparține.

Gabriel se întinse spre interiorul hainei, degetele lui atingându-i sânul când scoase de acolo o bucată împăturită de hârtie.

Ea luă fragmentul cunoscut de pergament de culoarea fildeșului din mâna lui, ridicându-și privirea uimită spre a lui.

— De unde ai asta?

— Servitorii au găsit-o sub salteaua ta, la Fairchild Park. Beckwith și doamna Philpot mi-au înmănat-o abia azi-dimineață. Când ți-am dat spre păstrare scrisorile mele, nici prin cap nu mi-a trecut că aveai și tu propriul tău teanc.

— Trebuie să fi scăpat din panglică în noaptea în care ai venit în camera mea. Presupun că nicidecum nu ar fi trebuit să le iau cu mine la Fairchild Park, însă nu am putut suporta gândul de a le lăsa în urmă. Clătină din cap neîncrezătoare. Nu am știut. Am crezut că m-am dat de gol azi-noapte.

— Oh, te-ai dat de gol, cum să nu!

Cu acea privire atotștiutoare, cu timbrul răgușit al vocii, aprinse deodată între ei tot ceea ce se întâmplase cu ei doi cu o noapte în urmă.

– Iar eu am fost mai mult decât dornic să profit de generozitatea ta. Dar nu, nu azi-noapte s-a sfârșit mica ta mascaradă absurdă.

Ea își înalță bărbia, sfidătoare.

– Nu chiar atât de absurdă, cred. Te-am păcălit, nu-i așa? Însă singura problemă a fost că m-am păcălit și pe mine. Mi-am spus că așa fi putut să mă revanșez cumva pentru tot ceea ce făcusem, ajutându-te să te acomodezi cu faptul că orbiseși. Se uită în sus la el, fără a mai încerca să își ascundă dorul din privire. Dar adevărul era că așa fi riscat orice, chiar și ura ta, numai pentru a fi lângă tine din nou.

O durere veche îi umbri lui ochii.

– Dacă voiai atât de mult să fii lângă mine, de ce ai fugit de mine atunci la spital? Atât de respingător ți-am părut?

Ea își ridică o mână, atingându-i ușor cicatricea cu un deget.

– Nu am fugit de lângă patul tău pentru că așa fi fost îngrozită de cum arătai. Am fugit pentru că am fost îngrozită *de mine*. De ceea ce te impinsesem să faci, totul în numele unei fantezii de copilă prostuță. Îmi dorisem ca tu să îmi cucerești inima luptându-te cu un dragon. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că, în lumea reală, de cele mai multe ori, dragonul învinge. Am fost îngrozită de prețul pe care ți-l cerusem. M-am învinuit pentru că îți lăsasem o cicatrice și pentru că te orbisem. Nu am crezut că aveai să mă ierți vreodată.

– Pentru ce? Pentru că ți-ai dorit foarte mult ca eu să fiu un bărbat mai bun?

– Pentru că nu l-am iubit îndeajuns pe bărbatul care erai. Își lăsă mâna să cadă moale pe lângă ea. M-am întors la spital în ziua imediat următoare. Dar tu dispăruseși.

Gabriel își coborî privirea asupra capului ei plecat, asupra revărsării delicate de bucle aurii. În acel moment, ea era Cecily, fata pe care o iubise. Și Samantha, femeia care îl iubise pe el.

– Aveai dreptate, spuse el. Nu te iubeam. Ai spus-o chiar tu. Nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Erai numai un vis.

Când auzi cuvintele blânde, totuși crude, ale lui Gabriel, Cecily simți cum inima i se frângea în două, asemeni unui cub de gheață zdrobit. Își întoarse chipul, nedorind ca el să îi vadă lacrimile.

Dar el îi ridică bărbia, obligând-o să îi înfrunte privirea cumplită.

— Însă acum *te cunosc*, știu cât de curajoasă și de prostuță, și de încăpățanată ești. Știu că ești pe jumătate mai isteată decât mine. Știu că sforăi ca un pui de urs. Știu că ai o fire aprigă și o limbă ascuțită și că poți să pui la locul lui pe oricine într-un fel magnific. Știu că faci dragoste ca un înger și că, fără tine, viața mea este iadul pe pământ. Îi cuprinse obrazul în palmă, ochii strălucindu-i de un dor neostoit. Înainte, erai numai un vis. Acum, ești un vis devenit realitate.

Când Gabriel își lipi buzele de ale ei, un dulce vârtej amețitor îi învolbură lui Cecily sângele în vene. Își încolăci brațele în jurul lui, întorcându-i sărutul cu o patimă care îi făcu pe amândoi să tremure.

El se retrase.

— Mai am o singură întrebare pentru tine.

Ea redeveni prudentă.

— Da?

El se încruntă la ea.

— Ai văzut cu adevărat nenumărați bărbați fără cămașă?

Cecily râse printre lacrimi.

— Numai pe tine, milord. Numai pe tine.

— Bine. Hai să rămână așa, bine?

Ea țipă când el o ridică în brațe, legănând-o ca pe un copil.

Pe când pașii mari și apăsați ai lui Gabriel îi purtau către strada, ea își lăsă capul pe umărul lui, simțindu-se de parcă ar fi ajuns, în sfârșit, acasă.

— Înainte de a merge mai departe, milord, chiar trebuie să insist să îmi explicați care vă sunt intențiile. Îmi oferiți postul de infirmieră a dumneavoastră sau de amantă?

El o sărută cu tandrețe pe nas, pe obraji, pe buzele întredeschise.

— Îți ofer postul de soție a mea, de iubită a mea, de contesă a mea și de mamă a copiilor mei.

Cecily oftă, ghemuindu-se mai mult în brațele lui.

— Atunci, accept. Dar tot voi aștepta să mă copleșiți cu fleacuri extravagante din când în când.

El o privi cu coada ochiului, profitând de cicatricea lui în modul cel mai demonic.

– Numai dacă le vei câștiga.

Ea se încordă în brațele lui, făcând ochii mari, înspăimântată.

– Oh, nu! Tocmai m-am gândit la ceva. Ce va spune mama ta? Gabriel rânji, uitându-se în jos la ea printre fulgii de zăpadă.

– Ce-ar fi să mergem să aflăm? Privirea lui deveni serioasă. Nu este numai un vis, nu-i așa? Când mă voi trezi, de dimineață, vei mai fi aici?

Cecily îi mângâie cu degete iubitoare obrazul, zâmbindu-i printr-o ceață de lacrimi de fericire.

– În fiecare zi, dragostea mea. Pentru tot restul vieților noastre.

Epilog

15 decembrie 1809

Scumpul meu Lord Sheffield,

La această a treia aniversare a căsătoriei noastre, mă văd nevoită să subliniez că ești la fel de impertinent, de nesuferit și de arogant ca întotdeauna, poate chiar mai mult acum, când poți fi zărit atât de des făcând pe grozavul prin conac, cu flica ta pe umeri. În ciuda presimțirilor rele pe care le-am avut atât eu, cât și cel mai devotat aliat al meu, draga și dulcea ta mamă, ai insistat să o botezăm cu numele de „Samantha“, asigurându-te astfel că și ea, și câinele vor da fuga ori de câte ori i se va rosti numele. O bună perioadă de timp, nu puteam spune cu siguranță pe care dintre ei aveam să îl gădesc rozându-ți cizmele și umplându-le de salivă. Manierele ei de la masă seamănă remarcabil de mult cu cele pe care le avea cândva tatăl ei. Disprețuiește atât furculița, cât și lingura, și își azvârle terciul de ovăz peste tot, cu un entuziasm sălbatic, care îi face pe Beckwith și pe doamna Beckwith să se cutremure de groază.

Îți scriu, de asemenea, pentru a te anunța că, mulțumită atențiilor tale pline de devotament (și destul de dese!), sunt din nou însărcinată. Poate de această dată îți voi dărui un fiu cu ochi verzi și bucle aurii. Ar putea comanda personalul cu acea aroganță tiranică pe care ar aștepta-o oricine de la un moștenitor al familiei Fairchild.

Cea care te va adora întotdeauna,

Cecily

16 decembrie 1809

Draga mea Lady Sheffield,

Ar trebui să subliniez că micul nostru heruvim a moștenit foarte multe trăsături și de la mama ei. Deseori îi place să pretindă că este altcineva (sau altceva), fie că este vorba despre o prințesă frumoasă, fie despre o broască râioasă din grădină. De asemenea, are tendința de a dispărea tocmai când cineva are cea mai mare nevoie de ea. Nu mai departe de ieri, pe când așteptam înnebunit ca valetul meu personal proaspăt școlit, Phillip, să îmi înnoade lavaliera pentru a merge la biserică, am găsit-o adormită-gata în budoarul meu, deasupra unei grămezi enorme de pălării.

Așadar, acum intenționezi să îmi dăruiești un fiu, ei? Nu am nici o îndoială că va fi la fel de enervant și de irezistibil ca mama și sora lui.

M-ai întrebat odată dacă te voi mai iubi când buzele ți se vor încreți din cauza vârstei și când ochii ți se vor înțețoșa. Te pot asigura că te voi iubi și când nu îmi va mai rămâne decât puterea (și niște dinți rari) de a molfăi acele buze încrețite. Te voi iubi și când oasele ți se vor ascuți atât de mult încât să îmi poată străpunge pielea sensibilă. Te voi iubi și când lumina ochilor mi se va stinge pentru totdeauna, iar chipul tău dulce va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea. Deoarece sunt și voi fi întotdeauna...

Al tău devotat soț,

Gabriel

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei